

Giới thiệu Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân

Truyện kể về tình yêu và cuộc sống của Vương Khiêm và Hàn Hy Mộc.

Một người lạnh lùng, cao ngạo, đã có thể đứng vững giữa thương trường tàn khốc từ năm 18 tuổi. Đến khi hắc đạo rơi vào nội chiến, anh đã thay cha lập lại trật tự thế giới ngầm, đứng lên làm vương của giới mafia. Bởi vì trải qua một mối tình bị phản bội mà anh coi phụ nữ là công cụ âm mưu của bản thân.

Còn cô từ nhỏ đã có một cuộc sống đau khổ nhưng lại là người có tính cách dễ tin, vô cùng dễ tha thứ. Chính vì thế người đàn ông tên là Từ Lạc Hiên đã đem cô bán đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mưu tính của Lạc Hiên

Một buổi chiều mùa đông, tuyết bắt đầu rơi nhẹ, mang theo cái lạnh phủ cả đô thị phồn vinh. Trong đại sứ quán PARTY NIGHT:

* Bóp *

- "Nợ mày thì ngập đầu, tiền lãi thì ngày càng đẻ ra, mày còn có tâm trạng vào đây ngắm nghĩa mấy con đào trẻ, vung tiền mua thân chúng nó? "

Tên mập mập hung hăng, mặt có một đường rách dài được may lại ngoằn ngoèo, vừa đánh vào mặt Từ Lạc Hiên vừa hét lớn.

* Bóp... Bóp... Bóp *

Từ Lạc Hiên mặc mày máu me, tay chân bủn rủn, quỳ lạy van xin tên kia:

- "Anh hai, anh tha cho em, em lỡ đại. Anh đừng đánh em nữa anh Hai, em có lỗi, em sai rồi. Anh... "

Chưa kịp nói hết câu, Lạc Hiên bị tên mập ẩy vung cho một cú, tá hỏa mặt mày, bên má trái sưng tấy lên đau đớn.

- "Khi nào mày trả tiền cho anh, anh mày tính khí như lửa. Giận chú em quá đấy. Anh cho chú em thời hạn. Tối nay phải trả hết nợ cho anh. Để qua ngày mai, mạng chú em coi như chưa có. "

Tên mập vừa nói vừa dùng súng nhét vào miệng Lạc Hiên. Anh chàng rung rẩy khóc than:

- Anh hai, 120 triệu, anh nói em phải làm sao trong một đêm.

Tên mập dường như nghe xong câu đáp ấy, không vừa tai liền bắn một phát xuyên qua tai của Lạc Hiên. Hét lớn:

- "KHÔNG ĐƯỢC CŨNG PHẢI ĐƯỢC, MÀY BIẾT MUỖN, BIẾT CHƠI, THÌ BIẾT TRẢ."

Lạc Hiên bị dọa hồn bay mất tích. Rung rẩy ôm chân tên mập ấy cầu xin:

- "Anh Hai, em có lỗi, đêm nay, đêm nay sẽ có tiền. Anh Hai yên tâm, đừng đánh em nữa anh Hai. "

Nghe câu nói ấy, tên mập lòng dạ như được rửa mát một ít. Sau đó đáp văng Lạc Hiên ra. Cùng đàn em bước ra khỏi PARTY NIGHT xa hoa với bao sự sợ hãi, kinh ngạc của những người chứng kiến.

"Làm sao đây, phải làm sao đây, mình thì không có tiền, nợ thì chồng chất, mạng chỉ giữ được đến sáng mai. Tiền đào đâu ra. " - Lạc Hiên nghĩ thầm trong bụng, bức bối vò mái tóc xít keo bóng loáng, mặt cho vết thương đang rỉ máu.

Một người đàn ông trung niên gần đó, chứng kiến sự việc. Liền mon men lại gần. Hắn bày cho anh một mẹo: bán thân.

Anh bức tức: "Ông điên sao, đường đường là một tài sắc như tôi. Làm như thế chẳng khác nào nhục mặt. Có chết tôi cũng không làm chuyện nhục nhã ấy. Chuyện đó chỉ có thể cho các loại đàn bà là lợi làm. "

...

Nói đến đây, Lạc Hiền như nghĩ ra được gì đó. Liền nói nhỏ với người đàn ông. Ông ta như bắt được vàng, liền nói:

- "Được, rất được, tôi cũng vừa nhận được một mối. Tiền bạc không là vấn đề với ông ta. Chỉ cần khiến ông ta có cảm hứng. "

Người đàn ông ấy cười gian, sau đó tiếp lời "...nhưng mà, đối xử như vậy với bạn gái không phải quá độc ác đó chứ? "

Lạc Hiền liếc ông:

- "Tôi không yêu cô ta, cô ta quá yếu đuối, lại không biết quyến rũ, ở bên cạnh rất chán. Lại chả giàu có để tôi có thể dựa dẫm. Bỏ quách cho xong. Khi nào ông cần nó? "

"Tối nay, 11h tại DTING "

(Update thêm)

Mọi người đọc xong comment lại cho mình có động lực nha. Chương sau có H nè hehe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Đêm đau đớn (H)

Lạc Hiền lê thân hình hoàn mỹ cùng khuôn mặt chết bầm đi đến khu trọ nhỏ, ánh đèn mập mờ. Đi đến căn phòng quen thuộc. Anh quệt thề mở cửa.

Phòng của Hàn Hy Mộc

Căn phòng tuy nhỏ nhưng rất gọn gàng, màu trắng tinh khiết điểm thêm chút hồng nhẹ. Chiếc rèm trắng vì gió mà phản phát gió lạnh đông. Bên phải là chiếc giường bé tí, chỉ vừa vặn với thân hình cô, ra trái giường màu hồng xen những bông hoa liti màu trắng, gối và mền cùng màu làm nổi bật lên giữa căn phòng. Cô - Hàn Hy Mộc, cô gái nhỏ nhắn với nước da hồng phấn đang ngồi ăn tối. Lạc Hiền mở cửa: " Anh đây *Hy "

* Hy: mặc dù tên Mộc nhưng cô vẫn thích gọi Hy hơn, vì lúc bé ba cô vẫn hay gọi cô như vậy. Ba cô nói ba thích gọi thế, nghe vui tai.

Hy Mộc nghe tiếng anh, quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ chột hạnh phúc. Nhưng sau đó lại sùng lại vì những vết thương nặng trên mặt anh.

- " Hiền, anh sao vậy, anh bị đau rồi. "

Cô đau lòng chạy đến giọng run run nói.

Lạc Hiền gạt qua lời hỏi han của cô, nắm chặt vạ Hy Mộc, vội vã nói:

- " Anh không sao. Hy, em phải giúp anh chuyện này. Chỉ có em, nếu không ngày mai em sẽ không còn được gặp anh nữa. Em có thương anh không? Em sẽ không muốn thấy anh chết đúng không? Giúp anh, em phải giúp anh. "

Hy Mộc nghe xong chột lạnh toát, cô không biết có chuyện gì khiến anh thành ra như thế, lại còn như thất thần nhờ cô giúp đỡ. Cô yêu anh, nhìn anh như thế mà lòng đau xót. Cô cần nói:

- " Có chuyện gì, anh nói em nghe. Anh đừng như thế. Em rất đau lòng "

Lạc Hiền nghe thế vội lấp liếm:

- " Anh đầu tư chứng khoán, em cũng biết anh kinh doanh bất động sản. Đầu tư chứng khoán như thú vui, lại kiếm lời. Ai dè vỡ nợ, gang hồ tìm anh đánh anh ra thế này. Bọn nó chỉ cho anh đến tối nay phải trả hết. Nhưng số tiền quá lớn. Anh không thể xoay sở. Anh nhờ em 11h tối nay đến thương lượng với họ. Không phải em ăn nói rất giỏi sao. Giúp anh nhé. Anh sắp chết rồi. Hy..."

Lạc Hiền ôm cô, rất chặt, như cho cô thấy anh đang hối hận và cần cô thế nào. Hy Mộc đâu biết công ty anh đã phá sản, chẳng còn gì, trò nói dối của anh xem ra chỉ có tác dụng với đầu óc ngu muội của cô.

Hy Mộc nhìn đồng hồ, 8h.

"Được, để em đi nói giúp anh. "

Từ phía sau Hy Mộc. Tên khốn Lạc Hiền đang cười khẩy, ánh mắt tà ác đến lạ thường.

DTING 10h

Cô gái nhỏ mặt một chiếc đầm trắng không tay, vừa vặn với thân hình, cổ rộng lộ xương quai xanh, dài tới đầu gối. Chân mang đôi guốc đen, có quai hậu, không quá cao. Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi mắt to tròn hai mí, hàng mi cong diễm lệ, chiếc mũi nhỏ cao, đôi môi mọng nước đỏ hồng khiến người khác chỉ muốn gặm nhắm không thương tiếc. Lòng Hy Mộc hồi hộp nhìn khách sạn DTING, khách sạn lộng lẫy, cao vút như chọc trời, ánh đèn vàng phát ra càng khiến cho toà cao ốc càng thêm lộng lẫy. Bước qua cửa xoay, Hy Mộc ngỡ ngàng trước sự to lớn của nó, phải đến 100 cái nhà cô cộng lại mới bằng cái khách sạn này. À không, hơn chứ nhỉ. Đang lơ ngơ, nam nhân viên khách sạn cung kính hỏi.

- "Chào quý cô, cô cần gì "

Hy Mộc giật bắn, nhớ đến lời Lạc Hiên. Cô đáp:

- "Tôi đến gặp Vương Khiêm, ông ấy ở phòng nào ạ "

Nhắc đến Vương Khiêm, nhân viên khách sạn ngỡ ngàng một chút. Sau đó nhìn cô, ánh mắt hết sức kì quặc.

- "Ông ấy ở tầng 27, mời cô đi theo tôi. "

Đến tầng 27, nam nhân viên chỉ nói cô tìm phòng 319, rồi ngồi trong phòng đợi là được, sau đó vội bấm thang máy xuống lầu. Cô thấy thắc mắc trong lòng, nhưng mặc kệ. Mở cửa căn phòng cao quý, Hy Mộc ngỡ ngàng nói to.

"WOA, căn phòng này phải bằng 10 phòng mình cộng lại. Lại có tivi to, tủ lạnh bự. Aaa còn có sofa nữa" *inh*. Cô ngồi phịch lên ghế sofa màu xám đặt phía bên phải phòng. "Woa, ghế này êm quá, ước gì nhà mình cũng có một cái, mình sẽ không cần nằm trên cái giường cứng đơ kia nữa, ngủ trên sofa luôn. " Hy Mộc vừa nói vừa nhún nhảy trên cái ghế. Sau đó, cô như chợt nhớ tới sự nghiêm trọng của việc cô đến đây, nhớ tới Lạc Hiên đang đau đớn, sợ hãi, lòng cô lại đau nhói ngoan ngoãn ngồi xuống chờ đợi.

10h30...

11h...

11h30...

...

12h45. Cánh cửa phòng 319 bị một hành động dứt khoát mở ra. Người đàn ông trẻ, chừng 1m85, thân hình rắn chắc, vạm vỡ. Khuôn mặt cương nghị, được điêu khắc tỉ mỉ, góc cạnh. Bộ vét xanh coban đắt tiền, may vừa vặn với cơ thể. Toát lên vẻ cao quý, cùng hắc ám vô cùng.

Đôi mắt sắc bén cùng đôi mày rậm cử động. Nhìn thấy cô gái nhỏ nằm trên sofa co rúm với chiếc đầm trắng nhà nhận, lộ rõ thân hình đầy đặn, ngon miệng, mi tâm anh chợt dừng lại, hải lòng.

Cởi chiếc áo vest ngoài ra, anh đứng nhìn bên Hy Mộc đang say giấc. Không biết đây là đâu, gặp gỡ người như thế nào, nguy hiểm ra sao, có thể đi vào mộng được, anh quả thật nể cô.

Cảm thấy có ánh mắt như dao cắt nhìn mình. Hy Mộc giật mình tỉnh dậy. Ngược mắt nhìn anh. Mắt chạm mắt, cô cảm thấy như nghẹt thở. Ánh mắt anh quá sắc bén, như nuốt trọn cô. Hoá ra chủ nợ Lạc Hiên vẫn còn trẻ, không già khú đến mức phải gọi bằng ông. Như vậy sẽ dễ nói chuyện hơn.

Cô nói:

- "Anh là chủ nợ của Lạc Hiên phải không ạ? Lạc Hiên nhờ em đến đây gặp anh, mong anh thương lượng cùng. Em là..."

Chưa nói hết, cô đã bị anh bế lên ép vào tường. Hành động đột ngột khiến cô sợ hãi, không dám nói nửa lời nữa. Ánh mắt sắc bén nhìn cô, cô run rẩy: "Tôi...Tôi tới đây để thương lượng. Tôi...Tôi". Câu nói dừng lại, đơn giản vì cô cảm nhận được, tay anh đang từ đùi, trườn đến cái mông trắng trẻo mềm mại cô, ra sức bóp nắn khiến nó ửng đỏ.

"TÔI CÓ NGƯỜI YÊU RỒI "

Hy Mộc nhắm mắt hết lớn. Đôi tay anh dừng lại. Anh mắt đã sát nay còn đành thép hơn, lộ rõ vẻ giận dữ. Từ nãy đến giờ anh vẫn không nói một câu nhưng chỉ vì câu nói khi nãy, nỗi lòng mở ra: "Bán rồi".

Dứt câu, anh dùng tay xé toạt váy cô. Chiếc váy đẹp đẽ nay chỉ còn lại mảnh vụn. Thân hình cô lộ rõ trước ánh đèn vàng nhạt. Làn da trắng hồng cũng thân hình cân đối. Đôi ngực trở mã đầy đặn được bao quanh chiếc áo ngực trắng. Cùng nơi xấu hổ của người con gái cũng được che đậy bởi chiếc quần lót ren. Cô ngỡ ngàng, dùng tay che lại: "Áhhhhhhhh.. Anh làm gì vậy. Anh điên rồi sao. Quần áo của tôi, ai cho phép anh. "

Hy Mộc giận dữ trừng anh, ngay sau đó nhận được ánh mắt rực lửa. Cô lại như con thỏ con rụt lại: "Tôi xin lỗi, anh đừng trừng tôi. Tôi sợ, anh cho tôi về. "

Đôi mắt ngấn nước cùng cái miệng nhỏ xinh nài nỉ nói. Nhìn bộ dạng của cô lúc này, Vương Khiêm như điên loạn. Anh nâng mặt cô lên, ngậm mút đôi môi mọng của cô, tách 2 hàm răng đang dính chặt vào nhau ra, đưa lưỡi vào dày vò. Anh mạnh mẽ hôn cô, như sợ sẽ bỏ lại mặt ngọt dù chỉ một chút. Cô khó thở vô cùng, anh hôn quá sâu, lại quá dài, tất nhiên cô cũng từng hôn Lạc Hiên, nhưng không khó chịu đến mức này. Cô dùng lực ở tay đẩy anh ra nhưng lực quá yếu, anh lại như bức tường vững chãi, không lung lay được chỉ một chút.

Không còn cách nào khác, lợi dụng khi anh đang ngậm mút môi cô. Cô liền cắn thật mạnh vào môi anh, khiến môi anh chảy máu.

Vương Khiêm gừ nhẹ một tiếng, sau đó tàn ác nhìn cô. Cô gái này, thân hình nhỏ bé, gan to bằng trời. Dám cắn vào môi của lão Khiêm ta. Làm sao bỏ qua được mà còn van xin. Anh nhắc bổng cô lên đặt mạnh cô lên giường. Thân thể bị đặt xuống chiếc giường quá êm ái, nhưng trong lòng Hy Mộc lại đầy sợ sệt, cô khóc òa.

- " Anh tha cho tôi, tôi sai rồi, Lần sau sẽ không làm thế nữa. À không lần sau sẽ không đến tìm anh nữa. Anh..."

Lúc nào đang cầu xin cũng bị anh ngăn lại. Anh hôn thật mạnh, mạnh đến nỗi môi cô sưng đỏ lên. Cô ưỡn ẹo từ chối, nhưng điều đó càng làm anh kích thích dục vọng. Bàn tay to thô kệch xé áo ngực cô, rồi đến quần lót. Anh tha hồ ngậm mút đầu ngực hồng đào của cô, ngậm lấy viên trần châu, đầu lưỡi dây dưa trên đầu trên đỉnh ngực. Bàn tay thô kệch kia không quên dày xéo một bên ngực kia, khiến cô đau đớn. Sau đó tay anh di chuyển xuống nơi xấu hổ của cô. Ngón tay dài, thô đưa vào nơi đó thật bất ngờ, ra vào thật nhanh. Hy Mộc bị đâm sâu bất ngờ, liền đau đớn, ưỡn ngực rên to:

- " Ahhhh...Đau, đau quá, dừng..Chỗ đó của Hy đau, rất đau, dừng..."

Anh chợt dừng lại, ngón tay vẫn giữ nguyên. Đau? Chẳng phải loại cảm giác này chỉ là của lần đầu? Chợt hiểu, ánh mắt anh lại càng thêm sát. Anh vương lên hôn cô, thật nồng nhiệt. Rồi đến cái cổ trắng nõn như que kem mát, hôn thật mạnh đến khi để lại dấu tích. Cô từ nãy đến giờ vẫn không ngừng van xin, năn nỉ. Mắt đã mờ, giọng cũng sắp khàn. Chỉ còn lại tiếng rên rĩ khoái lạc.

Cảm thấy được sự ướt át ở phần dưới của cô đã vừa đủ. Vương Khiêm đứng dậy cờ thất lưng. Cùng lúc đó là vật nam tính kiêu ngạo khổng lồ lộ diện. Hy Mộc nhìn xuống, thấy được cậu bé của anh, cô quay phắt đi, định chồm dậy chạy đi thì bị một lực mạnh kéo lại. Cô không còn sức để khóc, đành cầu xin.

- " Tha,..."

Chưa dứt lời, vật nam tính đã đâm sâu vào cô. Cùng đó là dòng máu nóng trào ra, dính vào ra trải giường một màu của tuổi trẻ. Cô đau đớn rên rĩ, uốn éo cái hông nhỏ. Anh thì ra vào thật mạnh mẽ, mặc cho cô van xin, dùng lực dồn vào mỗi lần ra vào. Vốn là người ở từ nhỏ luyện võ công, thể lực mạnh mẽ, lại dồn hết sức tra tấn, lấy đi lần đầu của người con gái như cô. Mái tóc mượt xoắn nhẹ rối tung.

Cô ngất đi trong cơn khoái lạc. Để lại hàn mi đẹp ước đắm.

Anh cứ như thế không biết bao nhiêu lần mới đủ thỏa mãn. Khi dòng tinh dịch ấm áp trào ra. Anh gừ nhẹ nằm cạnh cô. Ôm lấy thân hình nhỏ bé mềm mại, chìm vào giấc ngủ, lúc đó, trời đã tờ mờ sáng.

Comment của bạn là động lực cho Bemy. Nhớ comment nha

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thỏ non

DTING HOTEL

9h.

Cách

Phòng 319 đột ngột mở cửa.

Theo bản năng, Vương Khiêm rất nhanh mở mắt, tay phải rút súng từ thắt lưng hướng ra phía cửa. Đôi đồng tử màu hổ phách co lại, như một con hổ đang đề chừng, chờ cơ hội sẽ tước đi quyền sống của người khác.

Từ đằng sau cách cửa là dáng người thon gọn, trông không khác gì Vương Khiêm, nhưng khuôn mặt lại lảng lơ và nghịch ngợm hơn nhiều. Anh mặc bộ vest sọc màu xám bước vào, thấy hành động của Vương Khiêm liền giật bắn lên. Hai tay đưa ra trước lắc lắc.

- Cậu Khiêm, đừng manh động, thật sự bình tĩnh. Bản Hành Khiết này chẳng khác nào chôn vùi 20 ngân hàng trên thế giới, lời lãi của các cậu ảm ông lớn đi tong. Cả Vương thị cũng thất thoát vì mất đi một ngân hàng đáng tin cậy nhất toàn cầu. Cậu Khiêm biết đấy, tài sản của cậu, sống cả kiếp còn chưa hết, nó đều ở trong ngân hàng của Khiết này. Bắn rồi làm sao đây, no no no...

Đó là La Hành Khiết, người cận kề Vương Khiêm trong tất cả 3 người. Cậu là người đào hoa số một. Tài sản không thua gì Vương Khiêm. Giỏi giang cũng không kém gì. Chỉ có một điều là cậu ta thật sự quá hiền, ăn nói duyên thuyên, lại tăng động nhất trong 4 người đàn ông trầm tính.

Nghe Hành Khiết lời này, Vương Khiêm đã cất súng đi từ lâu. Đứng dậy bước lại gần, cả người toát lên vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, khiến người khác rét run:

- " Đến đây làm gì? "

Vì là bạn từ nhỏ, không chấp vật gì thái độ của Vương Khiêm làm gì. Hành Khiết từng từng đáp:

- Ô, hôm nay bỗng dưng nhớ Khiêm nhà ta, đến Vương thị một chuyến. Cô thư ký ngon lành của cậu lại bảo cậu chưa đi làm. Tớ thấy lạ, thường ngày làm gì có chuyện này nên dò hỏi *Quyết Tùng. Cậu ta chỉ ngay ở đây.

* Gia Quyết Tùng - bạn thân từ nhỏ của Vương Khiêm, Hành Khiết,... (mọi chi tiết sau đều hao hao như 2 người kia), có trí nhớ siêu phàm cùng phong thái làm việc nhanh gọn. Cực kì được việc.

Nói xong, chợt phát hiện ra thân hình trắng hồng như quả đào phía sau lớp mền trắng dày kia. Mặt Hành Khiết chuyển sang một màu đen tối. Liếc qua Vương Khiêm cười tà:

- Đây, thì ra lại có đồ chơi mới. Lần này thật tươi nha. Cho tớ thưởng thức một chút nào.

Khiết lách qua Vương Khiêm lại gần cô gái nhỏ đang nằm sấp trên chiếc giường rộng lớn. Anh như thấy gì đó, một màu đỏ in trên chiếc ra trải giường trắng tinh, liền mở to mắt:

- Khiêm, thô non?

Vương Khiêm xò chiếc áo sơ mi trắng vào, gài nút lịch lãm, sau đó là đến chiếc áo vest màu đen tuyền, từ đầu đến cuối không nói một lời. Hành Khiết thấy vậy liền cảm thấy thật sự nể phục. Tất nhiên nếu anh thích thì thô non không thiếu, nhưng thô non xinh đẹp mọng nước như thế này thì lần đầu tiên thấy nha.

Hành Khiết xoay người cô lại, đôi mắt sưng vù vì khóc cùng đôi môi đỏ mọng sưng lên vì bị anh dày vò. Hành Khiết dịch đồng tử xuống.

- Khiêm, cậu thật là biết thưởng thức. Đã ăn lần đầu của thô non, lại còn để lại đầy dấu vết gì đây này.

Anh ta ha ha cười rờ cái cổ trắng mịn của cô. Thuận tay kéo mền trắng xuống một tí, đôi ngực hồng đào lộ ra một nửa.

- Ya, ở đây cũng có này, xem ra rất đau. Đây có phải mạnh bạo quá không cậu trai trẻ. Dù sao cô gái này trông rất nhỏ bé mỏng manh. Yêu Nghiệt haha..

Hành Khiết thấy những vết hôn đỏ thắm trên ngực Hy Mộc. Miệng luôn mồm trêu ghẹo Vương Khiêm. Thật quá đáng nha, anh rất mong muốn muốn con thô như thế này, mà hán lại có trước anh. Lại còn làm thô non bị đau như thế này. Đáng thương thì có nhưng nhìn thật thích, rất đáng để nuôi nấng sau đó gặm nhấm từ từ.

Cách tay thô bạo của Hành Khiết định dứt phăng cái mền vương vãi ra thì bị một cánh tay rắn rỏi vịn lại, nghiêng thật mạnh.

- Ah..ahh..ahhhhhhhh. Dừng lại..dừng lại. Đau chết mất tên khốn này. Ya, cậu là bạn tôi đây.

Hành Khiết bị cánh tay to nắm lấy, dùng lực bóp thật mạnh cổ tay làm anh hét to. Ánh mắt sát bén lườm một cái, môi mỏng cử động:

- Làm gì?

Vương Khiêm, phụ nữ đối với anh là dư thừa, anh muốn là có, không thích thì đuổi đi, có sao hôm nay lại vì một người phụ nữ mới gặp mà hành động như vậy.Hành Khiết lấy làm lạ, ánh mắt tò mò nhưng trong lòng giận dữ hỏi:

- Cậu tò thái độ? Đây Vương Khiêm, vì một con nhỏ lẳng lơ mà cậu bỏ nát tay mình. Tội đau chịu không được rồi. Tội trừ lãi, trừ thật nặng. Nếu cậu không muốn thì mau đưa tôi đến chỗ Đồng Mao. Mau lên.

Anh duyên thuyên nói thì bắt gặp cặp mắt lạnh lùng, không một tia cảm xúc đang nhìn mình. Môi mỏng chợt ngậm lại.

- Đi.

Vương Khiêm quăng một câu lạnh lùng rồi sải bước dài bỏ đi. Hành Khiết chạy theo sau, vội vã hỏi:

- Đi như vậy sao? Còn thô non làm thế nào? Để mặc như vậy à?

Vừa nói Khiết vừa tỏ vẻ tiếc nuối. Anh chưa đùa giỡn xong với bé thô, lại bắt đi. Vương Khiêm cực kì kiêu ngạo, lườm anh một cái. Đến sảnh, bóng dáng những cô đào là lóe, thân hình nóng bỏng vụt chạy đến bên Vương Khiêm và Hành Khiết. Nhìn chung cũng cỡ 5 cô.

- Khiêm, anh có nhớ người ta không, chứ người ta nhớ anh, thân thể này cũng vậy.
- Anh này, anh làm gì mà không liên lạc với em, em có để lại số phone. Anh lơ em à
- Honey, anh nhìn em, ngực em dạo này to hơn đây, Honey à!
- Này, em là Mỹ Dung, anh nhớ em chứ, hôm đó em và anh rất nồng nhiệt nha.
- Em nhớ anh muốn chết luôn đây, gặp được anh như thế này, em chết cũng mừng nguyện Khiêm à.

...

Vô số câu hỏi, vô số sự sờ soạn trên người Vương Khiêm. Thậm chí còn có người sờ vào vật cương nghị kia của anh. Hành Khiết như nhìn thấy được màn vui. Liền ghé tai Khiêm nói:

- Xem ra họ mới nhí, không biết gu anh rồi. Hahaaa

Anh nghe được câu nói trêu ghẹo của Khiết, khoe môi cong lên. Lập tức ánh mắt điềm đạm trở nên lạnh ngắt, nhìn các ả lăng lơ kia:

- Muốn chết?

...

Các ả như bị 2 chữ lạnh lùng ấy làm cho sợ hãi. Lập tức rời ra khỏi anh, mặt tái mét. Hành Khiết hả hê cười to:

- Sao vậy, từ bỏ nhanh vậy sao? Vương Khiêm nhỏ nhen quá nhí. Thôi các em đừng thèm cậu ta nữa. Cứ nhào vào anh nào vừa bước ra khỏi thang máy thôi. Dù sao người vào đây phải thuộc loại thương gia, thẻ vàng, đô la đầy túi. Mau đi đi.

Khiêm như được rửa tai bởi những lời trêu ghẹo của Khiết dành cho mấy cô ả, khoe miệng tuyệt mỹ cong lên, sải bước đi ra khỏi DTING.

PHÒNG 319

- " Tiểu thư, Tiểu thư, Tiểu thư... "

Tiếng nữ nhân viên khách sạn vang vọng trong căn phòng rộng lớn. Cô gái nhỏ mở đôi mắt ước đắm ngược nhìn cô nhân viên lịch sự. Cô vừa mơ một giấc mơ đau đớn. Lạc Hiên nắm tay cô, hôn lên cái trán cao của cô. Sau đó thề thốt rằng: "Anh yêu em, sẽ mãi bên em. Em là của anh, dù gì đi nữa cũng không được làm liều điều gì. ". Cô nhu mì dựa đầu vào ngực anh, ngoan ngoãn gật đầu. Lúc đó trời vừa sang thu, cô và anh hạnh phúc dưới ánh chiều tà mơ mộng. Lạc Hiên trong rất điển trai, Hy Mộc lại trông rất đáng yêu, cả hai người chìm trong tình yêu, dường như mãi mãi không bao giờ phân bội. Rồi bóng đen kéo đến, Lạc Hiên từ từ rút bỏ tay cô ra, mặc cho cô gào thét van xin. " Anh đừng đi, làm ơn đừng đi. Em yêu anh, cũng nói anh yêu em mà. Đừng bỏ em đi. " Lạc Hiên dừng trông tới, ánh mắt rực lửa nhìn cô. Sau đó bóng đen vùi lấp vô.

Trở về với thực tại. Cô nhìn nữ nhân viên phục vụ ngỡ ngàng. Cô nhân viên kia nhìn cô mà đau lòng, dù sao cũng cùng là phụ nữ, dễ cảm thông, cô cung kính: "Ngài Quyết Tùng có dặn, nếu cô tỉnh dậy muốn đi ngay thì có thể đi bây giờ, quần áo đã chuẩn bị cho cô, còn nếu muốn ở đây nghỉ ngơi thì cứ ở đây. Cô có cần ăn gì hay làm gì không tôi sẽ phái người làm cho cô. "

Hy Mộc toàn thân đau nhức, cô rất muốn ở lại đây, vì căn bản cô không đi nổi nữa, nhưng vì quá sức nhục nhã nên cô đã xin rời đi.

CÔ BỊ CƯỜNG BỨC.

Đúng vậy, cô bị cưỡng bức, mà câu nói duy nhất đọng lại đó là " Bán rồi ???

Cô bị bán, là Lạc Hiên dụ dỗ cô, bán cô đi. Yêu nhau lâu đến vậy, anh nỡ bán cô sao. Anh đã từng nói yêu cô rất nhiều. Cô cũng vậy. Đổi lại với cô là sự phản bội. Cô đau lòng, nước mắt lăn dài trên má.

Bóng dáng cô gái nhỏ nhắn trên xe buýt đông người chen chúc chợt lặng đi. Cô mặc chiếc đầm màu trắng, gần giống với chiếc đầm tối qua cô mặc, nhưng là chiếc đầm suông hai dây, cổ khoét sâu lấp ló vòng 1, bên ngoài là lớp ren mỏng, dài tới nửa đùi. Tuy quá hở hang với cô nhưng đành mặt vì còn lựa chọn nào nữa. Nhưng người chọn cũng thật khéo nha. Vừa y từ trong ra ngoài. Cả đồ lót cũng vậy. Hy Mộc đâu biết bộ đồ cô mặc này là do Vương Khiêm đích thân yêu cầu.

Đang đau khổ, một bàn tay to bắt ngờ sờ soạn mỏng cô, nắn nót như đang bóp một cục bột dẻo. Hy Mộc hoảng hồn, cảm nhận bàn tay đó không muốn buông tha cô, dầy xéo mỏng cô. Sau khi thỏa mãn cái mỏng tròn mịn, bàn tay đó len lỏi vào trong quần lót cô. Chạm đến nơi nhạy cảm, cô giật bắn. Bấm nút xuống xe, thật nhiều lần, chiếc xe lập tức dừng lại. Cô chạy thật nhanh ra khỏi cái nơi ám dục kia, giọt nước mắt một lần nữa rơi xuống. Cô tự cảm thấy mình đáng thương, vừa bị cướp đi lần đầu, bây giờ lại bị một bàn tay lạ sờ soạn ở nơi công cộng, cô thật muốn chết quách đi.

Bước chậm trên vỉa hè vắng vẻ. Vì đang ở trong khu đô thị cao cấp thì cô xuống, mà đã cao cấp thì có khi nào đông đúc như chợ bao giờ. Đang chả biết đi đâu với thân mình đau nhức thì chiếc xe chiếc Siêu xe Lamborghini vụt chạy trước mặt cô, sau đó dừng lại.

Người đàn ông đẹp đẽ bước ra, giờ cánh tay dài vẫy vẫy chào Hy Mộc.

Cô nhìn quanh, không có ai cả, vậy là chào cô? Hy Mộc cực kì dè chừng với tên này. Nên giả vờ không nghe đi liền lấy hết sức đi một mạch. Gần qua khỏi chiếc Lamborghini sang chảnh, cô bị lực từ bàn tay ai đó kéo quay phắt lại. Cô ngỡ ngàng tròn đôi mắt to nhìn Hàn Khiết.

- Anh định làm gì tôi? Áhhhhhh

Cô bị kéo vào chiếc siêu xe bên cạnh. Vương Khiêm đang ngồi xem tài liệu ở băng ghế sau. Hy Mộc bị lực đẩy mạnh vào trong ngã ngào vào lòng Khiêm thiếu, nhàu nát đồng tài liệu quan trọng kia.

Mặt Vương Khiêm lúc này thật khó coi, anh thật sự giận dữ. Từ bên kia Hàn Khiết cũng mở cửa bước vào. Thấy cảnh tượng này thì hết sức hứng chí.

- Ay cô ngã à, là lỗi do tôi, mong cô tha thứ.

Chiếc xe tiếp tục lăn bánh. Hy Mộc hậm hực tránh xa tầm mắt của Khiêm thiếu, sau đó ngồi sang hàng ghế kế bên, cúi gằm mặt. Cảnh tượng đi qua lại ủa về, cô bất giác nắm chặt váy mà run rẩy, đôi mắt rung rung uất ức. Vương Khiêm liếc mắt nhìn cô, thấy cô ngoan ngoãn mặt bộ váy anh chuẩn bị. Ánh mắt hài lòng dịu đi, lấy sắp tài liệu khác nghiền ngẫm.

Chẳng qua lúc nãy đi từ xa thấy cô, nhận thấy là thỏ non ban nãy. Anh hồ hởi nài nỉ Vương Khiêm cho cô lên xe. Khiêm không nói gì, anh liền tự làm theo ý mình. Mặc kệ tên lạnh nhạt như người, Khiết ta sẽ theo bản năng của đàn ông "thuần khiết".

Nhìn cô thật tội, Khiết hỏi:

- Sao cô lại đi một mình thế kia, trông rất ảo não. Sao không về nhà?

Cô cắn chặt môi, mắt rung rung nói nhỏ:

- Vốn dĩ tôi định về, đã bắt xe buýt rồi, nhưng lại bị ai đó sờ mó trên xe buýt. Tôi rất sợ, nên mới xuống xe đi bộ. Nhưng người tôi đau quá, không đi nổi nữa.

Nước mắt rơi xuống chạm vào chiếc váy trắng tinh, từng giọt từng giọt rơi, càng ngày càng nhanh, càng nhiều.

Hàn Khiết nhìn có chút động lòng, sau đó liền nhìn qua Vương Khiêm. Thấy hán không có chút động tĩnh. Liếc một cái rồi nói:

- Thật tội thỏ non, hay em về nhà anh. Anh nuôi, anh rất giàu. Không thua gì tổng thống đâu nha. Chữa trị thân thể cho em sẽ là chuyện của anh nhé.

Nói xong anh chồm qua ngồi kế Hy Mộc, lau nước mắt cho cô.

Vương Khiêm từ nãy đến giờ im lặng, thấy hành động của Hàn Khiết thì đôi mày rậm nhíu lại, dẹp đồng tài liệu sang một bên.

Tay Hàn Khiết bắt đầu trượt xuống chiếc eo nhỏ Hy Mộc mừng mê.

Hy Mộc giật bắn. Dùng hết sức thoát ra khỏi vòng tay của tên Khiết xấu xa kia nhảy bổ vào lòng Vương Khiêm, ôm cổ anh hét to:

- Đừng động vào người tôi, tránh xa tôi ra. Tưởng đâu anh là người tử tế, ai dè cũng như tên xấu xa sờ sờ trên xe buýt thôi. Bỉ ối.

Hàng mi dài ước đắm nhưng miệng mồm cô vẫn không quên hét lớn. Cô ngồi lọt thỏm vào lòng Vương Khiêm như một đứa con nít. Vùi đầu vào lòng ngực rắn chắc của anh.

(Update tiếp)

Đề lại comment cho Benny biết bạn thích nha(

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Âm áp chớm nở

Chiếc siêu xe vẫn kiêu ngạo chạy dài trên đường cao tốc, nhưng không khí bên trong thì dừng lại.

Vương Khiêm bị hành động nông nổi của Hy Mộc làm bất ngờ, mi tâm khẽ động, sau đó trở lại đáng vẻ lạnh nhạt khó thở.

Hàn Khiết phấn khích, thỏ non lọt bầy Khiết thiếu ta rồi. Cách ứng xử thật khiến người ta nhảy cẫng lên vui sướng. Hắn vừa vỗ tay vừa cười quần quai:

- Hahaa.. Được rồi được rồi, không trêu thỏ non nữa. Này, mà dù có sợ đi chăng nữa cũng phải biết phân biệt đầu lành đầu dữ và nhảy vào chứ, em là kiểu người tùy tiện như vậy à?

Từng chữ từng chữ Hành Khiết nói đều lọt vào tai Hy Mộc. Nhận thấy hành động của mình sai tày trời, có chết cũng không hết tội, cô nhẹ nhàng rời khỏi lòng ngực ấm áp của Vương Khiêm, ngồi bên hàng ghế bên cạnh nơi không có Hành Khiết. Toàn thân nảy ra sự đề phòng, cô nắm chặt váy ân hận, đầu cúi rụp xuống như đứa con nít nhận lỗi. Vương Khiêm nhìn cô lúc này, trong lòng chợt nhẹ đi, niềm vui đầu đó len lỏi trong trái tim, sau đó bị anh lạnh lùng dập tắt.

Từ khi Trà Ni đi, anh như tự đốt cháy nhân tính và trái tim mình. Như một con dã thú nuốt chửng những người làm anh chướng mắt, những người làm tổn thương anh. Ai nghe đến Vương thiếu cũng một mực cúi đầu, một phần vì khâm phục sự lãnh đạo và gây dựng trên thương trường của anh, một phần vì sợ cái mạng này chẳng còn đủ chỉ một chiếc xương nhỏ, bởi trong hắc đạo, chọc đến anh như chọc đến trời.

- Này thỏ non, em tên gì, kêu thỏ non thỏ non mãi cũng chán.

Hành Khiết nghiêm trọng hỏi.

Hy Mộc liếc Hàn Khiết một cái thật sắc, giọng giận dỗi nhưng rất nhỏ:

- Hy Mộc, nhưng tôi thích gọi là Hy.

- Em nói cho đầu gối nghe đó hả, anh chả nghe gì.

Hành Khiết nghe rồi, nghe cô nói rất rõ, nhưng vẫn thích châm chọc thêm một tí nên lên giọng đáp lại.

Hy Mộc hiền lành đáp lại, vì cho là lúc này mình đã nói rất nhỏ.

- Em là Hy Mộc.

- Không nghe.

- Hy Mộc, Hàn Hy Mộc.

Cô vẫn giữ giọng nói ở mức nhỏ, nhưng không nhỏ nhất. Cô thấy cô nói như vậy có thể nghe được mà. Tên này là cố tình hay không nghe được thật vậy.

- Tôi vẫn chưa...

- HY MỘC, HÀN HY MỘC. TÊN TÔI LÀ HY MỘC. NHƯNG TÔI THÍCH GỌI LÀ HY HƠN.

Cô chịu không nổi hét thật lớn, mặt đỏ rần. Hành Khiết thấy vậy ngây ngốc ra, còn Vương Khiêm đang đọc tài liệu cũng phải ngược lên nhìn. Cô gái nhỏ này thật thú vị, dám to tiếng với cháu đích tôn của Khiết gia, giàu nhất nhì nơi này, xem ra gan không nhỏ.

Hét thật lớn giải tỏa nỗi lòng. Hy Mộc nhận thấy mình đã sai nữa rồi, mặt mày tái mét lại, bàn tay trắng mịn nắm chặt lại.

- DỪNG XE LẠI, TIỂU NAM DỪNG XE LẠI.

Hành Khiết giận dỗi hét lớn. Chiếc xe dừng lại bên vệ đường tấp nập. Không khí trong xe đối với Hy Mộc cô là cực hình. Mặt cô như bị cắt không còn giọt máu, mồ hôi chảy từ trán trượt xuống ai bên má nóng hổi. Mắt rơm rớm như muốn khóc:

- Xin lỗi, tôi xin lỗi. Nhưng tôi không muốn về, cũng không muốn đi đâu nữa. Người tôi đau chết mất.

Nước che mờ mắt đẹp, cô tức tưởi nói. Hàn Khiết thấy vậy thì lòng dịu đi. Cô gái này làm gì cũng khiến người khác đau lòng. Nhìn khắp người cô đâu cũng là vết hằn, lại nổi bậc trên làn da trắng mịn. Cũng đúng, cô như vậy mà thả lại đây, không bị thị phi thì cũng bị mấy gã râu xanh để ý.

- Đi tiếp đi Tiểu Nam. Tôi thua rồi.

Hàn Khiết nhìn cô đau lòng nói. Xe vừa nhích bánh rồi đi được chừng 5m đã bị một giọng nói trầm ấm đầy mị lực lên tiếng:

- Dừng xe.

Vương Khiêm rót cuộc bây giờ cũng lên tiếng. Lòng anh này giờ như lửa đốt, thấy cô gái nhỏ này rơi nước mắt anh lại khó chịu không tả được. Đây là lần đầu anh có cảm giác đó từ khi Trà Ni đi, thật lạ.

- Khiêm, đừng nói cậu để cô gái này xuống đây nha. Nè đồ tàn ác, lương tâm cậu để đâu hả. Tên trời đánh này.

- Xuống xe.

Hy Mộc nghe được giọng nói sắc bén đó, lòng không khỏi run sợ. Nhớ lại chuyện tối qua thân dưới lại truyền lên cảm giác đau đớn. Cô phải xuống thôi, vì cô sợ người đàn ông này hơn sợ chết. Cô đã biết sức anh như thế nào, cô không thể chống cự cũng không thể lên mặt được. Dù chỉ gặp anh vài tiếng nhưng cô hiểu rõ điều đó. Đứng dậy định rời đi, giọng nói nguy hiểm đó lại một lần nữa vang lên:

- Không phải em.

Hy Mộc quay lại nhìn anh, khuôn mặt vẫn bình tĩnh cương nghị như vậy. Đôi mắt màu hổ phách ánh lên vẻ lạnh lùng, rợn cả sống lưng nhìn cô.

- Quay lại chỗ ngồi.

Chân Hy Mộc run run, một lúc lâu sau mới ý thức được lời nói của anh liền quay về chỗ ngoan ngoãn ngồi xuống. Không thay đổi ánh nhìn, Vương Khiêm quay sang Hàn Khiết.

Hàn Khiết hiểu chuyện, bắt mắt chỉ ngón trỏ trước mặt mình nói.

- Minh..Minh?

Anh gật đầu. Hàn Khiết liền thở dài nói:

- Tôi đã làm gì. Tôi không làm gì hết mà. Khiêm cậu lạ thật, từ nãy ở ngoài hành lang DTING thì hăm dọa đòi giết chết mấy mụ kia, giờ vì Hy Mộc, Hàn Hy Mộc mà cậu đuổi người anh em đã hơn 20 năm xuống giữa phố. Nói đi, tôi và cô ấy cậu chọn ai. Thỏ non hay thỏ Khiết.

Hàn Khiết như đang nói những câu giận dữ với người yêu, nói thật nhiều khiến người ta cảm thấy phiền phức. "Thỏ non hay thỏ Khiết? Thật kinh tởm." Hy Mộc nghĩ thầm, nhìn Khiết thiếu.

Vương Khiêm nghe được như buồn nôn, vương tay mở cửa:

- Mau lên.

Hàn Khiết giận như phát điên, nhưng không thể đòi co với tên lòng lan dạ sói này đâu nên tốt nhất cứ xuống trước đã. Hai chân vừa chạm xuống mặt đường, siêu xe đã vụt chạy đi xa.

- Lãnh Phong, tớ đang bị tổn thương tâm lý, cậu có rãnh không chữa cho tớ ngay lập tức. Tớ sẽ bắt máy bay qua chỗ cậu. Vương Khiêm, ya cái tên đó làm mình đau đớn quá, đau ở sâu trong tim này Lãnh Phong, thật sự muốn khóc bên cạnh cậu lúc này.

Khiết gọi cho Lãnh Phong, một bác sĩ tài tình, thông thái. Làm bạn với Vương Khiêm, Quyết Tùng và Hàn Khiết đây được hơn 10 năm. Tình tình cực kì bao dung, nhân hậu. Nhưng không nhân hậu nổi với tên trẻ con nông nổi này. Lãnh Phong quát trong điện thoại:

- Tên điên này, mình là bác sĩ đa khoa, không phải chuyên viên tâm lý. Đầu thế suốt ngày bị Vương Khiêm mắng mới tìm đến tôi. Tôi bạn, cực kì bạn. Nếu không có chuyện gì làm thì tìm đảo đẹp mà hã hê đi. À mà tôi không phải ở nước ngoài, không phải ở nơi nào xa xôi cách trở cả, tôi hít thở chung bầu không khí với cậu, nên đừng hờ cái là đòi đi máy bay sang tôi. Thật phiền phức!!!

Cúp máy thật dứt khoát sau đó giận dữ bỏ đi. Lãnh Phong không biết, người già, người trẻ đều nhìn anh hoảng sợ, thậm chí có đứa trẻ sẵn sàng bỏ cả kẹo trong miệng ra để khóc. Hàn Khiết, tên điên này khi nào mới bớt phiền.

Ở đầu dãy bên kia, có một người lại bị tổn thương gấp bội...

Trong xe Vương Khiêm.

- Chúng ta...đi đâu?

- Không phải không muốn về nhà? Về nhà tôi.

Chiếc xe lao thẳng đến căn biệt thự rộng hàng trăm hecta bốn bề yên tĩnh. Cánh cổng màu đen bóng vừa rộng vừa cao mở ra chào đón vị khách quý. Chiếc xe chạy vòng qua đài phun nước giữa sân, dừng lại trước bậc cầu thang dài cao, cửa siêu xe mở ra với sự cung kính của cả trăm người hầu đứng từ dưới chân cầu thang đến cửa chính, chạy dài sang hai bên cầu thang. Cảnh tượng này khiến người khác không nề phục thì run sợ.

Hy Mộc bước từ trong xe ra như một nàng công chúa bước ra từ cỗ xe ngựa hoàng gia, trông xinh đẹp vô cùng. Nhìn thấy tòa nhà như trong mơ này, cô bỗng thất thần. Quân gia là người đàn ông khoảng 60 tuổi, nhưng trông vẫn còn khỏe khoắn và nhanh nhẹn vô cùng. Ông cung kính cúi đầu:

- Quân gia về sớm có việc gì ạ.

Giữ nguyên trạng thái bình tĩnh, đáng vẻ lạnh lùng, môi mỏng anh khẽ động:

- Chăm sóc cô ấy, có gì tôi sẽ nói sau.

- Vâng ạ.

Quản gia cung kính đáp. Sau đó nhìn sang Hy Mộc:

- Tiểu thư có gì muốn làm không ạ?

Hy Mộc ngẩn ngơ giật mình. Cúi đầu nói:

- Con chào bác, con là Hy Mộc. Con xin bác cho con ở lại đây mấy hôm, vì con bị đau, vả lại chỗ con ở...

- Cô không cần phải xin tôi ạ. Mọi chuyện đều do Khiêm thiếu đây quyết định. Đây là nhà của Khiêm thiếu thừa tiểu thư.

Hy Mộc mắt chữ O miệng chữ A. "Người trẻ như vậy mà lại có cả căn biệt thự to như thế này sao. Thật ngưỡng mộ nha. Nhà của mình chẳng là gì so với cái biệt thự này hết. Chắc giường ở đây cũng êm, ở lại đây mấy hôm thôi rồi mình tìm nhà khác thuê cũng được." - Hy Mộc nghĩ.

Vương Khiêm nhìn thấy bộ dạng bất ngờ đó của cô, khóe môi liền cong lên. Anh vương tay nắm cổ tay cô, quay người cô lại để cho cô nhìn mình.

- Ngoan ngoan ở đây.

Nói xong ngón trỏ và ngón giữa của anh gõ gõ vào trán cô. Sau đó lên xe rời đi. Để lại căn nhà to rộng và cô gái nhỏ.

Mọi người comment ủng hộ Bemy nha.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Biệt thự

Hy Mộc từ nãy đến giờ chỉ nhìn cái phòng khách đến nửa ngày. Phòng khách từ ngoài đi vào có thể thấy ngay. Một bộ ghế sofa trắng ngà nằm chễm chệ trên tấm thảm màu xám oai vệ của sói. Trước mặt là chiếc tivi to như cái tủ, 18 năm sống trên đời, cô không biết có loại tivi như vậy..

Ngồi nép một góc bên chiếc ghế sofa, thấy bác quản gia ở gần đó, trong đây cô liền nảy ra ý tưởng:

- Bác quản gia ơi bác quản gia.

- Thừa tiểu thư, cô cần gì ạ.

- Bác đừng gọi cháu là tiểu thư ạ. Con là Hy Mộc, bác gọi con là con được rồi, còn bác quản gia xưng là bác nha.

- Vâng.. Vậy con cần gì cứ nói bác..

- Bác ơi, con ở đây như vậy có ổn không ạ. Tên chủ nhà kia rất đáng sợ.

- Sao tiểu..., à, cậu chủ tuy tính tình lạnh như băng nhưng sâu trong lòng rất lo lắng cho mọi người. Nếu con biết nghe lời sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Hy Mộc bất mãn chu môi nói nhỏ:

- Nhưng con đâu phải dạng người hay nghe lời..

Đúng thật, tuy là cô gái dịu dàng nhưng bên trong cô cũng có chút ương bướng dữ dội. Cô nhớ lúc bé, vì không muốn ăn rau mà cô giận mẹ 2 tuần liền. Đấu tranh rất dữ dội, cuối cùng mẹ cũng thua.

Thấy cô có vẻ khó chịu, quản gia cũng không biết phải làm thế nào. Đang định mở miệng thì cô chợt hỏi:

- Bác ơi có thể nói cho con chủ nhà này là người như thế nào không ạ.

- Không được đâu cô bé.

Quản gia khó xử vô cùng, ở tòa nhà này 30 mười mấy năm, đây là lần đầu tiên ông được yêu cầu như thế. Nhưng tuyệt đối không thể nói được, cậu bé Vương Khiêm nhà này không phải chuyện đùa.

Hy Mộc nghe ông nói thế, mặt cúi xuống buồn bã. Quản gia nhìn cô buồn, lòng bỗng chốc đau nhẹ, ông bối rối không biết nên làm thế nào. Cô bé này lại lần nữa nảy ra ý tưởng, Hy Mộc lạnh lẽo nói:

- Dạ, thế nhà mình có nước chanh mật ong không ạ.
- Ồ có, để bác lấy cho con.
- Để con tự đi lấy ạ, bác nghỉ ngơi đi. Con tự làm được mà.

Cô tránh lời quản gia, vội chạy đi tìm nhà bếp. Quản gia thấy thế hốt hoảng nói to:

- Tiểu thư, sẽ lạc, lạc đó.

Ông làm quản gia 31 năm, 2 năm đầu đã đi lạc liên tục, huống chi là cô gái nhỏ này.

Đi loang quanh vẫn không thấy nhà bếp, kiến trúc lại náo náo khiến cô không thể phân biệt được là mình đang đi đâu. Cô bắt đầu thấy sợ, không dám đi tiếp nữa, đây là nhà, có phải khu vui chơi đâu mà lạc như vậy chứ, quá đáng. Từ nhỏ cô đã sợ lạc rồi, cô bị lạc tổng cộng 5 lần, mà lần nào cũng gặp người xấu, nên ám ảnh nhất là "lạc".

Từ xa có tiếng gót chân, cô bắt giác mừng rỡ:

- Có ai ở đó không ạ.

Cô gái bụng ấm trà đang đi lại cô. Thân hình cực kì đầy đặn, nước da trắng tuyết, tóc búi lên rất gọn gàng, mặt cô không trang điểm nhưng vẫn long lanh đến lạ thường. Cô cung kính:

- Cô cần gì ạ?

Cơ mặt Hy Mộc chùn xuống, giọng nói đầy bi thương:

- Chị, chị dẫn em đến nhà ăn được không ạ, ở đây rộng quá em bị lạc mất rồi.

Cô hầu gái thấy cô gái nhỏ này đáng yêu, quá đáng yêu đi chứ, kiểu nhõng nhẽo này khiến cô cảm thấy muốn cưng chiều. Dẫn Hy Mộc đi đến nhà bếp.

Cô gái nhỏ mặt mày liền chớm nở hoa, cô phải nắm lấy cơ hội chứ,

- Chị.. tên gì ạ?
- Tôi là Đồng Mao. Còn em
- Em là Hy Mộc, nhưng chị gọi em là Hy được rồi.

Đồng Mao nhìn Hy Mộc cười hiền hậu. Sau đó đi đến nhà bếp. Hy Mộc nhờ bác đầu bếp cho mình một cốc chanh mật ong ấm nóng, lúc này không nhớ gì đến cái đau ở thân dưới, nhưng bây giờ ngồi không nên đau lại rồi, tên đáng ghét. Nhắc đến tên đó, Hy Mộc chợt nhớ.

- Chị Đồng Mao, chị Đồng Mao.

Cô vội gọi, Đồng Mao định quay lưng đi thì quay đầu lại, hiền hậu đi đến cô.

- Chị ngồi đây đi.

Hy Mộc vô tay lên cái ghế bên cạnh, ý chỉ Đồng Mao ngồi xuống. Nhưng làm sao ngồi được, so với thân phận của mình.

- Không được đâu Hy, chị..

Hy Mộc kéo tay cô.

- Chị ngồi đi, không sao đâu, em cũng không là gì trong nhà này đâu, em chỉ ở nhờ thôi.

Đồng Mao chợt khựng lại. Như cả ngàn thế kỷ sau mới giật mình, ngồi xuống.

Hy Mộc liền nắm tay Đồng Mao, thuần khiết hỏi.

- Chị Mao, chủ nhà này, tên gì, mấy tuổi, làm gì, mà tại sao ai cũng sợ thế ạ?

Đồng Mao sợ hãi, nhìn xung quanh sau đó nhú mồm nhìn Hy Mộc.

- Em nói nhỏ thôi, điều đó sao có thể nói lớn như vậy được. Không thể nói được đâu, tuyệt đối không được.

Hy Mộc thất vọng, hắn là ai, sao mọi người lại sợ đến như vậy. Cô bắt mẫn lay lay tay chị Đồng Mao.

- Tại sao không được hả chị. Tại sao mọi người lại luôn sợ hắn ta? Hắn không phải ma quỷ gì mà nhắc đến tên ai cũng bủn rủn sợ sệt, giống như mọi người đang sợ mafia...

Mafia? Khoan đã.. không phải, muốn làm mafia đâu phải dễ, lại càng không phải tên trẻ tuổi máu lạnh kia. Tuy hắn tỏa ra một vẻ ngoài nguy hiểm, đáng sợ nhưng còn quá trẻ mà.

- Hy Mộc,...

Hy Mộc chợt bừng tỉnh, cô nhìn Đồng Mao. Ánh mắt cô lúc này rõ ràng về sợ sệt. Chị Đồng Mao siết chặt tay cô. Lo lắng nói.

- Tuy chị mới gặp em lần đầu, nhưng trông em rất đơn thuần và ngây dại, lại được Vương Khiêm đem về đây. Cho chị biết, hắn đã làm gì em?

Câu hỏi đầy quan tâm của Đồng Mao bỗng chốc khiến Hy Mộc sợ hãi, cô nắm chặt tay mình lại thành hình nắm đấm, tim thắt chặt lại đến thở cũng khó khăn, nước mắt lăn dài, mọi chuyện tối hôm đó lại diễn ra. Đau đớn và nhục nhã. Cô mếu máo nói không ra tiếng, nước mắt như từ tận tim trào ra.

- Em...em bị bán, bạn trai em bán.. lần đầu của em, là bạn trai em.. bán cho hắn. Chị Mao em sợ....

Đồng Mao nhìn Hy Mộc nói không ra hơi, đầu lòng lau những giọt mắt nước ảm nóng của cô.

- Chị biết, chị biết rồi. Em đừng khóc. Ba mẹ em có biết chuyện này không?

- Ba em mất rồi, mẹ em... có gia đình mới. Nhưng...mẹ...mẹ em không quan tâm đến em...bà ấy thà thương gia đình mới...

Hy Mộc nắm chặt tay Đồng Mao, nức nở một tí rồi tiếp tục.

- Từ lúc nhỏ đến lớn, bạn trai em là người duy nhất ở cạnh em.. Em tin tưởng...yêu anh ấy bằng cả sinh mạng của mình...

Hy Mộc đau đớn khóc òa thật to, đến cả ở phòng khách quản gia cũng có thể nghe được. Chạy ngay đến phòng ăn thì thấy một bóng dáng cao to, bận áo khoác đen dài đứng dựa mình vào tường trông mệt mỏi, bóng lưng tỏa ra vẻ chết chóc. Vương Khiêm đứng ngay mép cửa nhà bếp cả nửa ngày. Quản gia nhẹ nhàng đi đến cung kính nói:

- Cậu chủ...

Vương Khiêm lập tức ra hiệu cho bác quản gia ngừng nói, bảo ông lui. Quản gia nhận lệnh liền đi nơi khác tiếp tục công việc.

- Nhưng tại sao lại bán em

Đồng Mao vén lọn tóc ướt dính ngay má Hy Mộc ra, ân cần hỏi han. Hy Mộc thuận thế nấc lên.

- Em không biết...là hắn ta nói...

- Em tin Vương Khiêm?

- Tại sao không tin.

Vương Khiêm bước vào, câu nói ấy là một câu hỏi, nhưng tuyệt đối không được trả lời. Đồng Mao và Hy Mộc đều hốt hoảng như nhìn thấy quỷ dữ. Nhưng hắn lại rất ôn tồn, chậm rãi đi đến Hy Mộc, nắm cổ tay cô, anh như không dùng lực mà cô thì bị kéo đi như con điều nhỏ.

Đồng Mao đứng phắt dậy, kiên quyết nói:

- Anh đưa Hy Mộc đi đâu?

Vương Khiêm khựng lại, quay đầu nhìn Hy Mộc đang sợ phát run, sau đó liếc qua Đồng Mao, ánh mắt lóe lên tia lửa, đồng tử co lại như con hổ chuẩn bị xé mồi. Đồng Mao giật mình, trông phứt chốc lại ngoan ngoãn ngồi xuống, quay mặt đi.

- Chị Mao, chị Mao...

Hy Mộc bắt lực nhìn bóng lưng Đồng Mao khuất dần. Cổ tay bị cầm đến phát đau.

- Anh định làm gì nữa... buông tôi ra.

Cô khóc vang to như đứa con nít, người làm đầu đó đều dừng lại nhìn. Vương Khiêm lại như cỗ máy, cứ nắm tay cô kéo lên cầu thang bằng cảm thạc

lạnh ngắt, sau đó mở cửa, đặt cô ngồi phịch xuống sofa. Cô gái nhỏ một mình ngồi trên ghế sofa xám dài, căn phòng rộng lớn như thu bé cô gái lại. Mà cô bé lại hoàn sợ cứ nhắm mắt khóc thét lên.

- Tại sao khóc?

Vương Khiêm đứng thẳng, hai tay để vào túi quần, đầu nghiêng qua một bên như mệt mỏi, giọng nói trầm thấp. Hy Mộc nghe thấy tiếng anh thì giật bản mình, im bất không khóc nữa, mà cổ họng thì cứ nấc lên từng đợt từng đợt.

Khuôn mặt vẫn bình thản như cũ, nhưng trong mắt anh nháy lên vẻ đau lòng. Cô gái nhỏ này sao lại đơn thuần và nhỏ bé như vậy, làm người ta muốn bảo vệ, muốn giữ mãi bên mình. Anh cúi người nâng cằm cô lên, giọng nói trầm, nhỏ như đang cố hết sức dịu dàng nhất có thể:

- Sao em lại khóc?

- Anh..anh là tôi sợ..rất cuộc anh muốn làm gì nữa đây..tôi muốn về rồi..anh cho tôi về đi..

Cô mếu máo ngược nhìn anh, đôi mắt to tròn ngấn nước, trông cô như con mèo nhỏ rút mình trước con hổ oai phong. Chú hổ này không vui trước câu trả lời của cô, anh đưa sát mặt mình lại, lắc đầu. Cô gái nhỏ bắt mắt dùng sức siết chặt cổ tay anh, hòng lúc anh đau sau đó chạy, có phải ngây thơ quá không?

Vương Khiêm nhận ra mưu tính trẻ con của cô nàng, khoe môi cong lên đẹp như một đường vẽ. Anh đi lại phía cửa, ấn tay vào hộp vuông đen nằm bên dưới tay cầm, đồng thời chiếc hộp sáng lên dấu vân tay anh kèm tiếng *bíp*.

Sải bước đến phòng tắm, vài phút sau tiếng nước chảy truyền từ nhà tắm ra.

Hy Mộc ngây thơ liền chạy đến cửa, mở thật mạnh, nhưng cửa không mở, làm thế nào bây giờ. Cô nhớ lúc này anh sử dụng dấu vân tay, cô liền để thử ngón tay của mình lên, tuyệt nhiên không được. Làm sao đây, cô muốn đi, ra khỏi cái nơi chết tiệt này, ở cùng hán một giây một phút nào nữa sẽ làm cô chết ngộp mất.

* Cách *

Cửa phòng tắm mở ra, anh quần một chiếc khăn tắm ngay hông, để lộ phần trên rắn chắc bước ra. Hy Mộc giật bản mình quay lại, nhìn thấy dáng người đẹp như trong mơ đó, cô thể bỗng cứng đờ, cô không quay mặt đi chỗ khác mà cứ trơ ra đó, cô đang quên cả thở.

Thấy bộ dạng đáng yêu đó của cô, anh không nhịn được cười nhẹ, đi vài bước đến chiếc giường trắng tinh rộng lớn, cầm điều khiển ở chiếc bàn bên cạnh, nhấn nút. Bức tường màu xám tro đối diện đột nhiên hạ xuống một mảng hình chữ nhật to, sau đó chiếc tivi màn hình cong, rộng hơn 2m, cao hơn 1m từ từ chạy lên.

Hy Mộc vẫn như thường lệ, vẫn bị cuốn hút bởi những thứ xa xỉ. Cô nhủ mày, miệng nhỏ cong tròn lại, giọng nói như vui đến nhảy cẫng, chỉ chỉ tay vào tivi:

- Woa woa woa woa

Vương Khiêm nhìn cô như vậy, lại cảm thấy ấm áp hân lên, tâm tình không còn căng như dây đàn như lúc trước. Vẫn không gian cũ, vẫn hành động như mọi ngày, nhưng có cô gái này Khiêm như tốt hơn. Anh hôm nay cười tận 3 lần, một lần là ở trước cửa nhà, một lần ngay sofa, một lần nữa là ngay lúc này, anh đang nhìn cô gái nhỏ bắt ngờ há hốc miệng mà vui vẻ. Trước đây tuyệt đối không như vậy, anh là người lạnh lùng bậc nhất, nguy hiểm từ đầu tới chân.

- Lại đây.

Anh vỗ vỗ lên chiếc gối bên cạnh. Hy Mộc lúc này đang say mê nhìn tivi, thân thể bác giác đi về phía anh ngoan ngoãn ngồi xuống,ấy mà vẫn còn tỉnh táo giữ khoảng cách thật rộng.

- Lại gần.

Cô gái nhỏ sợ hãi rùng mình. Trợn tròn mắt nhìn anh, cô không biết sao mình lại làm theo lời hán nói ban nãy, cô lắc đầu cự tuyệt rất quyết đoán.

Thấy cô không làm theo lời anh nói, ánh mắt khó chịu dò xét khuôn mặt cô, sau đó cầm điều khiển nhấn một nút *bíp bíp*. Tivi tự động hạ xuống, bức tường xám tro trở lại vị trí ban đầu, căn phòng lại lạnh lẽo im bất. Anh thần nhiên đi thay một bộ pijama màu xanh biển đậm, sau đó đắp chăn, nhắm mắt lại.

Hy Mộc thất vọng trẻ môi ngồi bên mép giường. Cô không chịu, cô muốn xem tivi, cô thích chiếc tivi to rộng đó quá. Cả đời cô lần đầu thấy cái tivi như vậy, chưa kịp xem gì thì nó biến mất rồi. Cảm giác khó chịu bức tức. Cô đi sang chỗ kệ, cầm điều khiển lên thử nhấn, nhưng nhiều nút thật nha, cô biết cái nào mà nhấn bây giờ. Xoay qua xoay lại, cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm. Bò lên giường anh thật nhẹ nhàng, sau đó nắm ngón tay út của anh lay lay.

Vương Khiêm có ngủ đâu chứ, anh đang xem cô định làm gì, không ngờ cô lại ngốc chịu không được lại phải dựa dẫm. Anh mở mắt nhìn cô. Hy Mộc ngại ngùng nói nhỏ:

- Anh mở tivi dùm tôi..

- Em nói gì?

Vương Khiêm giả nai nhú mày.

- Anh mở tivi dùm tôi

Giọng cô lúc này rõ ràng, đủ nghe, anh không nói gì được nữa rồi. Nhưng khoan đã, kiểu xưng hô này... anh không hài lòng.

- Tôi là ai?

Hy Mộc ngại ngùng, ngón trỏ chỉ vào mũi mình.

- Anh xem ra lớn hơn em rất nhiều tuổi.

Cô lúc này lộ rõ vẻ tò mò, đưa sát mặt lại hỏi anh:

- Anh bao nhiêu rồi?

- 27

Cô mở to mắt nhìn anh, 27? Già thật.

- Nhưng..

- Em 18, tôi biết. Lại đây.

Anh vỗ nhẹ lên cái gối bên cạnh. Lần này cô không từ chối đâu, vì tivi, cô sẽ cố gắng giữ mình hết sức. Cô bò qua nằm ườn lên cái gối trắng mềm. Tâm tình Vương Khiêm sao lại tốt thế này, anh nhìn cô, anh có nên dập tắt nó nữa hay không, hay cứ để nó lan tỏa thấp dục sự sống trong anh.

- Anh mở đi chứ, nhìn tôi làm gì.

Hy Mộc nghĩ anh đang thất hứa, mày đẹp nhú lại.

- Xưng hô chưa đúng.

Đến như vậy mà còn không chịu sửa, con bé này khó dạy thật. Hy Mộc tức tối kinh khủng, nhưng phải hạ hỏa thôi, cô không muốn chết trong đêm tối thế này đâu.

- Anh mở tivi cho emm.

Giọng cô nhỏ dần, mặt đỏ ửng lên, mắt nhìn xuống bài chân đang ngo ngoe của mình. Anh thua rồi, chịu không nữa, chỉ muốn cắn cho cô một cái thôi, ầy vậy mà khuôn mặt vẫn không có tí cảm xúc nào cả.

Tivi cuối cùng cũng xuất hiện, cô gái nhỏ phấn khởi cười tươi rói, khác với khuôn mặt khốc lóc thảm thương từ nãy đến giờ. Nhìn cô hồ hởi như vậy, anh không biết lúc nãy cô khóc là thật hay giỡn?

- Muốn xem gì?

- Anh đưa cho em để em tự bấm.

Hy Mộc nhìn anh, chìa tay ra như con nít xin kẹo.

- Rất khó.

- Um.....Em xem hài.

Vương Khiêm nhún cho cô, vừa bật đến là cô phấn khởi tự động đắp chăn, miệng không kiểm soát được mà cười rất rạng rỡ, cướp đi phần lung linh của ánh đèn sang trọng trong căn phòng.

Anh ôm cô cùng xem tivi, sau đó cô thiếp đi, trời chợt mưa đổ xuống, va vào tấm kính thủy tinh tí tách. Anh cũng thế mà chìm vào giấc ngủ.

**** Ủng hộ Bemmy cho Bemmy sao nha:))****

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tiếng mưa tí tách vào buổi sáng khiến không khí u buồn và lạnh lẽo.

Cô gái nhỏ rụt mình vào lòng Vương Khiêm, lạnh cóng cả tay, được một lúc thì cô tỉnh dậy. Thời tiết kiểu gì thế, thật biết làm người ta chán nản.

Nhưng sao cô lại ngủ cùng với hắn? Lại còn vùi đầu vào lòng hắn tình tứ như vậy? Hối hận rồi phải chuồng thôi.

Cô quay người nhẹ nhàng, định chồm dậy thì anh lên tiếng.

- Đi đâu?

Hy Mộc giật bắn mình quay lại nhìn mặt, ôm lấy tim than vãn.

- Giật mình, anh làm gì thế, có ngày tôi chết mất.

Anh vẫn ánh mắt lãnh đạm nhìn cô, đứng dậy khoác cho mình chiếc áo lông dài, vò vò mái tóc đen bóng.

- Tôi không cho thì em được phép chết?

Gi thế, chết cũng phải anh cho phép? Cô biu môi bước xuống giường. Lúc này anh đang đi đến cửa thì chợt dừng lại.

- Đồ của em ở tủ màu trắng.

bíp

Hy Mộc đi rón rén đến chiếc tủ màu trắng cao hơn cô cả cái đầu. Đùa cô sao, đồ ở đâu mà nhiều thế, từ trên xuống dưới đều xếp theo thứ tự, đồ ngủ, đồ hằng ngày, đồ cho dịp lễ sang trọng, giày, sau đó là ngăn nhỏ, kéo ra sẽ là các phụ kiện linh tinh đắt giá. Những thứ này xa xỉ này đời cô lần đầu tận mắt xem. Nhưng gạt bỏ những thứ làm hoa mắt người này đi. Cô chọn cho mình chiếc quần dài và áo dài tay bằng bông màu hồng phấn, được thiết kế như bộ Pijama.

Vặn cửa bước ra, cô vội quay đầu vào đóng cửa thật chặt. Trời hôm nay lạnh thật, hay bộ đồ này không đủ ấm. Cô rùng mình lấy tay ôm lấy vai, sau đó mở tủ đồ xem có chiếc áo ấm nào không. Lừa tới lừa lui cô vẫn không thích dù chỉ một chiếc nào, cô muốn một cái nào đó thật độc đáo, thật ấm, nhưng của cô toàn áo kiểu cách, hoa hòe.

Lắc đầu hơn một chục cái. Cuối cùng cô lựa chọn mở chiếc tủ màu đen - tủ của người đàn ông máu lạnh. Cô không biết có bị anh xé tan nát ra không nhưng cô không chịu lạnh được, đành liều vậy.

Đồ của anh toàn màu đậm, những màu sắc mang phong thái buồn, cô cũng có chút hứng thú nhưng toàn là vest, sơ mi, áo thun,.. Cô bĩu môi chế giễu anh là con người nhảm chán. Nhìn lên nhìn xuống, cô quyết định tấn công vào trong. Một chiếc hoodie màu hồng dày lót bông, chính giữa là chú hổ simba kiêu ngạo gầm gừ. Cô khoái chí mặt vào, nhưng nó quá to với cô gái bé nhỏ như cô. Đứng trước gương lắc lắc một vài vòng, cô tự cho bản thân mình là ổn, liền mở phăng cửa đi xuống lầu.

Vương Khiêm nhàn nhã ngồi đọc báo cùng ly trà nóng, chân vắt chéo. Đôi màu hổ phách tập trung toàn ra sự quyến rũ lạ thường. Người hầu trong nhà ngày nào cũng nhìn trộm anh những lúc như thế, họ như có động lực hơn.

Cô gái nhỏ chạy thật nhanh xuống cầu thang, đụng phải bác quản gia. Cô cười hi hi cúi đầu:

- Con xin lỗi bác, chúc bác buổi sáng vui vẻ ạ.

Quản gia làm việc ở căn biệt thự này 30 năm, đây là lần đầu tiên được chào buổi khác khiến lòng bác hạnh phúc. Bác cười hiền từ với cô rồi cúi nhẹ đầu đáp:

- Tiểu thư đi cẩn thận.

Cô cười ngoan hiền đáp lại bác rồi chạy vụt đi. Rồi sau đó lại quay đầu lại.

- Bác ơi, bác chỉ đường chỉ đường cho cháu đến nhà bếp với. Con muốn xin một tách trà mật ong nóng, sau đó cháu sẽ về.

- Để bác...

- Không được đâu nhé, con tự làm được, bác chỉ con chỉ con mau lên.

- Vâng, tiểu thư đi vào lối đó, sẽ thấy ngay nhà bếp.

Quân gia cười ôn hòa hướng dẫn cô. Sau đó cô gái nhỏ vụt chạy lần nữa đến nhà bếp. Quân gia nhìn theo bóng lưng cô, đôi mắt nheo nheo nhận ra chiếc áo khoác đó...

Trong nhà bếp.

Bốn mắt nhìn nhau. Không phải chứ, sao hắn lại ở đây được, mình không muốn gặp hắn lúc này, nhất là sáng sớm, sẽ xui cả ngày mất.

Hy Mộc quay người bước đi, anh lật một trang báo khác, cùng lúc giọng nói vang lên.

- Lại đây.

Cô vẫn ương bướng tiến thêm bước nữa.

- Em muốn giống tối hôm đó?

Anh bỏ tờ báo xuống bàn, cầm lấy tách trà nóng nhấp một ngụm từ tốn. Cô thì đang sợ đến mức cắn nát môi.

Vương Khiêm nhìn lên, chiếc hoodie màu hồng liền dán vào đồng tử màu hổ phách. Anh nghiêng đầu, ánh mắt trở khác đi:

- Em lấy cái áo đó?

Cô gật đầu, hai tay chôn vào nhau hồi lâu. Trông cô lúc này như con thỏ nhỏ biết điều, rất đáng yêu. Nhưng anh lại cảm thấy khó chịu, cô tiến từng bước gần đến anh, cái môi nhỏ chu chu động đậy:

- Em thấy lạnh, lục tung tủ đồ của mình không tìm được cái áo vừa ý, nên mới tìm ở trong tủ đồ của anh, em thấy áo này dễ thương nên mới lấy.

Giọng điệu mè nheo cả cách xưng hô đều đánh trúng điểm Vương Khiêm, khiến anh cười thầm trong lòng. Cô quái nhỏ này thật biết làm người khác hài lòng.

Cô chấp hai tay sau lưng lắc lắc thân mình, thấy anh ngại giận mới hỏi nhỏ:

- Nhưng sao lúc này anh khó chịu thế?

- Sinh nhật lần 25, Hành Khiết tặng anh.

Hy Mộc mở to mắt cứng đờ, cô vội cởi áo ra đưa thật nhanh cho anh. Không nói gì thêm đi thật nhanh vào bếp lấy cốc trà mật ong, đôi chân lạnh lẽo đi thật nhanh lên lầu.

Khiêm nhìn những hành động đó của cô thì bất giác bật cười. Khiến người làm trong nhà hoảng hốt, lại như va vào lưới tình của anh.

Hy Mộc mặc chiếc sweater màu đỏ in cờ Mỹ trước ngực, quần jean đậm. Lén lút như tên trộm đi ra khỏi nhà.

- Đi đâu?

Vương Khiêm mặc vest đen chỉnh tề, một tay bỏ vào túi đứng nhìn cô.

- Đi về, ở lại đây như vậy đủ rồi. Không cần nữa.

Hy Mộc vắt dờ lên cổ chạy xuống bậc thang cao, Vương Khiêm cũng không thèm đuổi theo, cứ nhàn nhã bước từng bước nhỏ theo sau cô.

- Áhhhhhhhh...

Cô gái nhỏ gậy họa rồi, chạy quá nhanh khiến hai chân siêu vẹo rồi móc vào nhau. Lăn như trái banh xuống chiếc cầu thang dài. Vương Khiêm nghe tiếng thét thì liền chạy nhanh ra, động tác anh dứt khoát bế cô lên, sải bước dài nhanh nhẹn đặt cô lên giường.

Cô thì suốt quãng đường đi toàn khóc là khóc, như một đứa trẻ òa lên trong lòng ngực anh, vết thương trên trán hở miệng khiến máu chảy ướt cả áo anh.

- uh...uh...em đau, Khiêm em đau, uh...

Người làm trong nhà cũng rối rít theo, luống cuống tay chân chả biết làm sao. Trước đây chỉ có một mình cậu chủ lặng lẽ đi, lặng lẽ về, làm gì có ai gây náo loạn như bây giờ.

Anh đặt Hy Mộc xuống giường, bác quân gia cùng 4 5 người hầu nữa đi theo, trong đó có cả Đồng Mao. Cô đi nhanh tới đỡ lấy Hy Mộc:

- Anh làm gì Hy Mộc vậy?

Vương Khiêm không tra lời, quay qua quần gia đang run rẩy:

- Gọi bác sĩ Từ. (Từ Huy - bác sĩ riêng thứ 2 của Vương Khiêm)

Bác quần gia vội vàng đi ngay lập tức, như đứa con gái rượu của ông bị đau. Vị bác sĩ nữ trẻ đến rất nhanh, vội vàng chạy đến phòng Vương Khiêm, thấy cảnh tượng này thì chột hốt hoảng. Áo anh thì đầy máu còn cô gái này...

- Cô còn làm gì nữa, lại đây xem sao đi chứ.

Đồng Mao thấy cô đứng lại thì gấp rút lên tiếng. Cô gái cũng giật mình đi đến bên Hy Mộc đang khóc lóc thảm thương, tay bị anh nắm lại, vì nếu buông ra cô sẽ lại dùng tay đụng vào vết thương. Bác sĩ từ nhẹ nhàng xem vết thương, sau đó thuận thực lau đi vết máu đầy trên trán Hy Mộc.

- Cần phải may miệng vết thương lại. Tôi tiêm thuốc tê nhé.

- Không được...không được tiêm..không được.

Hy Mộc sợ hãi dấy dựa, chồm dậy hồng chạy thoát nhưng anh dùng lực kéo lại, bắt buộc cô nhìn mình:

- Tại sao?

- Em sợ đau, từ nhỏ chích em đã khóc ba ngày ba đêm không. Đến lớn dù có bệnh dịch cỡ nào em cũng nhất quyết không đi chích ngừa. Em không chích được. Không được đâu, em không đau nữa anh đừng bắt em chích. Khiêm..

Hy Mộc giữ tay anh bật khóc như đứa trẻ. Anh đau trong lòng, nhưng vết thương cô khá nghiêm trọng, không tiêm sao có thể may miệng lại được, nếu may sống thì cô có chịu được không. Nhưng tiêm chịu còn không được nói gì là may sống.

- Nếu vậy thì gây mê đi.

Đồng Mao nói nhỏ với cô bác sĩ, Từ Huy lưỡng lự:

- Không có máy ở đây, nhưng có thuốc, phải tiêm gây mê.

Không còn cách nào nữa, Đồng Mao liền nói gấp với Từ Huy cũng như anh.

- Mau tiêm thuốc mê cho Hy Mộc đi, Vương Khiêm anh giữ Hy Mộc, cô mu chuẩn bị nhanh đi, không máu ra nhiều sẽ nguy kịch.

Từ Huy nhanh chóng làm những động tác thuận thực. Đồng Mao phụ Vương Khiêm giữ cô gái nhỏ đang quần quai sợ sệt, luôn miệng gào thét van xin anh đừng để cô chích. Vương Khiêm bế cô đặt quay mặt vào lòng mình, để cầm cô đặt vào vai mình sau đó vuốt ve như cưng nựng chú mèo nhỏ, cô nức nở trong lòng anh. Sau đó anh đặt tay lên cái eo nhỏ của cô, rồi từ đó trường xuống hông cô, tháo chiếc quần jean đã được tháo cúc khi nào không biết xuống thật mạnh, chiếc quần lót ren trắng hiện ra thoát ẩn thoát hiện cái hông trắng tròn của cô.

Từ Huy giật bản mình, sao anh có thể làm vậy, trước mặt bao nhiêu người, chuyện này đã quen rồi sao? Anh và cô gái này có chuyện gì...?

Hy Mộc khóc ngày càng lớn, đến nỗi cổ học khô rát, liên tục đánh vào người anh nhưng anh vẫn không lung lay dù chỉ một chút, máu từ trán cô chảy ướt áo anh.

- Còn không mau lên.

Anh gần giọng, Từ Huy như bị dọa điếng người liền mau chóng tiêm vào hông cô. Hy Mộc cố giãy giụa nhưng bị anh cố định chặt chẽ, chỉ biết khóc nức nở trong lòng anh sau đó thiếp đi.

*** Qua chap kế coi đi mấy ông ơi, chap này t viết buổi tối 11:29 buồn ngủ quá. Hẹn chap 6 soon ***

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ngủ đến tối, Hy Mộc liêm diêm mở mắt. Căn phòng rộng rãi sáng một màu trắng ngà trở nên ấm áp. Đầu cô nhúc nhúc như búa bổ, nhúu mày nhìn lên trần nhà, toàn thân không còn sức lực.

Cách

Vương Khiêm lần đầu bước vào, từng bước từng bước chậm rãi khiến người ta cảm thấy nặng nề. Hành động của cô hôm nay làm náo loạn cả căn biệt thự, nhưng điều đó anh không quan tâm. Điều anh suy nghĩ là tại sao cô lại chọn bỏ trốn khỏi anh, hôm trước còn khóc lóc không muốn về, hôm nay qua lại bỏ trốn để bị thương, từ lúc Trà Ni bỏ đi, đây là lần đầu anh cảm thấy bức tức và lo lắng đến thế. Anh không chấp nhận được cảm giác treu đùa đó lại lặp đi lặp lại lần nữa, yêu thương người khác một lần, họ sẽ vì thế mà làm anh đau mười lần.

- Có giải thích không?

Hy Mộc nhìn anh từ xa đi tới, người cứng đờ không nhúc nhích. Nghe hơi thở anh phả ra không trung mà nặng lòng, cô biết cô sai nữa rồi, cô phải làm gì đây, giải thích gì chứ, cô chỉ sợ anh làm gì cô nên mới đề phòng chuồng đi thôi mà. Vì lý do đó mà Hy Mộc im bất không nói tiếng nào, cô kéo chăn che kín mặt lại.

Thấy cô trốn tránh mình, sắc mặt anh trầm xuống, giật mạnh chăn xuống. Ánh mắt màu hổ phách sắc bén đối mặt với Hy Mộc, như ghim và tìm cô. Cô cố ý tránh né ý nhìn của anh liền bị một lực mạnh bóp chặt cằm mình quay ngoắt qua, ép buộc cô đối mặt.

- Em không thích ở căn nhà này đến mức phải bỏ trốn?

Lực bóp mạnh đến nỗi cằm Hy Mộc đỏ ửng, cô cảm nhận như cằm nhún vờ vụn từng mảnh, nước mắt từ khóe tuôn ra. Cô không nói được gì, cũng không muốn nói khi anh đang giận như vậy.

- Nếu em không nói sẽ có người lấy lời em cho sói ăn.

Anh nói nhanh hơn bình thường, khuôn mặt lạnh toát tỏa đầy sự nguy hiểm. Cô chịu không nổi nữa, bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay đầy lực ở cằm mình, khuôn mặt nhăn lại vì đau đớn, nhưng tuyệt nhiên không nói.

Vương Khiêm thấy cô như vậy thì lửa giận trong người bùng phát. Anh buông cằm cô ra, cầm tay cô lên giật phắt cây kim đang truyền dịch trên tay Hy Mộc ra, cú giật mạnh khiến tay Hy Mộc rướm máu.

Người hầu trong nhà thấy anh lôi Hy Mộc từ cầu thang xuống liền sợ hãi đứng nép vào một góc. Vết thương cô vừa mới được xử lý xong không lâu, cậu chủ lại tức giận mà kéo cô như thế xem ra cô đã làm chuyện gì khiến cậu chủ không hài lòng rồi.

Bác quản gia thấp thỏm sợ Hy Mộc không giữ được mạng, bác liều mình chạy đến bên Vương Khiêm cúi đầu:

- Cậu chủ, tiểu thư chưa khỏe, cậu làm thế chỉ sợ vết thương lại hở miệng, người còn đầy vết bầm xanh. Tiểu thư có làm gì mog cậu chủ bình tĩnh suy nghĩ.

Vương Khiêm không nghe, đưa điện thoại lên, giọng nói trầm gầy áp lực:

- Trong đây có người muốn chạy trốn, khi cô ta bước ra khỏi cánh cổng của căn nhà này, lập tức đóng cổng, ai nhân nhượng giết.

Anh nhấn mạnh từ cuối, người hầu, quản gia đều rợn da gà. Hy Mộc thì thất thần, mặt như bị cắt không còn giọt máu.

- Cậu chủ, giờ đã khuya, tiểu thư nữ nhi lại nhỏ bé ra đường sẽ nguy hiểm, huống chi tiểu thư lại đang bị thương. Để sáng mai mọi chuyện ổn thỏa hãy quyết định.

Bác quản gia thương Hy Mộc, cô bé nhỏ nhắn biết lễ độ, đáng yêu đến ám lòng, ông không có con cái, nhìn cô như vậy bác không chịu được, ra sức can ngăn. Vương Khiêm nhìn Hy Mộc, thấy cô sợ hãi như thế cũng có chút đau lòng, nhưng cô đã sai khi không nghe lời anh, cũng không cho anh một lời giải thích.

- Nếu bác còn nói thì ngày mai đừng hòng thấy được bình minh.

Anh không thèm nhìn bác quản gia lấy một cái, cúi xuống nhìn Hy Mộc đang ngẩn ngơ khóc nức:

- Còn không mau đi?

Hy Mộc nhủu mày dùng hai tay ôm mặt lắc đầu liên tục. Cô không đi được, chân run rẩy cả rồi, thứ đau nhất bây giờ không phải vết thương ở đầu hay vết bầm trên toàn cơ thể, tim cô đau, lý do vì sao cô không biết.

Anh lại bật điện thoại đi:

- Vào dọn dẹp cô ta trước khi tôi đánh gãy hai chân các cậu.

Một đám vệ sĩ vận vest đen gấp rút chạy vào, thấy cô gái nhỏ ngồi trên sàn cẩm thạch có chút khựng lại. Anh muốn họ vào "dọn dẹp" cô gái này? Thấy cô yếu ớt như vậy họ không nỡ động tay, bối rối không biết xử xử sao cho phải.

- Không nỡ?

Câu nói tuy có vẻ hững hờ nhưng làm cho mấy tên vệ sĩ run sợ, họ cúi người tuân lệnh. Ngay khi chạm vào người Hy Mộc, cô run nhẹ lên, hai người vệ sĩ nắm hai tay cô dường như cảm nhận được nên nói lòng. Ngoan ngoãn đi cùng hai tên vệ sĩ, nước mắt vẫn không ngừng rơi. Người làm trong nhà nhìn theo bóng lưng cô, lòng bỗng cảm thấy thương cho cô gái, riêng bác quản gia như chứa đá trong lòng, nặng trĩu.

Còn anh, anh không biết trong anh hiện giờ là cảm giác gì, anh đau đốn, trái tim như co thắt lại. Không biết cô có còn đau không, không biết cô sẽ đi đâu, có an toàn không. Nhưng rồi anh một lần nữa lại dập tắt đi ý nghĩ đi, sải bước dài đi vào phòng khóa chặt cửa.

Đám vệ sĩ đưa cô tới cổng thì buông cô ra, một người trong số họ lo lắng hỏi:

- Tiểu thư có sao không?

Hy Mộc lắc đầu, lễ bước nặng đi đại về một hướng. Cô sao thế này, ngay lúc anh muốn cho cô đi thì cô lại không muốn rời khỏi anh, thấy anh lạnh lùng mà đối xử với cô như vậy cô hụt hẫng đến nỗi thở cũng không thuận. Cảm giác này giống như lúc cô và Từ Hiên giận dỗi, không thèm nói chuyện với nhau nữa. Nhưng đó là chuyện của hai người yêu nhau, hấn không yêu cô, cô cũng không yêu hấn,... chẳng lẽ cô thích hấn rồi? Không đâu, Hy Mộc tự gạt bỏ ý nghĩ ngu xuẩn đó trong đầu mình. Bắt một chiếc taxi về lại ngôi nhà cũ.

Mở căn phòng nhỏ trên tầng thượng, mùi hương cũ xộc vào mũi gây cảm giác quen thuộc. Cô mệt mỏi vương tay mở đèn.

...

Nhà cô sao lại thế này? Căn phòng nhỏ gọn gàng đáng yêu nay đã trở nên bừa bộn, quần áo cô bị vứt lung tung rải rác trên sàn nhà. Trên tường là những vết máu khô, bốc mùi tanh ói, ngôi nhà xinh đẹp của cô sao lại như thế này, ai đã làm nó như vậy.

- Cuối cùng em cũng về, người yêu bé nhỏ của anh.

Bóng dáng người đàn ông cao gầy từ phòng tắm bước ra, hấn cười tà với cô một cái thật sắc. Cô hoảng sợ lùi lại, chân run rẩy ngồi phịch xuống.

- Anh...anh

- Người yêu em, người em yêu từ năm 16 tuổi đến năm 18 tuổi, sắp đến năm 19 tuổi đây.

- Anh biến khỏi nhà tôi, anh làm gì ở đây.

Hy Mộc hét lớn đá vào chân Lạc Hiên. Hấn đau đốn ôm chân la lên. "Mày dám?" Hấn dùng chân đá vào bụng cô liên tục. Hy Mộc đau đốn rên rỉ dưới sàn. Tại sao anh có thể làm vậy với cô?

- Anh có bao giờ yêu em không?

Cô thì thầm hỏi khi hấn đang chăm chú thuốc hút. Câu hỏi quá ngu ngốc đến nỗi hấn phải ôm bụng cười lớn:

- Yêu cho có.Đó giờ tao thấy mày tội nghiệp nên mới làm cái mác cho mày có oai. Ba thì chết, mẹ thì lấy chồng, mà bà ấy cũng có xem mày là gì, đến 1 câu hỏi thăm với vài đồng bạc lẻ cũng không có. Mày, mày cũng có giá quá đó chứ, trong một đêm mà được cả trăm triệu. Haha, chắc thân thể mày đủ thỏa mãn cho tên lăm tiền đó.

- Anh ta dù có ác độc thế nào cũng không đê tiện bằng anh.

Hy Mộc giận dữ quát vào mặt hấn. Lạc Hiên tính khí nóng nảy, thấy cô không sợ hãi mà khinh thường hấn ra mặt làm anh tức tối, cầm điều thuốc dụi thẳng vào lòng bàn tay cô.

- Áhhhhh... Hiên, em đau...

- Đau? Mày nhìn xem? Chỉ vì mày không làm tốt nhiệm vụ của mày. Nên tao mới như vậy đây. Nếu mày phục vụ tốt một chút, ngoan ngoãn dâng cái thân xử nữ của mày sớm một chút thì tao đã không như vậy.

Hấn đưa cánh tay phải mát đi cả bàn tay lên đưa sát vào mặt cô. Chẳng qua tối hôm đó anh đến trễ, nên mọi việc cũng trễ hơn, 4h sáng Lạc Hiên mới nhận được tiền liền chạy ngay đến chỗ Lão mập, lúc đó là 5h sáng. Trễ năm tiếng, một bàn tay.

Hy Mộc nghe những lời cạm bẫy của hấn thì đau lòng, cô khóc nức nở ảm ức nói:

- Hấn làm em đau, anh không đau xót một chút nào? Kể cả khi là lần đầu của em bị hấn xét toạt không thương tiếc, anh vẫn không day dứt dù chỉ một lần?

Lạc Hiên cười ha hả lắc đầu, đến giờ con bé này vẫn tin là anh yêu nó, đại khờ, ngây thơ!

Đã hai ngày trôi qua, căn phòng nhỏ của Hy Mộc nồng nặng mùi tan của máu. Trong nhà là một cô gái nhỏ ngồi bệt dưới đất, tay và chân bị dây xích trói chặt. Cô mặc một chiếc váy ngủ mỏng lộ nội y bên trong, nhưng không còn đẹp đẽ và chỉ toàn vết máu và vết cắt, vì mỗi đường roi hấn quất vào cô là một vết thương hở, rách luôn cả quần áo.

Hy Mộc giờ đây như một cái xác khô, thất thần mặc cho vết thương chảy máu, vết bầm trở nặng. Hấn vừa ra ngoài trở vào, tay cầm túi nylon thuận tay quần lên giường. Nằm xoài ra chiếc giường bé nhỏ, sau đó lục từng món trong túi ra, bánh, nước và băng cá nhân. Tự do ăn uống trước mặt cô. Hy Mộc 2 ngày nay chưa được ăn uống, thấy hấn ăn thì bụng đói kêu cồn cào.

- Ày da, cô thô nhỏ của anh đói rồi à? Ăn sáng không, anh còn dư này?

Hấn quần 1 mẩu bánh còn trong bọc cho cô, chết tiệt, cô làm sao có thể ăn khi bị trói chặt thế này được. Đang loay hoay thì Lạc Hiên cầm một con dao đến trước mặt cô, nẩy nẩy con dao ý nói cô bỏ mẩu bánh xuống.

- Áhhhhh...anh làm gì..

Hấn tóm lấy cô như tóm một con thỏ nhỏ, siết chặt eo cô:

- Em động đây là anh có tiết canh ăn đây, thử xem?

Váy ngủ cô bị kéo lên qua ngực, để lộ áo ngực trắng cùng bầu ngực hồng hào kiêu ngạo:

- Chà em yêu, em như thế này hỏi sao anh không muốn ăn. Nhưng phải đợi sang mai anh dùng em kiếm lời rồi mới ăn được. Thơm thế này làm sao chịu đây?

- Áhhhhhhhhhh..

Hấn kẻ dao giữa áo ngực cô, cắt đứt thành từng mảnh. Mặt Hy Mộc đỏ ửng, vừa xấu hổ nhục nhã, vừa đau đớn. Người cô hết lòng yêu, sao có thể đối xử với cô như vậy. Người cô tin tưởng trong suốt quãng thanh xuân mất mát, sao có thể như vậy.

- Anh dừng lại đi, anh không yêu em sao?

bóp

- Yêu thì làm sao bán mày hả con ngu?

Hấn đâm vào mặt cô hét lớn. Cô khóc nức nở dưới sàn, máu từ khoe miệng tuôn ra.

Hai ngày hôm nay Vương Khiêm không về biệt thự. Anh có cảm giác trống trải và không muốn về nhà, dù sao về cũng chẳng có gì làm ngoài công việc, chẳng thả ở lại hẳn công ty, đôi khi thì sang Thuyết Bạch xử lý một vài chuyện ở hắc bang.

Đến chiều tối Vương Khiêm mới về nhà một chút. Lúc anh định đi thì bác quản gia vội chạy đến:

- Cậu chủ...

Anh quay sang, khuôn mặt không một chút biểu cảm. Bác quản gia ôn tồn, ánh mắt dịu dàng nhìn anh:

- Cậu có thể nói chuyện với tôi một lát không, sẽ không lâu đâu.

Bác quản gia và Vương Khiêm ngồi như đúc tượng trong phòng bếp. Người là đều đi nơi khác, phòng bếp bận bịu nay trở nên yên tĩnh.

- Tại sao hôm đó con lại giận dữ đến vậy?

- Hôm đó, con xin lỗi vì đã nặng lời với bác.

- Con vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta...

...

- Khiêm, con cũng cảm thấy có chút gì đó con bé đúng không?

Sự bối rối của Vương Khiêm thể hiện bằng đôi mắt chớp chậm và quay sang hướng khác.

- Làm sao có thể.

- Con không thể, hay con đang kèm chế nó lại?

Bác quản gia như một người cha thứ hai của Vương Khiêm. Ông mang nặng ơn gia đình anh nên theo làm quản gia cho nhà họ Vương. Từ nhỏ ông đã chăm sóc Vương Khiêm như con ruột, ông hiểu rõ tâm tư, tính cách của cậu nhỏ này.

- Khiêm, bác biết Trà Ni là lý do duy nhất khiến con trở nên như thế này. Dù sao Trà Ni cũng đi rồi, con hãy ngừng việc suy nghĩ về con bé mà cho mình một cơ hội. Việc con đối xử với cô bé Hy Mộc hai hôm trước khiến bác rất đau lòng. Nó có vẻ rất giống ở vẻ nhanh nhạy, đáng yêu như Trà Ni, nhưng nó có một trái tim đơn thuần và âm áp hơn Trà Ni. Khiêm, nếu con có một chút rung động thì hãy để trái tim con âm lại một lần nữa. Bác thấy Hy Mộc cũng không muốn rời con. Đi tìm con bé, bác không biết con bé đang như thế nào. Hôm con bé đi trời rất lạnh.

Anh từ nãy đến giờ chỉ ngồi nghe bác nói, tim chợt nhói lên khi biết hôm đó trời rất lạnh, cô có sao không, vết thương cô thì thế nào. Móc vội điện thoại bấm giữ số 1:

- Quyết Tùng, điều tra chỗ ở của Hy Mộc. 5 phút sau gọi lại cho tôi.

*** Chap kể là màn giải cứu cô thỏ non ngoạn mục của anh nhé ***

Bình chọn sao đi mới ra chap nỗi mọi người ơi =))

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Anh cho phép mình yêu em

Lạc Hiền vẫn dùng roi điện đánh cô. Mỗi lần roi giáng xuống đều đau đớn không thể thở được. Cô nằm dài trên đất, thở chậm đi, mồ hôi nhễ nhại, dường như cố dùng sức thoát khỏi dây xích mà cô tay và chân đều rướm máu đỏ, đau nhưng không còn sức để hết nữa. Chiếc váy ngủ mỏng cuối cùng cũng rách toả tại để lộ thân thể hoàn mỹ của cô, điều đó càng làm hấn khoái chí.

- Đó là sự đau đớn mà mày phải chịu cho bàn tay của tao, thân thể ngon thế này, biết thế từ sớm tao đã ăn trước cho rồi. Hấn chắc cũng hứng chí lắm mới đưa ra nhiều tiền như vậy. Bây giờ mày thành loại rẻ tiền rồi. Mai sẽ có vài anh đến đây, phục vụ cho tốt.

Trong lòng Hy Mộc lúc này là sự kêu cứu, cô mong anh sẽ tìm ra cô. Cô sai rồi, thật sự sai rồi. Cô sẽ không tự bỏ trốn nữa, sẽ ngoan ngoan nghe anh, cô sai rồi nên anh hãy đến và ôm cô như khi cô sợ đau khi tiêm, như khi cô xem tivi trong lòng anh. Vương Khiêm..

- Khiêm, cô ấy ở nhà trọ X. Mau đến đó, mình nghe người xung quanh nói hai ngày nay toàn nghe tiếng con gái khóc rất thảm thương. Cậu..

Vương Khiêm liền lập tức ngắt máy, tự lái xe như vút lửa trong đêm đến nhà trọ X. Chết tiệt, nếu cô có ra sao anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình dù chỉ một giây phút nào! Anh không biết tại sao anh lại thế này, nhưng anh thật sự lo lắng phát điên những ngày qua.

* Bóp *

- MÀY CÓ IM ĐI KHÔNG? HAY ĐỂ TAO ĐÁNH GẤY CÁI CHÂN CỦA MÀY?

Hấn thấy cô cả buổi chiều cứ luôn miệng gọi tên Vương Khiêm thì lòng như lửa đốt. Vương Khiêm là ai? Cô gọi hấn làm gì? Tại sao cô quen biết hấn?

- Vương Khiêm..Vương Khiêm.....Vương Khiêm

* bóp bóp *

- Vương Khiêm là thằng khốn nào? Mày có thôi đi không, đừng như thánh nữ đọc kinh nữa.

Lạc Hiền hét lớn, liên tục dùng roi đánh mạnh vào người cô. Đau đớn chùng chất, cô đã ngắt đi rồi tỉnh dậy, mỗi lần đều nhìn thấy khuôn mặt ác độc của hấn. Nếu phải đến mai thì cô sẽ chết mất, chắc chắn chết, cô bây giờ đã xanh xao không còn giọt máu rồi.

- Sao anh không giết tôi luôn đi?

Hy Mộc dùng hết sức nói, giọng thều thào khó nghe.

* Đoàng *

Cửa nhỏ nhà cô bị lực đập văng ra, bóng dáng anh cao to mang đầy sự chết chóc bước vào, đi sau là 1 đàn vệ sĩ vest đen thủ súng.

- Anh đã từng nói cho phép em chết chưa?

...

- Nhưng tên này thì có.

* Dừng *

Một tên vệ sĩ bắn thẳng vào bắp đùi của tên khốn Lạc Hiên khiến hắn đau đớn ôm đùi rên rĩ. Anh ra hiệu cho họ dừng lại. Anh nhìn thấy cô gái nhỏ của anh rồi, giết hắn ngay thì là khoan hồng, phải để anh chơi đùa, như cách hắn trêu đùa với cô gái của anh.

Hy Mộc thân thể đầy máu, chiếc váy ngủ nhuộm một màu đỏ thẫm, tay chân bị xích đến cứng đờ. Cô gái của anh như thế này làm anh đau lòng, anh đã sai khi đuổi cô đi, điều duy nhất ngay lúc này anh cảm thấy là hối hận. Anh muốn bảo vệ cô gái này, nhất định!

Anh ôm cô, để đầu cô tựa vào lòng ngực, nhắc bổng cô lên. Cô thất thần, mắt không còn nhìn rõ nữa, nhưng cô cảm nhận được hơi ấm của anh. Hơi ấm khiến cô rung động mà không hề hay biết. Hơi ấm như khiến cô được bảo vệ, được an toàn. Khiêm, là Vương Khiêm. Cô mơ màng nói:

- Em sai rồi Khiêm...em sai rồi...

- Anh biết.

Biệt thự của Vương Khiêm.

- Hiện tại cô ấy đang trong tình trạng tổn thương cơ thể khoảng 25%. Các vết thương khá nặng và sâu, một vài chỗ có dấu hiệu nhiễm trùng, có vẻ bị bỏ đói nhiều ngày nên sức kháng cự với virus cũng yếu đi...

Bác sĩ dè chừng, không biết nên có nên nói điều này không.

- Nói đi.

Nghe được câu nói bác sĩ nặng lòng thở dài, chậm rãi mở miệng:

- Có dấu hiệu bị xâm hại...nặng.

Vương Khiêm trầm xuống, sắc mặt cực kì không tốt, đôi mắt màu hổ phách sắc lên khiến bác sĩ sợ hãi. Ông ta cuối đầu xin phép lui về.

Chết tiệt, tên khốn, anh sẽ khiến hắn đau đớn, chết cũng không yên.

Mở cửa bước vào căn phòng rộng, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi gây khó chịu. Anh nhìn thấy cô gái nhỏ của anh đang gói gọn trong cái chăn mềm mại, nhắm chặt đôi mắt ước. Anh lặng lẽ ngồi cạnh cô, dùng bàn tay lớn áp vào cái má nóng hổi của cô. Nhớ điều cô nói lúc anh ôm cô ban nãy " em sai rồi "

- Từ giờ đã có anh.

Anh nói bằng tất cả sự đau lòng, vì anh mà cô mới như thế này. Vết bầm ở ngực, eo, chân ; vết cắt ở môi, vai ; vết hôn ở cổ, đùi. Tất cả khiến tim anh như thắt lại.

Có lẽ một lần nữa anh lại cho phép trái tim mình được yêu. Để cảm xúc một lần nữa thống trị nơi anh. Để anh được sống cho người mình yêu, được bảo vệ ai đó, được lo lắng và nắm một bàn tay bé nhỏ của cô gái này.

Hy Mộc. Em là của anh. Tuyệt đối, duy nhất!

Chap sau là diễn biến của Hy Mộc dành cho Lạc Hiên. Và sự hạnh phúc của đôi trẻ. Tổ Trà Ni sắp quay về dứt Vương Khiêm rồi mấy chị ơi. Vote cho Bemy để thúc đẩy động lực đi hiuhiu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dài Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh cưng chiều em (1) - 16+

Hy Mộc mê man suốt cả ngày hôm sau, đến tối thì tỉnh giấc. Cô hí nhệ đôi mắt sưng nhìn căn phòng quen thuộc, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay to ấm áp nắm lấy tay cô thật chặt, thay cho lời nói "em an toàn rồi" đầy cảm động. Cô lay lay tay anh. Vương Khiêm giật mình mở mắt, tay lay lay thái dương mệt mỏi. Mấy ngày nay do bận bịu công việc, đến khi có thể ngủ thì lại không ngủ được. Từ khi Trà Ni đi, anh đã không thể ngủ yên giấc. Nhưng vào đêm ôm cô ngủ trong lòng, anh cảm thấy như gánh nặng tan biến, mơ mộng đẹp. "Từ khi Trà Ni đi" cụm từ ấy luôn gắn liền với Vương Khiêm, cô ấy làm đảo lộn cuộc sống của anh, khiến anh sống như chết.

- Khiêm, em đau...

Vết thương trên môi cô hở miệng, do lúc nãy thấy anh mà vui mừng cười nhẹ làm miệng vết thương bong ra, máu chảy loang từ môi xuống cằm.

Anh nhẹ nhàng lấy khăn lau vết máu cho cô, dùng miệng ngậm lấy môi dưới của cô. Hy Mộc mở to mắt, cô phát hoảng, tay bấu lấy bờ vai rộng rắn chắc của anh.

Đầu lưỡi anh mân mê đôi môi của cô, xoa dịu vết thương bỏng bỏng. Hy Mộc như tan chảy, đầu óc trống rỗng, tay rút về đặt lên ngực anh, từ từ nhắm mắt lại.

Sau một hồi "cầm máu" thì anh buông cô ra. Nhìn điệu bộ của cô trông quá đáng yêu, khóe môi anh cong lên:

- Đó là cầm máu, không phải để em hưởng thụ.

Hưởng thụ gì chứ, hai gò má Hy Mộc đỏ ửng, đẩy anh ra, môi mấp máy muốn nói. Vương Khiêm vội lấy hai tay đặt lên má cô:

- Nếu em nói thì anh phải cầm máu lần nữa.

Nghe vậy cô liền ngoan ngoãn im miệng, mấy ngày qua, điều duy nhất cô hiểu ra là - nghe lời anh là con đường sáng suốt.

Anh gỡ dùng ngón trỏ và ngón giữa gõ nhẹ vào trán cô, sau đó bước đi.

- Anh...

Hy Mộc nói nhỏ, môi không động đậy, không rõ chữ.

- Anh đi đâu?

Vương Khiêm xoay người:

- Tắm. Anh ngủ ngồi cả ngày rồi, tối nay phải ôm em ngủ.

Tiếng nước chảy nỉ hoặc lan ra từ phòng tắm. Cô gái nhỏ thì đang một mình hạnh phúc...

Anh ngủ ngồi cả ngày? Ý là trong lúc cô ngủ anh vẫn ngồi cạnh nắm tay cô? Chẳng hay cô bị hành hạ như thế mà vẫn ngủ ngon được. Hy Mộc tủm tỉm cười, môi vẫn không mở rộng ra như lời anh nói.

Quần chiếc khăn tắm ngang hông, chỉ che phần dưới bước từ nhà tắm ra. Vài giọt nước còn vương vẩn trên bờ vai rộng, khuôn bụng chuẩn 6 múi của anh. Mái tóc ướt rù xuống trông anh thêm phần quyến rũ. Anh đi đến chiếc tủ màu đen lấy một bộ Pijama màu đen, rồi quay qua cô ;

- Em mặc màu gì?

Sao lại hỏi chuyện đó? Cô là thể loại thì mà phải trả lời anh mấy câu như vậy chứ. Hy Mộc nhún mày phản đối anh.

Vương Khiêm bỏ bộ Pijama trong tay xuống. Dùng tay kéo chăn Hy Mộc ra, bộ váy ngủ màu trắng vừa vặn với khuôn người tuyệt hảo của cô ánh lên sức hút. Cô đành lại chăn cho mình, mặt đỏ ửng trách thầm anh.

Khóe môi anh cong lên một đường tuyệt nĩ. Lấy trong tủ một áo choàng màu trắng thêu rồng phía lưng, lịch lãm khoác vào rồi nằm cạnh Hy Mộc.

Anh ôm cô vào lòng, tuyệt đối nhẹ nhàng vì sợ làm đau cô. Hy Mộc thì đang đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Tay anh mân mê cái mông trắng nõn của cô, như vuốt ve con mèo nhỏ. Hy Mộc giật bắn đẩy anh ra nhưng bị anh gì chặt lại:

- Anh đã thấy hết rồi, không việc gì phải xấu hổ.

Vương Khiêm, anh thật đáng chết. Đang oán hận anh trong lòng thì không khí trong phòng bỗng trầm hẳn xuống. Sao thế, lúc này còn rất vui mà. Cô ngược lên nhìn anh, bắt gặp ánh mắt của nhau, cô rụt rè cúi đầu xuống. Anh nhắm mắt, giọng nói trầm ấm vang lên trong không gian:

- Anh đau lòng khi thấy em như vậy.

Hy Mộc rung rung, anh đau lòng vì cô. Điều mà cô ao ước ai đó có thể vì cô mà như vậy. Từ bé đến lớn đều là tự một mình cô chống chọi. Bị bạn bè xa lánh, bắt nạt, tạt nước bẩn, đánh đập thậm chí đốt sách vở của cô, đều là cô tự mình gồng chịu. Không một ai vì cô một lần mà đau lòng, vì cô mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé bảo vệ cô. Anh làm cô xúc động rồi đấy, anh biết cô đang khóc nên ôm chặt cô hơn, khuôn mặt vẫn bình thản:

- Có gì muốn nói với anh không?

Cô vòng tay ôm chặt anh sụt sịt. Điều này khiến Vương Khiêm có chút bất ngờ, nhưng anh hạnh phúc.

- Ba em mất lúc bé, mẹ có gia đình mới. Vì gia đình mới có điều kiện nên mẹ không còn nhớ đến em nữa. Em tự học, tự sống đến bây giờ đều cùng Lạc Hiền. Nhưng hần...

Cô nấc nhẹ trong lòng anh.

- Em an toàn khi ở bên anh. Vì vậy nên đừng chạy đi đâu nữa.

Cô gái này anh muốn bảo vệ, chắc chắn là như vậy. Dường như vết thương những năm qua đã lành miệng, anh hy vọng sẽ không còn một Tố Trà Ni nào nữa. Hy Mộc, anh yêu em

- Em yêu anh nhé?

Cô ngược đầu nhìn anh, cô không muốn đau khổ nữa, anh là người đầu tiên nói với cô, cô đã an toàn, là người đầu tiên khi cô mở mắt sẽ nhìn thấy, là người bồng cô ra khỏi những nguy hiểm, đón đau. Cô sẽ thử lòng mình, và quan trọng hơn hết, có lẽ cô cũng đã phải lòng người đàn ông nguy hiểm này rồi.

Anh bất ngờ cúi nhìn cô, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng thì đầy rối bời.

- Em...em không biết phải làm gì...em chỉ muốn ở bên anh, muốn anh ôm em...mặc dù anh đối xử với em có chút tồi tệ...nhưng em...

- Anh biết rồi.

Vương Khiêm ôm Hy Mộc vào lòng, cô cũng chôn mặt mình vào, muốn hít lấy hết hương thơm từ lòng ngực anh.

- Đợi đến khi em khỏe, anh sẽ ăn sạch em

Ăn..? Ăn cô? Đồ xấu xa. Cô giận dỗi đẩy anh ra, nhắm mắt ngủ. Anh cũng quay sang bên khác. Anh có thể làm vậy với cô sao? Đáng ghét, không có anh ôm cô không thể ngủ được.

Cô nhìn anh, rồi lại nhắm mắt, rồi lại nhìn. Sau đó quyết định kéo nhẹ áo anh để anh quay sang nhưng anh chỉ nằm im bất động.

Hy Mộc thất vọng trề môi, không biết phía bên kia có một người đàn ông vừa ngủ vừa cười.

- Ahh...đau

Anh liền quay sang thật nhanh ôm cô.

- Ở đâu?

- Không có. Ôm em

Hy Mộc cười hi hi nắm tay áo anh. Khuôn mặt anh vẫn bình thản, tâm vẫn vậy, chỉ là cô bé này dám gạt anh. Đợi cô khỏe sẽ xem anh phạt như thế nào.

Ngoài kia màn đêm yên ả buông xuống căn biệt thự to và rộng. Và trong căn phòng rộng lớn, có hai trái tim đang hòa quyện vào nhau, ấm áp và hạnh phúc.

_____ -

****bíp bíp**** (tiếng chuông tin nhắn điện thoại Hy Mộc)

- Con gái, con đang ở đâu vậy?

*******mẹ Hy Mộc tìm đến rồi. Các bạn cho sao để Bemý viết nữa nhaaaaa. Bí mật nhỏ là mẹ Bemý cũng ác luôn =)) cũng hành hạ cô bé luôn, cả cô em cùng mẹ khác cha cũng mon men đi gạ gẫm Vương Khiêm. But everybody don't worry Bemý sẽ dizz cô em xui luôn:)))) *******

Mình thấy truyện này nên sửa tên lại =)) Chẳng thấy anh ngược chỉ thấy người ngoài ngược nên mọi người thông cảm, em lỡ đặt tên vậy rồi(

Chương 10: Anh cưng chiều em (2) - 18+

Đã tuần trôi qua, vết thương của Hy Mộc lành hẳn. Hôm nay là ngày tháo băng trên người. Y tá mỗi người một nhiệm vụ, rải đầy khắp phòng. Anh đi làm từ sớm, Hy Mộc tỉnh dậy thì giật mình. Người ở đâu nhiều thật nha. Đồng Mao mấy ngày nay lo lắng cho cô, đêm cô trở về ngủ cùng Vương Khiêm cô vẫn còn rất lo, sợ hẳn lại làm gì cô. Nhưng sáng hôm sau thấy cô và anh rất tươi tỉnh, Hy Mộc thì cười nhiều, còn Vương Khiêm thì không tỏ ra nặng nề nữa, cô cũng đỡ lo. Thấy Hy Mộc giật, cô lại gần đặt tay lên vai Hy Mộc.

- Cô gái, hôm nay là này được tự do rồi nhé. Một lát các cô y tá sẽ tháo băng cho em.

Hy Mộc cười dịu dàng với Đồng Mao, sau đó đi vệ sinh cá nhân. mấy ngày nay tâm tình cô rất tốt, anh cũng vậy nên vết thương chóng lành, bác sĩ cũng rất kín ngạc. Đến giờ tháo băng, 3 cô y tá cung kính bước vào phòng. Một cô nhẹ nhàng kéo dây áo ngủ cô xuống.

bíp

Cửa phòng mở ra. Cô y tá giật mình sửng sốt nhìn thân hình tuyệt mỹ bước vào. Hy Mộc vội vàng kéo áo lên.

- Anh làm gì vậy, em chuẩn bị tháo băng rồi. Anh ra ngoài đi.

Vương Khiêm không thèm nghe cô nói gì cả, nhìn cô y tá đang đứng cạnh cô.

- Để tôi.

3 cô y tá lập tức ra ngoài, không hó hê một tiếng.

Anh ngồi xuống, ánh mắt mê hoặc nhìn cô.

- Không phải anh bận sao?

- Một chút.

Anh kéo áo ngủ cô xuống. Hy Mộc ôm ngực chặn lại:

- Em...em không...

- Anh thấy hết rồi.

Hy Mộc ngượng đỏ mặt, nháu mày nhìn anh. Khóe miệng anh lúc này cũng cong lên nham hiểm:

- Được rồi, sẽ không coi hết.

Anh kéo áo ngủ xuống đến nửa ngực cô, đôi ngực trắng hồng kiều ngạo khiến anh kích thích dục vọng, anh tháo nhẹ từng miếng băng vết thương ra. Nhẹ nhàng từng miếng một. Thấy anh đã xong, cô kéo áo lên thì bàn tay rắn chắc của anh chặn lại.

- Gì nữa?

Hy Mộc ngây thơ nhìn anh.

- Ngắm thêm tí nữa.

- Đồ đáng ghét.

Tháo hết băng trên người cô, sau đó anh đặt cô ngồi lên đùi, ôm cô vào lòng, vén tóc cô ra nói nhỏ:

- Tối nay mặt bộ nào mỏng một chút.

Cô đánh vào ngực anh, sau đó khoác áo cùng anh đi ra khỏi phòng. Bác quản gia thấy Vương Khiêm cùng Hy Mộc hạnh phúc, lòng bỗng cảm thấy mừng cho họ. Cô chờ anh đi làm rồi vào trong ăn sáng, bác quản gia đến gần cô mỉm cười:

- Con sao rồi? Bác vui vì con đã khỏi. Bác nghe bác sĩ nói vết thương khá nặng. Con đã vượt qua cả nỗi đau tinh thần và thể xác như vậy bác rất vui mừng.

Hy Mộc cười tươi như bông hoa nở rộ giữa mùa xuân. Cô cảm ơn và mời bác uống cùng tách trà sáng, năn nỉ cả buổi bác mới đồng ý.

- Con yêu Khiêm chứ?

Giọng bác khàn khàn, như rất buồn.

- Có chứ ạ, con không quan tâm mọi người nói gì về con và Khiêm. Con cảm thấy an toàn và hạnh phúc khi ở bên anh ấy, con nghĩ anh ấy cũng vậy. Bác có nghĩ con quá trẻ con khi yêu quá nhanh không ạ?

Bác quần gĩa rưng rưng nước mắt, lắc đầu nắm tay Hy Mộc, bàn tay bác run run. Cô không hiểu tại sao bác lại như thế, sao bác lại khóc, cô yêu anh, điều đó khiến bác xúc động?

- Con hãy yêu Khiêm bằng tất cả của bản thân mình hộ bác, bác tin con.

...

- Có lẽ con không biết. Khiêm từng yêu một người, là mối tình đầu của nó, tên cô ta là Tố Trà Ni. Ngày trước Khiêm 18 tuổi. Tuy 18 tuổi nhưng tính cách và suy nghĩ của nó không khác gì bây giờ. Nó yêu Trà Ni như mạng sống, thậm chí có lần nó còn đánh nhau đến rách vai vì một đám bạn cứ hay cưa cẩm Trà Ni. Vì lúc đấy nó còn nhỏ, nên nó cứ cho đi mà không cần nhận lại bất cứ thứ gì. Bác không biết chuyện diễn biến ra sao sau đó. Nhưng đến năm 20 tuổi, ngày ngày sinh nhật Khiêm thì nó lại tự mình lao vào đường ray xe lửa. Lúc đấy mẹ nó vì cản nó mà qua đời... Sau này hỏi ra mới biết, Trà Ni yêu nó chỉ vì tài sản và danh vọng. Năm đấy có một đại gia nứt tiếng ở New York hứa sẽ chu cấp cho nó tất cả, tiền, nhà, chỗ đứng trong xã hội, nên ngày ngày sinh nhật thẳng bé, con nhỏ đã lên máy bay sang New York không một chút hối tiếc... Khiêm nó hối hận bằng cả lương tâm của nó. Từ đó về sau nó luôn khóa chặt mình lại, nó không để ai yêu mình, cũng không để mình yêu ai. Nó tàn bạo, ác độc đến lạ lùng.

Vị mặn lan đến miệng Hy Mộc. Cô khóc cho lỗi lầm của Vương Khiêm, khóc cho sự bội bạc của người phụ nữ xấu xa kia.

- Gặp con là điều kì diệu cho Vương Khiêm, cho căn biệt thự rộng lớn từ lâu đã không tắt bật rộn rã như thế này. Con đem lại sức sống cho Vương Khiêm, để nó sống lại và yêu một lần nữa, để nó đừng làm một mafia...

Giết những người vô tội? Bác quần gĩa lờ miệng nói những điều cấm kỵ. Bác vội vàng lấy cớ đi thật nhanh nhưng Hy Mộc gì lại.

- Mafia? Bác, bác nói rõ hơn cho con...

Hy Mộc rất sợ hãi khi nghe thoáng qua điều đó, nhưng cô cần biết rõ sẽ như thế nào. Nếu hôm nay không nghe cô e là sẽ hối hận mất.

Bác quần gĩa lưỡng lự, Hy Mộc thì nắm chặt tay bác. Nếu nói ra, nếu Vương Khiêm biết, bác sẽ không còn nguyên vẹn dù là người đã gắn bó với cậu từ những bước đi chập chững. Điều đáng lo hơn, bác sợ Hy Mộc sẽ rời xa anh..

- Lúc mẹ Vương Khiêm chết. Lão gia cực kì suy sụp, từ đó kéo theo cả tập đoàn Vương thị, bất động sản, mặt hàng kinh doanh sụt giảm nghiêm trọng. Các dự án trước đó và đang hoạt động đều bị trì hoãn. Lão gia cũng là người nắm giữ 1 trong những vị trí quan trọng trong hắc bang là chế tạo vũ khí. Năm đó vũ khí thất thoát, địa bàn bị chiếm đi gần hết, đàn em cũng từ từ mất đi. Thấy tình hình khi đó, cũng như trách nhiệm với hậu quả của mình. Khiêm đã một mình vực dậy cả thương trường và hắc đạo. Nó nắm giữ những cổ phần lớn của các công ty. Vương thị vương xa không ngờ tới. Còn ở hắc đạo thì nó nói 1 là 1, nói 10 chết không toàn thay. Người già, trẻ nhỏ, trai, gái đều công tâm mà xử. Ai động đến Vương Khiêm, dù ngày hay sáng cũng bay đầu... Dù quyền lực như thế, trái tim nó lúc nào cũng đau khổ, cũng bị giam cầm,...nó...

Cô buông tay bác quần gĩa ra, khuôn mặt thất thần ước đắm nước mắt. Cô không biết, đằng sau bóng lưng vững chãi đó là cả quãng đường bị thương... Nếu anh nói để cô an toàn sẽ bảo vệ cô thì cô sẽ quyết định sẽ là người khiến anh hạnh phúc. Từ giờ sẽ không ai làm anh tổn thương nữa, cô tự hứa với lòng mình, vì Vương Khiêm của cô quá đáng thương rồi, vì yêu một người mà anh lại trở nên tàn ác như vậy. Tim cô bây giờ như thắt lại, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Bác quần gĩa thấy cô như thế thì hoảng hồn đỡ lấy cô:

- Hy, con không sao chứ. Những lời bác nói khi này con hãy quên đi, đừng bị những điều ấy tác động mà xa lánh Khiêm. Hãy trách bác, bác không tốt. Khiêm không đáng bị ruồng bỏ một lần nữa..Hy...

- Con sẽ yêu Khiêm bằng tất cả...

Hy Mộc nắm chặt tay bác, quyết định rõ ràng, chắc chắn. Cô sẽ làm như thế, kiếp này của cô, sẽ cùng với anh dù có chết.

dinggg..doong...

Tiếng chuông cửa căn biệt thự vang lên. Một người phụ nữ mặc một chiếc váy đen ôm sát cơ thể, sau đó là cô gái ăn mặc ngắn cùn cùn bước vào. Bác quần gĩa bước đến:

- Chị...

- À, tôi chính là người đã đẻ ra Hy Mộc, dân gian thường gọi là mẹ. Thật đấy là tôi, tôi đã mang nặng đẻ đau ra một cô gái thiên tài. Ôi con tôi không biết đã đi đâu làm gì mà có một chỗ ở tốt thế này. Tôi mừng thay cho nó. Mà Hy Mộc đâu rồi lão?

Các nói chuyện của những người kém duyên và chớ búa khiến bác quản gia khó chịu cau mày. Cùng lúc đó Hy Mộc bước từ trên phòng xuống. Cô mặc một chiếc áo váy xòe đến gối màu xanh biển, cổ áo trễ vai khoe ra bờ vai trắng cùng xương đòn kêu gọi, thấy khuôn mặt quen thuộc thì hoảng hốt, cô vội chạy xuống chỗ cửa:

- Mẹ...mẹ đi đâu thế...còn ai...?

Hy Mộc nhìn sang người đứng cạnh mẹ cô, cô gái có khuôn mặt tròn cùng thân hình cân đối. Cô mặc một chiếc váy ngắn nửa mông cùng "một mảnh" áo cúp ngực. Mẹ Hy Mộc thấy thế thì kéo cô gái đến cạnh mình ;

- Là em con, Nhạc Huyền. Không cùng mẹ cùng cha gì đâu nhưng sống với nhau lâu cũng thành máu mủ, mẹ đến đây trước là thăm con, sau là ra mắt em con.

Máu mủ? Hai tiếng khiến cô khó chịu, cực kì khó chịu. Mẹ cô cười hi hi, bộ dạng xấu xa ra mặt. Còn cô em thì cứ xin đi hết chỗ này đến chỗ khác. Sau lại hỏi Hy Mộc một câu:

- Chị hai, anh Khiêm... à không anh rể không có ở nhà ạ?

Con bé này, tại sao lại đi hỏi Khiêm làm gì. Hy Mộc khó chịu nhăn mặt với Nhạc Huyền.

- À Nhạc Huyền chẳng qua lần đầu thấy ngôi nhà to thế này mới tò mò thôi. Con cũng không nên cứng nhắc với con bé, ở được nhà to thế này mà lại giấu diếm người thân.

Cô muốn phì cười với câu nói của bà ta. Thân gì chứ, không phải bà đã ruồng bỏ cô từ lúc cô chưa biết kinh nguyệt là gì, chưa biết bảo vệ bản thân ra sao, để cô một mình chống chọi thì là thân?

Một hồi lâu quan sát và mưu tính, mẹ cô và Nhạc Huyền cũng ra về. Cô bé Nhạc Huyền vì không thấy "anh rể" của mình nên mặt nặng mày nhẹ, còn bà ta thì như đang có âm mưu gì nên vẻ mặt cực kì tươi tắn. Hy Mộc mệt mỏi dựa người vào sofa lắc đầu. Cô hy vọng sẽ không gặp lại hai con người này nữa.

Bàn ăn dài được dọn ra đầy đủ thức ăn thơm nức mũi. Ban đầu Hy Mộc cũng ngỡ ngàng, chỉ có cô và Khiêm mà đầy thức ăn như thế, cô ăn không nổi được. Thế là về sau cô đã bảo bác nhà bếp làm ít lại, nhưng bác chỉ bỏ đi 2 3 món là cùng, giờ đây trên bàn là 12 món đủ mọi chất dinh dưỡng.

Anh vừa gọi nói hôm nay về sớm, Hy Mộc lóc chóc ở trong nhà bếp cả buổi tối để làm bữa cho anh, khuôn mặt tràn đầy hạnh phúc.

Tiếng xe truyền vào từ ngoài cửa chính, người hầu ở mọi chỗ trong nhà đều vội vã xếp hàng chào đón thành hai hàng. Hy Mộc đã quen với chuyện này, cô chạy một mạch từ nhà bếp ra đến cửa, đến bậc cầu thang thì dừng lại, cô không muốn bị như lần trước, như vậy thì Khiêm sẽ không ôm cô được. Hy Mộc quyết định vịn vào thành đi nhanh xuống, vừa tới thì nhảy vào lòng anh.

- Khiêm về rồi.

Nụ cười ấy đem lại năng lượng cho anh, một ngày dài bận rộn giữa thương trường và hắc đạo, chỉ cần có cô, mọi việc anh đều chỉ dùng một tay giải quyết. Anh xoa đầu cô, cười dịu dàng, hôn lên cánh môi anh đào mọng nước của cô:

- Đi chậm thôi.

Anh yêu thương và chăm sóc cho cô như một đứa trẻ, cô thì lúc nào cũng vui vào lòng anh, cả hai người làm cho căn nhà càng thêm ấm áp. Từ khi có cô, căn nhà thay đổi hẳn, người hầu trong nhà cũng thờ phào nhẹ nhõm, họ cũng hạnh phúc vì cậu chủ của mình hạnh phúc.

Vương Khiêm đi tắm, sau đó dùng bữa cùng Hy Mộc.

- Anh nói ban sáng nhớ chứ?

Ban sáng? Nói ban sáng...? Hy Mộc đang cố nhớ lại, vì cả ngày nay có quá nhiều thứ khiến cô phải bận tâm. Trông bộ dạng cô lúc này rất đáng yêu, anh phì cười gắp cho cô một miếng thịt to vào chén.

- Không cần, để anh nhớ.

Nghe thế thì cô hí hửng ăn tối, còn gắp cho anh một miếng cá thật to.

Ăn xong cô cùng anh xem tivi trên ghế sofa, cô nằm trên đùi anh, mặc chiếc váy ngủ bóng màu đen tuyền, hai dây áo nhỏ bắt chéo ở sau lưng. Là bộ váy anh chọn cho cô, nên anh vô cùng hài lòng, suốt buổi chỉ ngắm thân thể cô qua lớp vải mỏng.

Cô chồm dậy tắt tivi, ngồi như chú mèo nhỏ nhìn anh chăm chú.

- Chuyện em nói anh...anh đã thả anh ta chưa.

Vương Khiêm không hài lòng, anh không muốn nói đến chuyện đó, thờ dài lơ đãng. Chẳng qua lúc vết thương cô còn chưa đóng miệng, cô đã xin anh tha cho Lạc Hiên, để Lạc Hiên đi xa cô nhất có thể, đừng giết hấn. Vì trong cô lúc ấy, vẫn còn có cảm giác day dứt đâu đó, cô không nỡ làm vậy với người mình yêu từ thuở thanh xuân. Anh lúc ấy chỉ im lặng, không nói gì nhưng cô biết, anh rất khó chịu.

- Thả rồi.

- Thật chứ, có mất bộ phận nào không?

Vương Khiêm nhú mày nhìn cô, tại sao cô lại quan tâm đến hấn như vậy? Cô còn yêu hấn? Giọng anh trầm hấn đi, câu nói mang theo sự lạnh lẽo:

- Tại sao em lại quan tâm?

Hy Mộc hiểu anh đang nghĩ gì, cô bĩu môi:

- Không có, chỉ là dù sao cũng em cũng yêu anh ta một thời gian. Em không phải ác quỷ mà không có tình thương như vậy.

- Ý em anh là ác quỷ?

Vương Khiêm khó chịu với tất cả những gì cô nói, anh nhú mày nhìn đi hướng khác, giọng nói lạnh nhạt nhưng sự cảm nhận thì khác hoàn toàn. Cô rùng mình ôm lấy cánh tay anh ;

- Không phải, anh..anh đừng giận. Em không nói nữa..em..

Môi cô bị khóa chặt khi chưa kịp dứt lời. Anh dày xéo môi cô, hút hết mật ngọt không thương tiếc, hôn thật sâu. Cô như nín thở, đến lúc anh ngừng lại thì mới mạnh dạn hít thở thật sâu. Anh nhấc bổng cô lên, từ cầu thang đến cửa phòng anh đều không nói gì cả, xem ra anh giận thật rồi.

Khiêm ném mạnh cô xuống giường, lấy tay cời bỏ chiếc váy ngủ của cô. Nhưng Hy Mộc gỳ chặt lại:

- Khiêm, em chưa..

xoẹt

Váy ngủ bị xé toạc ra hai bên, anh tùy tiện mà mút lấy đôi ngực kiêu ngạo trắng hồng của cô, không quên để lại dấu hôn đỏ thắm. Nhưng điều đó cũng chưa đủ hạ hỏa. Anh lần sau đến nơi nhạy cảm của cô, bất ngờ dùng ngón tay tiếng sâu vào.

- Ahhh...Khiêm..

Cô đau đớn vặn vẹo thân mình, miệng không ngừng rên lên những âm thanh khoái lạc. Điều đó càng làm anh kích thích dục vọng. Anh cời thắt lưng, tiếng thật sâu vào trong chớp mắt, thân thể cô chưa kịp chuẩn bị lại chịu sự đả kích lớn, cô ưỡn người lên, cánh môi rung rung. Anh không chừng chừa mà gặm nhấm lấy môi cô, dày xéo cái lưỡi thơm tho, thân dưới không ngừng mạnh mẽ ra vào. Lực anh rất mạnh khiến thân dưới cô đau rất, không ngừng rên rĩ.

Cơ thể yếu đuối khiến cô không chịu được sự đả kích lớn của anh, cô ngất đi khi cơn khoái lạc lên đến đỉnh điểm.

Cứ lặp đi lặp lại, sự dày vò thân thể cô ngày một mãnh liệt, đầy sự chiếm đoạt. Anh gừ nhẹ, chất dịch màu đục lấp đầy cô thì anh mới thỏa mãn, trời tờ mờ sáng, anh ôm cô chìm vào giấc ngủ.

"Hộc...hộc..hộc"

- Cậu ơi, cậu có sao không?

- Anh có cần chúng tôi giúp gì không?

- Vết thương không phải nhẹ, chắc cậu ấy không trụ lại nổi đâu.

- Bác nói gì thế, cùng là người cả, phải giúp đỡ nhau chứ.

- Các con phụ nhau đưa cậu này vào bệnh viện đi, hay để bác gọi điện cho xe cứu thương.

- Gọi cứu thương đi ạ.

- Ahhh.....mẹ ơi, người này bị mất tay rồi, cả người còn đầy máu như phim ma anh hai hay coi vậy. Ahhhhhh....ahhhhhh.....mẹ ơi...

Người đàn ông bắt lực nằm bên vĩa hè, nơi hoang vắng nay đã trở nên đông đúc. Hắn bị đánh đến nỗi thở cũng khó khăn, máu tuôn kín cả mũi, đến gãy xương, cả người như vừa "tắm trong biển máu".

"Ta sẽ trả thù..Hy Mộc...con khốn. Tao sẽ khiến mày sống không bằng chết..."

Có bạn nói diễn biến truyện nhanh quá. Có bạn nào thấy vậy không nhỉ? Comment cho Bemmy biết nhé. Vì Bemmy sợ viết chậm thì mình không có thời gian viết tiếp((14/8 này Bemmy nhập học chính thức rồi

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Buổi tối mưa li ti rả rít kéo dài cùng với đám mây đen nặng trĩu hơi thở. Hy Mộc lơ mơ tỉnh giấc, cô thất vọng vì chỉ thấy có mỗi mình ở trên giường, hỏi ra mới biết anh đi làm từ sớm, mà cô đã ngủ từ sáng đến chiều tối rồi. Do tối hôm qua anh đã "trùng phạt" cô rất gắt gao.

Cô tự dặn lòng từ giờ sẽ không nhắc tên hắn trước mặt anh nữa, sẽ quên hắn như chưa bao giờ gặp. Đồ đáng chết!

Hy Mộc ôm tách trà gừng ấm nóng húp một ngụm, toàn thân dưới ê ẩm như được giải thoát, thoải mái vô cùng. Cô mặc bộ đồ ngủ tay dài và quần dài màu vàng chói, khoác chiếc khăn dày màu trắng ngà ngồi ngắm sáng ngay cửa sổ phòng. Cô nhận ra không có anh bên cạnh lại buồn chán đến, cảm giác trống rỗng đầu óc trong lòng. Anh đang giận cô, hay đang bù đắp với công việc đây.

Trong căn phòng tối có một người đàn ông mang đậm hơi thở nguy hiểm, anh tay anh nắm lại đặt lên trán, diêm tĩnh nhắm mắt lại.

bíp

Cửa phòng lóe lên ánh đèn màu xanh, một vệ sĩ vận vest đen, tay cầm tập tài liệu cúi đầu góc 90, bước nhẹ đến để tập tài liệu lên bàn, lùi 3 bước sau đó lên tiếng:

- Thưa ông chủ, Trà Ni hiện đang là một chủ tiệm đá quý của New York, địa chỉ chi tiết ở trong tập tài liệu này. Chồng cô đang nuôi một cô vợ bé được 1 năm nay. Trà Ni không hề hay biết, cô có một đứa con trai... Hiện hai vợ chồng thường đi du lịch với nhau vào cuối tuần cùng với con của họ. Cậu bé tên là John, tên đầy đủ là...

- Không cần.

- Vậy tôi xin phép.

- Từ nay về sau không cần tìm nữa.

Tên vệ sĩ hơi ngỡ ngàng nhưng vẫn cúi đầu, *bíp* cửa phòng đóng kín lại. Chỉ còn lại người đàn ông với đôi mắt màu hổ phách ánh lên tia lửa. Đôi mắt chứa đầy sự hận thù, đau đớn bi thương. Anh kéo mạnh hộc tủ bên cạnh, nhét xấp tài liệu vào, dùng chìa khóa khóa chặt rồi quăng chìa khóa vào xọt rác. Người phụ nữ này, người phụ nữ anh đã làm tất cả để có được, nhưng lại không nghĩ gì mà làm tất cả để thoát khỏi anh, nên vứt bỏ. Đối với anh, hiện tại và sau này sẽ chỉ là Hy Mộc. Cô gái khiến khỏe mỗi anh tươi tắn, chỉ có mỗi cô.

Anh đứng dậy, lấy áo khoác sau đó sải bước dài ra hành lang, rời khỏi trụ sở *Hắc Vương.

* Hắc Vương: trụ sở làm việc chính, lớn nhất của Vương Khiêm trong giới hắc bang, nơi sản xuất vũ khí, bàn luận công việc, chiến thuật hoạt động, nơi nhà giam bậc nhất, ác độc nhất được ngự trị. Người đắc tội tày trời sẽ được giải vào đây, không được phép chết, cũng không được phép sống, vật vờ như bóng ma. Ngoài Hắc Vương còn có các trụ sở nhỏ khác như Bạch Thuyết, Long Kị, Mãnh Bả, Nung Tẩu,...

- Tối rồi sao cháu còn ngồi ở đây, gió lạnh lắm, sắp vào mùa mưa rồi, cháu mau đóng cửa sổ đi.

Bác quân gia thấy cô tỉnh dậy mà chỉ ngồi thẩn thờ ra, lòng lo lắng cho cô. Bác thuận mắt nhìn đồng hồ, đã 10:00 giờ rồi.

- Khuya rồi cháu ngủ đi.

Hy Mộc không chịu ngủ, mắt nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ.

- Con không ngủ đâu.

Anh bỏ phắc cô xuống không suy nghĩ.

- Ahhhh, anh đáng ghét, anh có ghét em thì cũng đừng làm em đau chứ.

Cô giận dữ hét lớn vào mặt anh. Lần đầu tiên trong đời, anh bị một cô gái quát vào mặt như vậy, nhưng không thấy khó chịu, mà ngược lại, anh thấy rất đáng yêu, thú vị. Cô giận dữ bước mạnh đi.

oach

- Ahhh...

Đi nhanh đến cửa thì trượt ngã, rốt cuộc làm sao cô có thể vụng về như vậy, đi cũng không nên. Cứ nghĩ anh sẽ lại đỡ cô nhưng anh lại ngồi dựa vào thành mà thư giãn, mặc cô nằm ẽ ằm dưới đất. Thấy anh hờ hững như vậy cô càng thất vọng hơn, cứ nghĩ sẽ thành công, ai ngờ anh lại sắc đá như vậy.

Anh đã đẹp, sau khi tắm lại đẹp hơn, mái tóc ướt rũ xuống khuôn mặt anh tuấn khiến anh quyến rũ mê người, anh mặc một bộ pijama đen, ung dung nằm lên giường khởi động chiếc tivi hàng hiệu mà cô không bao giờ biết mở.

Hy Mộc thay một chiếc váy ngủ hai dây màu xanh ngọc, khoác áo dày ngồi ôm gối trên sofa, thấy anh mở tivi thì muốn nhảy chồm đến, nhưng lòng tự trọng không cho phép nên cô đành ngồi bủi bủi chờ anh.

10:00

Tivi vẫn còn mở. Cô thì mặt đã xụ xuống, mắt lim dim thiếp đi, gục lên gục xuống như gà mổ. Chịu không nổi nữa, cô ôm gối đứng trước tivi.

Anh thấy Hy Mộc ngoan cố cứ đứng mãi, khuôn mặt nghiêm túc lờm anh thì chán nản tắt tivi, đắp chăn lại.

- Em sẽ ngủ ở sofa.

...

- Em ngủ sofa thật đó.

...

Hy Mộc cố gây sự chú ý bằng cách ngủ ở sofa, đây là điều bác quản gia đã dạy cô lúc này. "Phải thật đáng thương". Đúng vậy, dù vô tình hay cố ý cô cũng thật đáng thương, nhưng không qua nổi bức tường của anh.

12:00

sột soạt

Hy Mộc không chịu nổi, quay qua quay lại ở sofa cả ngày trời. Cô quyết định lên giường ngủ! Không thể nhục nhã như vậy được. Cô giờ chẳng của Vương Khiêm ra, chui vào lòng anh như đứa trẻ, kéo tay tay anh vòng qua ôm mình, thấy mình thành công khiến cô khoái chí cười khúc khích trong chăn.

Vương Khiêm từ nãy đến giờ không ngủ được, anh đã quen với việc có cô bên cạnh, được ôm cô ngủ thoải mái biết chừng nào. Vừa thấy cô hành động kì quặc thì phì cười trong lòng, cô bé này, rốt cuộc đã lớn chưa?

- Lại sofa ngủ đi.

Dù có đáng yêu thì anh cũng không buông tha đâu, cô đã quá nhiều lỗi lầm rồi. Hy Mộc thấy anh lên tiếng thì ngớ ngàng, nín thin không cười nữa, kéo chăn người mặt nhìn anh:

- Ở đó lạnh, em không ngủ nữa.

Anh miễn cưỡng buông cô ra, quay sang phía khác. Cô lại trèo qua người anh, nằm xuống mặt đối mặt với anh. Kiên quyết ra lệnh:

- Anh không được giận em nữa.

Anh vẫn bình thản nhìn cô, xem tiếp theo cô sẽ làm gì, chỉ một câu nói lên mặt đó thì anh sẽ không xuống nước đâu, đồ trẻ con. Hy Mộc thấy anh vẫn không thay đổi thì liền nhớ lời bác quản gia - "hôn má". Cô lấy hết can đảm cắn cắn môi, đôi mắt ảm đạm sự quyết tâm. Cô trườn lên chạm vào môi anh một cách mãnh liệt. Là má, là má nhưng giây phút cô nhìn anh, thì vị trí được cô tùy ý thay đổi. Nụ hôn vụn vụn khiến anh có chút bất ngờ, nhưng sau đó nhanh chóng dùng tay cố định đầu cô lại, tách môi cô ra, lưỡi độc chiếm xông vào, hút hết mật ngọt ở cô, quấn lấy đầu lưỡi thơm tho kia. Hy Mộc vụng về cũng cực kì phối hợp, cô tiến sát lại gần anh hơn, vòng tay qua cổ anh, coi như cô hạ mình một lần. Anh không chịu nổi việc cô khiêu khích anh, càng không chịu được vẻ đáng yêu của cô khi lấy can đảm hôn mình nên anh đã đáp trả.

Sau một hồi mặn nồng, anh cũng dừng lại, khéo môi cong lên nhìn Hy Mộc:

- Ai dạy em?

- Hà?

- Ai dạy em hôn anh?

- Em học bác quân gia.

Hy Mộc nhanh nhẹn trả lời, môi còn cười tươi, mắt híp lại nhìn anh.

- Hahaaaa..

Anh cười to ôm cô, cô bé của anh và bác quân gia nhà anh bày mưu thuyết phục anh, lại là cái trò trẻ con này. Anh sẽ không bao giờ nghĩ tới điều này đến hôm nay nó xảy ra. Thấy anh cười, lòng Hy Mộc như được trút bớt quả tạ 100kg, cô cũng ngây thơ cười theo.

- Ngủ thôi.

Anh hôn nhẹ vào trán cô. Cứ lạnh nhạt với cô mãi chắc anh phải điên lên mất. Cô bé này từ khi nào lại nắm thóm anh rồi.

Ở một căn nhà khác, mẹ và em gái của Hy Mộc đang bàn tính trong sự căm hận.

- Mẹeeeeeee, con muốn ở căn biệt thự đó, con muốn ngủ cạnh Vương Khiêm, con muốn làm bà chủ Vương Thịiiii. Con nhỏ Hy Mộc đó có là gì chứ, vừa kém cỏi, vừa xấu xí, lại vớt được mạng to như thế chắc hằng đêm cũng phải dung nạp rất nhiều, con đây khinh bỉ nó.

Nhạc Huyền vừa dũa móng tay vừa luôn mồm nói xấu Hy Mộc. Khuôn miệng xinh đẹp nói toàn những lời lẽ khó nghe khiến người ta ngửa mặt.

- Mẹ cũng nghĩ như thế. Con nói xem, một người không có gì như nó lại được một ông chủ giàu nhất nhì xã hội này cưng chiều tới vậy. Ngoài lấy cái thân xử nữ của nó ra bán rẻ thì chả còn gì. Mẹ cũng muốn vào căn nhà đó, chỉ có ở đó mới ăn sung mặc sướng được.

- Nghe nói không chỉ giàu đâu mẹ, anh ấy còn là Mafia của hắc bang, không ai dám đụng anh ấy đâu.

Mẹ Hy Mộc ngồi xuống, như bắt được vàng:

- Thế à, vậy thì mau lên kế hoạch, đuổi con nhỏ đó ra khỏi đó. Con mà lấy lòng được Vương Khiêm thì không những giàu có mà còn không sợ ai trên cái đất này.

- Ok mẹ, mẹ tin con đi, đẹp như con trai nào không mê, điện nước dư thừa mà. À, mẹ, còn ba thì sao, lỡ ba biết thì...

- Ông ấy biết rồi, ông ấy ủng hộ mẹ con mình. Chỉ là ông ta sẽ đứng trong bóng tối, đợi đến khi mẹ con mình thành công thì nhớ đến ông ấy. Nhưng mẹ không thích điều đó. Khi nào thành công thì cứ đá ông ấy đi.

- Mẹ, đó là ba con, ít ra cũng phải cho ông ấy vài chục triệu chứ.

- Rồi, con gái cưng của mẹ muốn sao cũng được. Mai mình đi mua một vài bộ đồ xịn, qua nhà Hy Mộc. Hôm qua mẹ vừa lấy được tin tốt từ thằng lái xe của con rể, nó nói ngày mai Vương Khiêm sẽ ở nhà nghỉ ngơi.

- Thật hả mẹ. Áhhhh.. Con muốn chạm vào anh ấy, mẹ phải làm cho con thật lũng lẫy để gây chú ý nha.

*** Xem ở chap sau, chap này ra nhanh nhể ***

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sáng hôm nay trời không mưa. Ánh nắng cuối cùng cũng chịu lộ dạng, mây xanh cùng với nắng vàng tôn lên vẻ đẹp của căn biệt thự nguy nga. Nắng xuyên vào kẽ lá, xuyên qua tấm rèm cửa chiếu vào khuôn mặt nhỏ xinh của Hy Mộc. Khuôn mặt dù đang ngủ vẫn nở nụ cười xinh tươi rồi.

Hôm nay anh đã dậy từ sớm, vì là ngày nghỉ nên anh bình thản hơn mọi ngày. Căn nhà vì có sự xuất hiện của anh mà trở nên bận rộn, vui vẻ hơn mọi ngày. Anh ngồi trên sofa của căn phòng rộng lớn, uống một ngụm trà nóng ấm, vừa uống vừa đọc báo. Tin tức hôm nay lại đưa tin về tập đoàn của anh,

hết lời ca ngợi và đưa ra những dự án lớn mà tập đoàn của anh trúng thầu.

Hành Khiết nói hôm nay anh sẽ đến nhà Vương Khiêm chơi, tên đó vào những ngày rảnh rồi đều thích làm phiền người khác. Anh biết dù có từ chối thế nào thì hẳn cũng đến nên đành mặc kệ. Hy Mộc xoay qua thấy không có anh thì tự giác ngồi dậy.

- Dậy rồi à?

Giọng anh trầm ấm, đầy sự cưng chiều dành cho cô. Cô đứng dậy đi đến ngồi cạnh anh, khuôn mặt ngáy ngủ cùng mái tóc rối tung không theo nếp khiến cô trông thật ngốc. Anh vẫn không nhìn cô, mắt chăm chú vào tờ báo:

- Không đi đánh răng mà lại đây ngồi?

Cô ngây ngốc nhìn anh, sau đó đứng dậy đi vào nhà tắm. Lúc này anh mới ngược nhìn cô, môi mím cong lên thật sáng khoái, anh không thể tin cô có thể thành ra như vậy, dù là nhìn ở sau lưng cũng thật ngốc, chắc tối qua cô đã ngủ rất ngon.

- Muốn uống trà hay uống cafe?

Thấy Hy Mộc bước từ trong ra, anh cưng chiều hỏi. Cô vẫn chưa hết ngốc, gãi gãi mu bàn tay.

- Khiêm, em bị ngứa ở đây.

Cô chìa bàn tay ra trước mặt anh, ý nói báu vật của anh bị ngứa này, cô gãi đồ cả tay. Anh cầm lấy bàn tay cô, lắc qua lắc lại:

- Không sao.

Cô bỏ tay xuống, lấy tay dụi mắt. Anh cũng bỏ tờ báo xuống, đặt cô lên đùi mình, vuốt nhẹ mái tóc của cô.

- Khiêm, em muốn uống Matcha Latte.

- Nóng?

- Không, em muốn uống lạnh.

Vương Khiêm nhấc điện thoại bên cạnh, gọi nhà bếp làm cho cô một ly Matcha Latte. Sau đó nắm tay cô ra khỏi phòng.

- Hello everybody!!!!

- CHÀO CẬU HÀNH KHIẾT.

Hành Khiết vận vest Tây màu đỏ đô, tay cầm một bó hoa Violet xanh bắt mắt mở bung cửa căn biệt thự sang trọng. Người hầu trong nhà đều đã quen với việc đó, chỉ biết cười tươi chào anh. Bác quản gia bước ra cúi đầu cung kính:

- Khiết thiếu.

- Ấy da bác, sao bác lại làm vậy. Bác cũng như ba cháu ở nhà, sao có thể chào như vậy.

Hành Khiết ngăn không cho bác quản gia cúi đầu chào mình, còn bác quản gia thì mắt nặng mày nhẹ:

- Không dám, đối với người 2 tháng nay không liên lạc có lẽ tôi đã quên rồi.

Bác quản gia đang đối hành Khiết, bác cũng biết đối nữa sao. Nhìn bác ở góc cạnh này thật tốt, xem ra quan hệ giữa bác và anh ta rất tốt. Hy Mộc cười khúc khích sau lưng Vương Khiêm, còn anh thì cũng đang cười mỉm.

Sau một hồi giận đối bác quản gia và Hành Khiết cũng hòa nhau, cả hai đều cười lớn ở dưới nhà.

- Khiêm, tên đáng chết này thấy Khiết sao không xuống đây, mau mau.

Hành Khiết cau khinh ngoác ngoác anh xuống, Hy Mộc thấy thế thì hoảng hồn, trên đời này còn có người dám ra lệnh cho Khiêm vậy sao.

- Cô ấy ở trong nhà bếp.

Vương Khiêm biết ý đồ của hắn khi đến đây, chỉ bằng tiền hắn đi sớm cho xong. Hành Khiết cười hi hi sau đó đưa tay lên trán chào theo kiểu quân đội, chào quyết thắng Hy Mộc. Cô phát ghét, lườm anh một cái sau đó nắm tay Vương Khiêm vào bếp.

- Mao Mao của anh.

Hành Khiết rung rung nhìn cô gái của mình bận bịu với những công việc khó khăn trong nhà bếp, lòng nhói đau bóp chặt bó hoa xanh biếc. Đồng Mao quay người thì thấy anh, mắt đỏ cay không còn thấy gì nữa. Cô cứ đứng đó hết lau dòng nước mắt này rồi đến dòng nước mắt khác. Anh chạy đến ôm chặt lấy cô, để cô vùi vào lòng mình nức nở, anh cũng không kìm được mà mắt nhòe đi. Hy Mộc đứng phía ngoài lấp ló, thấy cảnh tượng như vậy thì bất ngờ nhìn anh:

- Hành Khiết cũng có ngày như vậy sao anh? Còn chị Đồng Mao nữa? Em không hiểu gì hết.

Anh cuối người ghé sát vào tai cô nói nhỏ:

- Để họ đi anh sẽ nói.

Hy Mộc nghe thế thì tùm tùm cười, sau đó anh kéo cô ra phòng khách.

- Hôm nay em là của anh.

Hành Khiết lau nước mắt cho Đồng Mao. Cung chiều mà nói cho cô biết, hôm nay sẽ là ngày của họ. Đồng Mao ngăn người nhìn anh:

- Còn bác...

- Suyt...

Anh chặn lời cô, những điều đó không nên nói, nhất là ngay lúc này, anh hôn lấy bờ môi mỏng của cô, nhẹ nhàng nâng niu như một đứa trẻ sơ sinh cần sự che chở. Sau đó hai người cùng nhau ra phòng khách.

- Chị Mao chị Mao

Hy Mộc vẫy vẫy tay chào Đồng Mao như một vị khách lâu ngày không gặp, cũng đúng thời, từ khi có Khiêm cô không còn biết ai nữa.

- Hi thô non.

Hành Khiết cũng nhanh nhẩu chào Hy Mộc bằng giọng kháu khỉnh, khác hẳn Hành Khiết khi nãy, ngọt ngào và dịu dàng. Hy Mộc ghét không chịu nổi, lườm anh một cái rở sắc.

- Này, em lườm anh đó sao? Con bé này lễ nghĩa đâu cả rồi.

Anh quát lớn già nghiêm, hai tay chống hông, mày đẹp nhú lại trông rất bặm trợn. Hy Mộc sợ chứ, cô gái nhỏ lại nép vào lòng Vương Khiêm, nhưng trong giây phút này cô lại chợt nhớ ra, tại sao cô lại phải sợ anh ta? Cô chui vào lòng, ôm lấy Vương Khiêm, úp mặt vào lòng anh mặc cho Đồng Mao và Hành Khiết đang ở đó:

- Khiêm, anh ta mắng em.

Cô mèo nheo như một đứa con nít, khuôn mặt cực kì đáng thương. Vương Khiêm không để bị trúng đòn, nhưng thấy hấn cũng đối xử với cô không phải, anh đành phải ra tay thôi:

- Cậu muốn mất khúc nào?

Anh vừa nói vừa tia từ trên xuống dưới của Hành Khiết, anh ta cũng đề phòng mà rụt lại:

- Được rồi được rồi, thô non, em sẽ hối hận..

Hừ, hối hận gì chứ, chẳng phải anh thua rồi sao. Cô vẫn chưa hả dạ, chợt nhớ đến chuyện của mấy tháng trước, cô liền nói to cho Đồng Mao nghe:

- Chị Mao, ban đầu trước lúc về nhà này em có đi chung xe với anh ta. Anh ta chủ động kéo em lên xe, chủ động ngồi cạnh em, còn chủ động ôm eo em nữa, lúc đó em đang kể cho anh ta nghe chuyện đau lòng của em, thế mà anh ta dám làm như vậy. Chị, anh ta không phải người tốt.

Cô cứ xối xả tuôn ra hành động xấu xa của anh, còn khuôn mặt Đồng Mao thì càng ngày càng đen lại. Hành Khiết chỉ biết ngồi yên mà bất lực, bên cạnh là người-phụ-nữ-nguy-hiểm, đối diện là người-phụ-nữ-có-đàn-ông-nguy-hiểm.

Đồng Mao quay sang néo mạnh vào đùi Hành Khiết

- Ahhhh..ahhhh...đau...Đồng Mao đau...

Cô ngồi lại chinh chu như chưa có gì xảy ra sau. Hy Mộc sợ chị rồi nha, nhưng dù sao cũng rất hả dạ.

Ở đến chiều thì Hành Khiết cũng quyết định đi, nhưng không đi một mình mà đi cùng cả Đồng Mao. Ban đầu Hy Mộc ngăn cản hết sức, còn dậm chân nhủ mầy, chủ động kéo lấy chị Mao đi. Hành Khiết cũng bực bội mà đi cãi tay đôi với Hy Mộc, nhưng dù sao cô gái nhỏ chỉ sợ chị Mao bị thương. Chị

Mao khuyên nhủ, nói chuyện riêng, vỗ về đủ kiểu Hy Mộc mới chịu buông tha. Thế là chị Mao cởi bỏ bộ váy người làm mà khoác lên bộ váy sang trọng, ánh lên đường cong mê ly ngút ngàn lên xe xin vọt đi ngay. Hy Mộc buồn bã nhìn theo, nhưng chợt nhớ đến chuyện ban này Vương Khiêm hứa với cô nên khuôn mặt hớn hờ trở lại, chây vù lên phòng làm việc của anh.

Vương Khiêm đang xem tài liệu thì giọng nói thô thể nhỏ nhẹ phát ra ngoài cửa phòng.

- Khiêmmm. Khiêm oi... Em nè, em là Hy Mộc.. Anh có ở đó khôngggggg?

Anh bật cười, bước đến mở cửa cho cô bé của anh. Cô dùng sức kéo anh đến sofa nhưng cũng chỉ khiến anh bước từng bước nhẹ.

- Anh ơi kể đi. Chuyện chị Đồng Mao với hoàng tử kiều ngao.

Hoàng tử kiều ngao? Anh cười nhẹ xoa đầu cô.

" 2 năm trước, Đồng Mao từng là con gái của tập đoàn nhỏ Đồng Nhân. Do năm đó công ty suy sụp, Đồng Nhân bố của Đồng Mao không chống chọi được nên qua đời, hai mẹ con cô tự mình chống chọi. Mao phải tự mình đi thương lượng với các cổ đông công ty, một mình đi giới thiệu công ty mình với các công ty khác mong tìm được vốn đầu tư. Lúc ấy Mao gặp tên hoàng tử kiều ngao như em nói. Ngày ấy thì kiều ngao thật, coi trời bằng vung, có thể nói còn nguy hiểm hơn anh, thế mà lại phải lòng Mao Mao. Cô ấy thuần hóa thể nào lại trở thành tên điên như hôm nay. Nhưng yêu nhau không phải dễ. Ba Hành Khiết là thương nhân, chỉ chấp nhận con dâu giàu có, mà Đồng Mao thì như anh kể. Ngày đưa Đồng Mao về nhà, Hành Khiết bị ông ấy đánh gãy chân, còn Đồng Mao thì bị đưa sang Mỹ. Lúc nhập viện dù mẹ sản cậu ta cũng gọi tên Đồng Mao, không ăn cũng không uống, lúc đấy anh mới biết tên nhóc anh quen lúc nhỏ giờ đã lớn rồi. Anh sai người đi tìm Đồng Mao về, nhờ ba anh đấu tranh tâm lý với ba Hành Khiết, cuối cùng cô ấy cũng được ở lại đây. Nhưng thay vì sống sung sướng, cô ấy lại chọn cách làm người hầu trong nhà. Cô ấy nói không có Hành Khiết bên cạnh, cô thả tự do đạo bản thân. Còn Hành Khiết, cậu ấy được ra yêu cầu trong 1 năm phải thành lập tập đoàn riêng, 1 năm tới phải phát triển sự nghiệp ngang tầm với Vương Thị, lúc đó may ra ông ấy nghĩ lại. Khiết đã làm hết công suất của mình, hôm nay xuất hiện ở đây chắc là nó thành công rồi. "

Hy Mộc ngỡ ngàng khi nghe câu chuyện của Hành Khiết, con người đầy xấu xa kia lại là một người phi thường như vậy. Làm mọi thứ vì người con gái mình yêu, làm mọi thứ để có được cô ấy, làm mọi thứ dù tưởng chừng như không còn hy vọng...

* cóc cóc cóc *

- Vào đi.

Bác quản gia vẻ mặt khó chịu bước vào:

- Cậu chủ, Hy, có người muốn gặp hai con.

Cô nhú mồm nhìn anh, cô không có bạn. Là bạn của anh?

- Ấy da Hy Mộc, con gái của mẹ. Mẹ tới thăm con.

Hy Mộc cùng anh bước ra khỏi phòng thì mẹ la lên như gặp vàng, còn cô em gái thì tạo đủ dáng, đủ kiểu, sau đó đứng dậy nghênh đón. Cô khó chịu vô cùng, lòng bực tức mà nghiêng răng nghiêng lợi, anh thì hơi bối rối vì không biết phải làm sao.

- Con rể, đây là con rể của mẹ đúng không Hy Mộc?

Đi hết cầu thang thì ả mẹ chạy ngay đến nắm lấy tay Vương Khiêm hỏi vội, tay mân mê bàn tay to của anh.

- Mẹ, con rể gì chứ..

Hy Mộc vừa nói vừa giành lại tay anh.

- Chào bác.

Anh cúi đầu chào "nhạc mẫu" tương lai của mình một cách nghiêm túc. Thấy hành động của Khiêm, cả người hầu trong nhà lẫn người đang trong cuộc đối thoại cũng ngẩn người, ai ngờ một người cao thượng như anh lại cúi đầu chào một người như thế.

- Mẹ đến có việc gì không mẹ?

- À, em con nhớ con, mẹ cũng thế nên hai mẹ con quyết định đến thăm con. Sẵn tiện...mẹ sẽ nói con sau.

Bốn người nói chuyện với nhau trong căng thẳng. Hy Mộc thì khó chịu với sự xuất hiện ngang nhiên của bà, chẳng lẽ chuyện bà bỏ cô từ khi còn bé, chuyện bà không thèm đếm xỉa tới cô không bao giờ có? Sao bà vẫn có thể mặt dày như vậy. Còn Nhạc Huyền, cô ả cứ tranh thủ khoe bộ ngực "đur thừa" của mình cho anh thấy. Giả vờ ngốc nghếch, đáng thương trong bộ váy ngắn cũn cỡn thì anh sẽ thích sao?

Vương Khiêm cũng hiểu được chuyện này, anh nắm thóp mọi điều của Hy Mộc, bao gồm cả quan hệ gia đình. Từ đầu đến cuối, anh đều trả lời những điều cần nói, cực kì ngắn gọn, nhặt nhều.

Cả bốn người cùng ăn tối. Sau bữa tối thì Nhạc Huyền nói ả muốn đi tham quan sân vườn của biệt thự, liền chạy vọt đi. Mẹ Hy Mộc thì kéo Hy Mộc ra

riêng một chỗ nói chuyện, còn anh thì xin phép lên phòng giải quyết công việc.

- Hy Mộc, mẹ biết con không ưa gì mẹ cũng như em con, nhưng đó là chuyện đã cũ. Con gái, hiện nhà mẹ đang sống rất khổ sở, con có thương mẹ và em con, con hãy cho mẹ một ít..

- Em con là ai? Con nhớ con là con một.

- Ừ thì...

- Lúc mẹ đi con cũng khổ sở lắm. Một ít mẹ cũng không cho con, con không cần tiền, một ít tình thương mẹ cũng không có.

Hy Mộc mếu máo vừa nói vừa khóc. Cô cứ liên tục lau những giọt nước mắt, nhưng cứ lau thì nước mắt cứ tuôn.

Bà thấy vậy thì trong lòng có chút thương xót. Nhưng bà không hối hận vì những gì bà đã làm, nếu khi xưa ở lại nuôi cô, không chừng bà sẽ chết dí ở cái xó dơ bẩn đó mất. Bà phụ cô lau nước mắt:

- Hy Mộc, con giúp mẹ đi, nha con..

- Con làm gì có tiền..

Cô nắc lên nói lớn với bà. Không hài lòng với câu trả lời, tính khí nóng nảy của bà lại bộc phát, bà quát lớn:

- THẾ MÀY Ở TRONG CĂN NHÀ NÀY LÀM GÌ?

Hy Mộc ngơ ngàng nhìn bà, đây không phải mẹ cô, người mẹ khi xưa vì ba mà làm tất cả, hay lại là giả tạo, rốt cuộc suốt cuộc đời bà ta có bao giờ bà ta sống thật lòng chưa..

**

Cùng lúc đó.

cốc cốc cốc

- Chuyện gì?

- Chị Hy Mộc nhờ em nói với anh cái này.

cách

- Nói?

Anh đang bận công việc, đáng lẽ sẽ không tiếp ai nhưng nghe đến Hy Mộc nên anh mở cửa. Nhạc Huyền thấy anh mở cửa thì phóng nhanh vào trong:

- Khiêm.. Ở bên ngoài rất lạnh..

Cô nhông nhèo ngồi lên ghế sofa, lộ góc độ đẹp nhất và hờ hang nhất trên cơ thể mình. Vương Khiêm không có hứng thú, nhưng cũng không nên thô lỗ với em của Hy Mộc:

- Hy Mộc dễ bệnh. Ở bên ngoài hay ở trong đây đều ảm.

Nhạc Huyền thất vọng bĩu môi, lườm anh một cái. Nhắc đến là Hy Mộc sao? Cả ngày đều Hy Mộc. Cô chán ghét chạy đến hôn anh. Động tác chuyên nghiệp, thuần thực nhưng anh thì không có hứng thú, cũng không biết nên làm gì với ả. Anh đẩy mạnh cô ra, khiến ả rớt phạch xuống sàn không thương tiếc.

- Ahhhhh...

Cô tức giận đứng phắt dậy, đụng phải ánh mắt hờ phách đầy nguy hiểm của anh thì rùng mình. Rồi lại lóe lên suy nghĩ mới, cô nằm xuống sàn, cời bỏ lớp váy vốn có-cũng-như-không. Uốn eo dưới sàn chuyên nghiệp như một con rắn. Lả lơi, quyến rũ. Vương Khiêm đứng hình nhìn cô, mảy đẹp nhịu lại. ả ta từ từ trườn đến chân anh, quỳ gối xuống sàn, ngược đầu nhìn anh mê hoặc, sau đó từ từ cời thất lưng anh..

* Bóp *

Hy Mộc chứng kiến tất cả, vì lúc này giờ anh không đóng cửa, mà lúc giận dữ mẹ bước vào nhà, bác quản gia bảo cô mang cafe lên cho anh.

- Hy Mộc...

- Áhhhhhhhhhh... Mẹ ơi...

Nhạc Huyền kêu lên như sắp chết, lấy tay che lại bộ nội y xuyên thấu của mình, miệng không ngừng oang oang.

Hy Mộc thê vởi lòng, lúc này là lúc cô muốn giết người nhất trong cuộc đời cô. Con nhỏ lẳng lơ, dám động vào Vương Khiêm! Cô dẫm qua đồng thủy tinh vỡ, bước thẳng đến nắm chặt tóc Nhạc Huyền.

* bốp *

Nắm ngón tay in thẳng lên khuôn mặt son phấn của Nhạc Huyền, ả không ngừng kêu la, khóc than.

- Ahhhhhh... Khiêm cứu em... Mẹ oiiii, mẹ oiiii.

Hy Mộc tức giận hét lớn:

- CÒN DÁM KÊU TÊN KHIÊM? MÀY KHÔNG ĐƯỢC GỌI ANH ẤY NHƯ VẬY.

Cô tức giận vừa khóc vừa nói, chân đã chảy máu rất nhiều. Mẹ Hy Mộc nghe tiếng ồn thì chạy lên, thấy cảnh tượng này thì giật mình, bà tưởng Nhạc Huyền đã thành công lên giường từ nãy đến giờ rồi, không ngờ lại bị con nhỏ này bắt thóp ngay trong tình trạng xấu hổ này.

- Hy Mộc, con làm gì em vậy. Buông con bé ra!

Bà quát vào mặt Hy Mộc, giật mạnh tay cô ra, còn định tát thẳng vào mặt cô nhưng bị anh ngăn lại. Hy Mộc ngoan cố nói lại:

- Bà không còn là mẹ của tôi nữa. Từ lúc bà bỏ đi, bà đã không còn là gì rồi. Có người mẹ nào mà bỏ đi lúc con còn chưa đủ tuổi lớn, lúc tôi cần bà nhất, mong mỏi bà nhất thì bà vui vẻ với cái gia đình chết tiệt của bà. Giờ bà về đây chỉ để xin tiền, còn đứa con gái dơ bẩn này không có cơ hội, dù chỉ nhỏ nhoi cũng không có cơ hội làm em gái tôi. Càng không có cơ hội yêu được người đàn ông này đâu. Cả hai người nếu còn xuất hiện ở đây, tôi cho người đánh gãy cả "bốn chân" các người!

- Hy, con dám nói như vậy với mẹ.

- Đừng gọi tôi là Hy, đừng xưng mẹ con. Tôi không quen.

Hy Mộc hét lớn, trừng mắt với hai mẹ con. May mà họ còn một chút sĩ diện, mau chóng rời khỏi nhà.

Đội họ đi, cô cũng không muốn nói gì với anh. Lặng lẽ ngồi xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, khóc không thành tiếng, nước mắt hòa với máu khiến lòng cô đau như cắt.

Anh đau lòng nhìn cô, đi đến nắm chặt bàn tay bé nhỏ, bế cô qua phòng ngủ.

- Đau không?

Anh đặt cô ngồi trên giường, băng bó vết cắt ở chân cho cô. Mỗi lần chạm bông vào là cả người cô lại run lên, khiến anh không yên tâm, mi tâm cứ nhíu lại. Hy Mộc cứ nhịn khóc mà không chịu trả lời anh, tay siết chặt ga giường.

Anh nắm cổ tay cô, mở bàn tay ra thì vết cắt đầy ra đó, rất sâu đáng khác. Anh nhìn cô một cái rồi lại chăm chỉ băng bó vết thương. Từ bé đến lớn, cô là người khiến anh đau lòng nhất, cô cứ ngốc thế này thì anh phải làm sao đây.

Băng bó xong, anh đặt cô ngồi vào lòng, vỗ về cô:

- Đừng nhịn, em đã rất buồn rồi.

Anh nói, giọng trầm thấp an ủi vô cùng, khiến trái tim nhỏ của Hy Mộc vỡ nát, cô mếu máo khóc to:

- Anh tránh xa em ra, lúc con nhỏ đó quyến rũ anh, anh còn không thèm làm gì nữa. Anh thích nó tới vậy thì đi mà ôm nó ngủ, đi mà hôn nó. Lúc nào anh cũng hành hạ thân thể em đến sáng, đến em ngất đi khi nào em cũng không rõ. Vậy mà bây giờ anh có khẩu vị mới rồi chứ gì. Là loại đàn bà sẵn sàng cời bỏ nhanh đến vậy, là loại sẵn sàng quỳ gối dưới chân anh đúng không.

Hy Mộc giận dữ tuôn một tràng câu nói, nỗi lòng của cô khi nãy được giải tỏa. Cô vẫn không thể chịu nổi cảnh tượng lúc này.

- Nếu em không bình tĩnh anh sẽ không nói gì cả.

- Nếu anh không nói em sẽ ra khỏi nhà này.

Cô gái nhỏ biết cách hăm dọa anh rồi, đánh trúng điểm rồi đấy. Anh nghe thì như chết đứng, nhúm mày:

- Anh sợ nếu làm gì, em sẽ trách anh.

- Nó không là gì hết. Một chút cũng không dính đến em.

- Anh đem tìm hai người đó về cho em chuộc lỗi?

Hy Mộc nín thinh, không một tiếng nấc. Căn phòng như cũng biếc sợ làm ngơ. Chỉ có anh là điềm đạm, bình tĩnh như lẽ thường. Đem tìm? Anh là người hay ác quỷ mà có thể làm chuyện ác độc như thế...

- Em không khóc nữa, không mắng anh nữa. Đi ngủ thôi.

Cô trèo lên giường, đắp mền trùm kín mặt. Dù anh là gì với cô đi nữa cũng không nên đối co với anh nhiều. Cô sợ anh rồi nha!

Ở một nơi khác.

- Đáng chết, con nhỏ đó dám đánh con.

- Có sao không con gái, đúng là con nhỏ chết tiệt.

- Con không sao, nhưng giờ làm sao đây mẹ. Chuyện vỡ lẽ hết rồi.

- Con gái yên tâm, nếu nó còn sống mà khó ăn như vậy, thì mình cho nó chết.

- Mẹ, ở tù đó mẹ.

- Mình sẽ làm thật êm xui, không sao đâu. Con tin mẹ.

- Hay mình bắt nó, rồi mở dịch vụ "xả stress" đi mẹ. Sẽ đắt khách lắm. Con chị của con ngon vậy mà. Làm dụng cụ xả stress cho mấy lão có tiền, mình giàu xụ đấy mẹ.

- Con gái mẹ, thông minh đấy.

**** Chap này viết lúc 23:56. Mình sẽ đẩy truyện đi nhanh nhen, vì mình sắp nhập học không viết được nhiều. Mong mọi người thông cảm ****

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Còn 35 ngày nữa là đến Giáng sinh, mùa lễ lớn mà Hy Mộc thích nhất, vì từ bé cô đã tin là có ông già Noel, dù ai nói gì đi nữa cô vẫn tin như vậy. Sáng ra xem lịch thì cô háo hức cười tươi, cô muốn một lần được trang trí cây thông, từ bé đến cô đã không thể làm được, vì cây thông rất đắt, chỉ có thể ngắm ở ngoài phố thôi, quan trọng là trang trí cùng Vương Khiêm.

Tối nay anh nói sẽ không về, vì gần cuối năm sẽ cần sắp xếp lại rất nhiều chuyện, bác quản gia nói anh sẽ không về trong 2 đến 3 tuần tới, Hy Mộc nghe vậy buồn không chịu nổi. Anh thì bận, chị Đồng Mao cũng mất dạng, bác quản gia cũng không rồi mà chơi với cô, mà cô cũng không muốn phiền bác. Cứ lủi thủi hết góc này đến góc khác trong phòng, lâu lâu Khiêm lại gọi về nói một vài câu sau đó lại bận.

Mấy ngày qua Nhạc Huyền vẫn chưa bỏ cuộc, thường lui đến công ty và tự nhận mình là vợ của Vương Khiêm. Nhưng được 30 phút thì bị lôi ra không thương tiếc, đơn giản vì Vương Khiêm không muốn nhìn thấy ả, còn buông một câu lạnh ngắt: "Nếu muốn sống thì cả nhà cô tốt nhất hãy tự đào mộ mình mà chôn. Để tôi thấy mặt một lần nữa đừng hòng nguyên vẹn về nhà. Cũng đừng mò đến nhà tôi làm phiền Hy Mộc, phiền cô ấy, tôi cũng phiền. "

Tối hôm nay Hy Mộc ăn cơm cùng bác quản gia cùng những người làm trong nhà. Ban đầu không ai dám ăn cùng cô cả, cô phải năn nỉ, cả buổi chiều, than thở đủ điều cả nhà mới chịu ngồi lại ăn với cô. Một mình cô ngồi trên chiếc bàn rộng lớn mà đồ ăn thì quá nhiều, uống phí mất. Mà cô làm như vậy mọi người cũng rất vui mà, ban đầu thì ai cũng căng thẳng, nhưng một lúc thì lại vui như hội vậy.

- Hy Mộc biết không, đây là lần đầu tiên 8 năm trong nhà này đi được ăn một bữa hạnh phúc như vậy.

- Đúng đó đi, đây đều là lần đầu của mọi người, bây giờ ai vui thì giơ tay lên.

- Ấy bà này, làm gì thế người ta đang ăn, không cần giơ tay, ai cũng vui vẻ thế này mà.

Cả nhà rộn tiếng cười, tâm trạng Hy Mộc tốt hẳn lên.

* Reng reng *

- Alo?

- Anh quản gia yêu dấu!!!! Giúp Khiết nhi đưa điện thoại cho người đàn bà xấu xa đi anh.

- Còn không nói lại cho đảng quảng mau tên tiểu tử này.

Bác quản gia biết đó là trò đùa muôn thuở của Hành Khiết. Vì không muốn bác già đi, anh đã kêu bác bằng "anh". Anh biết bác quản gia cực kì ghét gọi như thế, nhưng anh vẫn ngoan cố gọi.

- Hahaa.... Bác, cháu chỉ đùa thôi bác đừng giận. Con có chuyện nói với Hy Mộc. Bác chuyển máy giúp con. Mà bác nghĩ thử xem, một người mà tài sản có thể nuôi được cả trăm người lại không mua nổi cho người yêu mình một cái điện thoại. Cháu vừa mua cho Đồng Mao một shop quần áo, sắp tới sẽ mời bác đi ăn cơm.

Bác quản gia nghe đc thì khuôn mặt già bỗng chốc vui lên, ông cười tươi như một đứa trẻ.

- Ôi! Bác mừng cho hai con. Thôi để bác chuyển máy cho Hy Mộc.

- Alo, Hy nghe.

- Nay, tối nay có muốn đi chơi với Vương Khiêm thì chuẩn bị mau đi. 7h chúng tôi tới.

* Tít...tít... *

Anh nói ngắn gọn hơn với bác quản gia rất nhiều. Với cô bé này thì phải như thế, không phải ghét bỏ gì, chỉ là nếu nói nhiều một chút sẽ có họa hoạn xảy ra mất.

Hy Mộc ngẩn người một lúc lâu. Đi chơi? Đi với Vương Khiêm? Mà lại là "chúng tôi tới"? Một hồi lâu vẫn không hiểu, xem ra cô ngốc thật rồi. Nhưng vẫn ngoan ngoãn đi tắm và thay một bộ đồ thật đẹp đón anh.

Đèn của hai chiếc siêu xe lịch lãm nhanh chóng làm sáng cả sân của căn biệt thự. Một chiếc màu xanh, một chiếc màu đỏ, hai màu đối nghịch nhưng đứng gần nhau lại cực kì sang trọng. Cửa xe xanh mở ra, chàng trai bận chiếc áo sơ mi màu trắng, bên ngoài là khoác vest mà đỏ đô, quần tây, đôi giày bóng loáng bằng loại da đắt tiền, Hành Khiết hôm nay trông thật bánh, vừa bước ra khỏi xe liền chạy sang cửa bên cạnh lịch sự mở cửa, nụ cười trên môi vẫn không phai đi, anh trông có vẻ rất hạnh phúc. Trong xe, một người phụ nữ yêu kiều bước ra, dáng vẻ thanh tú cùng nét đẹp dịu dàng khiến người ta muốn chìm đắm. Mà thật ra, cả cô và anh đều chìm đắm, hòa mình vào nhau. Cô bận một chiếc váy trễ vai đỏ đô cùng tông với áo vest anh. Dáng váy ôm sát tôn lên đường cong tuyệt mỹ của người phụ nữ đầy thanh xuân. Trên môi hai người là nụ cười ấm áp, mà sâu thẳm bên trong trái tim họ cũng như lửa đốt vì nhau. Hành Khiết và Đồng Mao như một bức tranh tuyệt đẹp.

Ở phía chiếc xe đỏ, bước ra là một người đàn ông lịch lãm, anh mặc áo sơ mi đen, khoác bên ngoài áo khoác xám dáng dài. Tông màu đơn giản tôn lên vẻ uy nghiêm cùng chững chạc của anh. Tuy nhiên khuôn mặt hôm nay thì tràn đầy hạnh phúc. Dù không cười, nhưng trong ánh mắt lại dịu dàng và mong chờ đến thế. Nếu người khác nhìn thấy hình ảnh này của Vương Khiêm không chừng sẽ ngất xỉu, có chết đi sống lại cũng không nghĩ anh sẽ như thế này, không nghĩ anh sẽ vì một ai đó mà chờ đợi, vì ai đó mà ăn cần như thế này.

- Bác ơi, bác thấy con đẹp chưa??

Hy Mộc mặc một chiếc váy xòe rộng màu hồng, tóc búi cột nơ như một nàng công chúa bước ra từ trang truyện cổ tích. Cô mang thêm đôi giày cao gót màu hồng phấn vào, sau đó xoay một vòng hồi hộp hỏi bác quản gia. Bác nhìn cô, mày nhíu lại một chút, sau đó bước ra cửa chính.

- Chào cậu chủ, cậu chủ chờ một lát nhé, Hy sẽ xong nhanh thôi.

Khiêm gật đầu, không nói gì thêm, tiếp tục chờ đợi.

- Không được, con phải mặc thật trưởng thành vào, Khiêm đang ăn mặc rất chững chạc, phong thái tao nhã quý phái, con mặc như thế người ta sẽ làm Vương Khiêm dẫn theo em gái. Chi bằng hãy thật quyến rũ, yêu kiều như một người phụ nữ!

Bác quản gia chưa bao giờ như lúc này. Ngày trước bác lúc nào cũng thanh lịch, làm việc gì cũng từ từ chuẩn mực như một người đàn ông trong gia đình. Nhiều lúc Vương Khiêm cũng phải nể bác. Nhưng bộ dạng bây giờ, bác như một cậu thanh niên trẻ chạy qua chạy lại, chỉ dẫn, ra mẹo cho cô, như một người bạn. Người hầu trong nhà cũng phải phải phì cười với hành động của bác.

- Tiểu Tư, bác tin vào con mắt phối đồ của con, con hãy giúp Hy có một bộ lễ phục thật quyến rũ chững chạc, nhanh tuyệt đối, không cậu chủ sẽ rất giận!

Bác nói với một người hầu khác. Lập tức trong nhà lại bận rộn.

- Khiêm ơi

Cô gái nhỏ mặc bộ váy đen hai dây ôm sát cơ thể, cổ áo khoét sâu đến ngực, váy xòe ở phần dưới, thêm đôi cao gót đen cao lấp lánh ánh kim. Bộ tóc xoắn nhẹ nay được uốn cong, xõa dài tự nhiên, rủ đến ngang lưng. Cô không còn là công chúa nữa, mà là nữ hoàng, khác hẳn hình tượng ban nãy, cô lúc này có thể khiến bất cứ cánh đàn ông nào si mê. Cười đứng trên bậc thang kêu tên anh, mỗi lần nhìn thấy anh, cô tự hứa sẽ cười thật tươi, thật hạnh phúc, cô tự hứa sẽ bù đắp cho anh, vì anh lúc trước đã quá bi thương. Thấy cô bé của mình thật xinh đẹp, hôm nay lại thật quyến rũ động lòng, khóe môi anh cong lên, trong lòng lúc này chỉ muốn ôm chặt lấy cô mà man mê như báu vật.

Hy Mộc bước từ từ xuống, vì bậc thang là thứ ám ảnh. Anh bước đến đỡ tay cô, đảm bảo cô an toàn tuyệt đối. Thấy chị Mao, cô bỗng chạy nhanh đến ôm chặt chị.

- Chị ơi, bữa giờ chị đi đâu thế.

- Đi biển, có cát, có sóng, có mây xanh nắng vàng. Sáng thì cùng nhau ăn sáng, tắm biển, ăn hải sản. Tối thì ôm nhau ngắm biển, nghe biển thở, sau đó ngủ. Có vài ngày thì không ngủ.

Hành Khiết nghe cô hỏi thì nhanh chóng đáp trả thay cho Đồng Mao. Anh luyện thuyết khoe mẽ về chuyến du lịch của mình cùng người yêu, đến đoạn cuối thì bị Đồng Mao đánh cho một cái. Nhưng Hy Mộc chẳng thèm quan tâm, vì cô có được như vậy đâu, cô bĩu môi ganh tỵ.

- Khiêm thì bận, chị thì đi du lịch. Em ở nhà chẳng có gì làm, không có ai nói chuyện.

Vương Khiêm có chút đau lòng, cời khoác ngoài khoác cho cô, ôm lấy eo cô:

- Chúng ta đi.

- Khiêm, mình đi đâu.

- Tiệc của hai người này.

Anh vừa nói vừa mở cửa xe, nghiêng đầu ra hiệu cho Hy Mộc vào xe. Nhưng cô vẫn ngoan cố nán lại:

- Chị, tiệc gì của chị vậy, có liên quan tới hần ta không?

Hy Mộc hất ánh nhìn sang Hành Khiết, anh ta lập tức trợn mắt nhìn Hy Mộc, còn Đồng Mao thì cười nhẹ, nắm tay Hy Mộc:

- Là tiệc cưới, hôm nay bọn chị sẽ làm tiệc cưới ở nhà hàng.

- Thật chứ, chị, em mừng cho chị. Moahhhh.. Mà sao lại nhanh như thế?

Đồng Mao cười nhẹ nhàng:

- Bọn chị đã đợi nhau lâu lắm rồi.

Hy Mộc mừng rỡ hôn lên má Đồng Mao, cả hai đều cười tươi thoải mái, duy chỉ có hai người đàn ông đang chứng kiến vô cùng hụt hẫng, Hành Khiết thì trợn to mắt nhìn Đồng Mao, tay chân quẩn quít, còn anh thì đứng đờ ra đó.

- YAAA, con bé này, ai cho em hôn vợ anh. Vợ ơi phải làm sao đây, để anh hôn lại, kẻo có dấu ấn của con bé này.

Hành Khiết giận dữ chu môi hôn lại Đồng Mao nhưng bị cô chặn lại:

- Anh có phải con nít không thế.

- Hy Mộc, không hôn anh?

- Có chứ.

Cô gái nhỏ biết anh nhà mình đang ghen rồi. Chạy vụt đến, nhón gót hôn vào môi anh, phải, là cô nhón gót, giày cao gót vẫn chưa đủ. Anh cũng thuận thế ôm cô vào lòng.

- Ayyy, đi thôi em. Hôm nay là ngày của mình, đừng nhìn những điều này.

Hành Khiết giận hờn che mắt Đồng Mao lại, đưa cô ngồi vào xe. Hy Mộc nghe vậy cũng buông ra, lấy tay che lại khuôn mặt đỏ ửng.

Hai chiếc siêu xe xé gió lao như bay trong đêm, đến thẳng nhà hàng.

Bữa tiệc đã diễn ra rất ấm áp và hạnh phúc, Đồng Mao đã thay cho mình chiếc váy cô dâu trắng xòe rực rỡ.

Sau khi khiêu vũ, cả hai đôi Đồng Mao - Hành Khiết, Hy Mộc - Vương Khiêm sang bàn buffet trò chuyện. Được một lúc thì Hành Khiết và Khiêm cầm hai ly rượu đi đâu mất. Bỏ lại hai cô gái xinh đẹp ngồi cùng nhau:

- Em ghen tỵ nhé.

Thấy Đồng Mao cứ mân mê chiếc nhẫn lúc này Khiết đeo cho. Hy Mộc giận dỗi ngậm trái dâu nhàu mảy. Cô cũng ước được một lần được như thế, được người mình yêu đeo cho mình chiếc nhẫn gắn bó cả đời. Đồng Mao thấy bộ dạng giận dỗi của cô thì phì cười:

- Này, chị không nghĩ Khiêm sẽ để tay em trống rỗng như vậy lâu đâu.

Hy Mộc nghe vậy thì tủm tủm cười.

- À, chị có tính đến chuyện có em bé không. Nếu có thì chị thích trai hay gái. Còn tên nữa, nếu là con gái thì tên gì, còn con trai thì sao nữa chị. Chị định có mấy đứa...

...

Hy Mộc dừng lại, khuôn mặt đắm chiêu suy nghĩ, sau đó cắn cắn môi:

- Đối với hai người đàn ông kia bao nhiêu cũng không thành vấn đề đúng không chị?

Đồng Mao phì cười nhìn cô, cô bé này biết nắm bắt vấn đề rồi đấy. Hy Mộc cũng hí hửng cười theo. Rồi chị Mao dừng lại, đặt tay lên bụng, ánh mắt đầy trêu mến, chất đầy hạnh phúc trong đáy mắt:

- Đợi tiểu tử này ra đời rồi chị sẽ tính tiếp.

Hy Mộc ngỡ ngàng nắm lấy tay chị, mắt mở to:

- Chị, em..em không biết nói gì nữa..em rất, thật sự rất mừng cho chị, bây giờ em phải làm gì bây giờ. Em rất vui, mà không thể làm gì được. Vui không chịu nổi. Bây giờ có thể cho em bé ra đời luôn được không nhỉ?

Hy Mộc ngốc sờ tay lên cái bụng phẳng của Đồng Mao, chị Mao thì vô cùng thích thú, nhìn Hy Mộc cười tươi.

Bỗng Hy Mộc nhìn xung quanh. Cô có ý tưởng rồi, ý tưởng lớn, ý tưởng cực kì đáng yêu, yêu chết đi được. Nhưng phải có Vương Khiêm mới được, có vẻ lợi dụng, nhưng cô bất chấp tất cả đấy. Tìm một lúc, cô thấy anh với Khiết ở bể bơi nói chuyện cùng với 3 người nữa.

- Chị, hai người họ đang nói chuyện với ai kìa?

Đồng Mao vừa nhìn thấy thì khuôn mặt tươi tắn hẳn lên. Cô kéo tay Hy Mộc chạy nhanh ra phía bể bơi.

- Chị, em bé...

Hy Mộc thấy chị mình mang giày cao gót, mà lại chạy nhanh như vậy sẽ không ổn. Vừa nhấc như thế thôi mà Đồng Mao lập tức đứng lại, sờ sờ bụng mình, sau đó đi nhẹ nhàng trở lại. Đúng là, chị Mao thành mẹ rồi, cô ghen tỵ quá đi mất.

Thấy Đồng Mao bước đến, Khiết liền chạy đến đỡ cô, còn Hy Mộc thì đi lại ôm tay Vương Khiêm. Cô ngăn người nhìn 3 anh chàng cao to, sáng lạng tuấn tú trước mặt mình.

- Tùng, Phong, Niel. Chào mọi người. Lâu lắm rồi nhé.

Đồng Mao chào hỏi thân thiết như người nhà. Họ cũng thế mà vô tư chào lại. Thấy Hy Mộc ngại ngùng, Đồng Mao tự động giới thiệu.

- Đây là Quyết Tùng, trợ ký của Khiêm. Đây là Lãnh Phong, bác sĩ Đa khoa kiêm bác sĩ riêng của Khiêm. Đây là Niel, chủ tập đoàn thời trang ở New York, stylist của Khiêm. Ba người đều là bạn rất thân của Khiêm. Mọi người, đây là Hy Mộc, bạn gái... của Khiêm.

Hy Mộc cẩn thận chào từng người. Chẳng mấy chốc họ lại như gia đình. Quyết Tùng mạnh mẽ, Lãnh Phong tao nhã, Niel quý phái. Họ làm cho không khí thêm phần khởi.

- Nghe em nói anh mới thấy, tại sao chúng ta đều được ghép với từ " của Khiêm " nhỉ? Có phải chúng ta phục vụ quá nhiều cho cậu ta không? "

Ai cũng đồng ý phì cười. Riêng anh thì lạnh lẽo trừng mắt với Khiết, khiến nụ cười của hắn ta ngày càng gượng lại.

Cuộc trò chuyện cứ thế, thật ấm áp và hạnh phúc.

- Mọi người, vào thôi.

Đồng Mao đi vào trong trước, mọi người cũng theo vào sau.

Vương Khiêm dẫn Hy Mộc ra đến giữa trung tâm. Rồi ánh đèn vụt tắt, chỉ chiếu sáng cho hai người, Hy Mộc - Vương Khiêm. Anh quỳ một chân xuống, lấy trong túi áo một chiếc hộp nhỏ, bật hộp ra là chiếc nhẫn kim cương lấp lánh. Ở giữa là hạt kim cương Graff Pink màu hồng kiêu ngạo khoe sắc dưới ánh đèn. Cả khán phòng im lặng:

- Hy Mộc, em có muốn làm vợ anh?

Tiếng vỗ tay vang to lấp đầy mọi góc ngách, ai nấy đều đem lòng ngưỡng mộ. Họ không ngờ sẽ có một ngày được thấy anh quỳ gối cầu hôn người phụ nữ của mình. Có chết đi sống lại họ cũng không tin được. Duy chỉ có cô gái nhỏ nghẹn ngào. Cô không ngăn nước mắt mình rơi xuống, vì đó là biểu hiện của sự hạnh phúc. Cô hạnh phúc khi được anh cầu hôn như thế này, hạnh phúc vì anh đã ở đây, đã xuất hiện trong cuộc đời cô, bảo vệ, yêu thương cô. Cô gạt đầu, đưa tay mình ra, để anh đeo chiếc nhẫn vào thật chính chu.

" Hôn đi "

Niel đứng phía trong không kịp được nói to. Cả khán phòng cũng đồng ý hò hét. Hy Mộc chủ động hôn anh, vòng tay qua cổ anh, chủ động đưa lưỡi mình vào phối hợp. Anh cũng ôm lấy vòng eo thon của Hy Mộc, tay còn lại đỡ đầu cho cô. Cả hai như một bức ảnh tuyệt mỹ. Cô thề với lòng, giây phút này dù có chết đi cô cũng mãn nguyện.

Vương Khiêm, từ giờ em là của anh.

Buổi tiệc tàn, Hy Mộc cùng Vương Khiêm lên xe về nhà. Trên xe cô cứ nhìn mãi chiếc nhẫn sau đó cười tủm tỉm. Chợt nhớ đến chuyện ban nãy:

- Anh ơi, chị Đồng Mao có em bé rồi.

- Anh biết rồi.

- Anh biết rồi? Sao anh không nói với em.

- Anh nhường Đồng Mao.

Hy Mộc cười tươi nhìn anh, khóe môi anh cũng cong lên. Nhìn anh kusc này khiến cô vô cùng thích thú.

- À, ngày mai anh đi mua quà với em nhé. Em sẽ mua cho chị Đồng Mao 2 hay 3 bộ đồ em bé gì đó. Tự tay gói lại thật đẹp tặng chị. Chắc chị sẽ thích lắm.

Vương Khiêm im lặng suy nghĩ, không nói gì. Cô dường như hiểu được nên nói thêm:

- Nếu anh bận em sẽ tự đi. Dù sao anh đi cũng không làm được gì, chuyện này của phụ nữ.

Anh đau lòng nhìn cô, cô gái của anh biết thông cảm cho anh, nhưng không thể dành thời gian cho cô anh bỗng cảm thấy bản thân thật tệ.

- Anh sẽ sắp xếp người làm đi với em.

- Không cần, em tự đi được mà.

Chiếc xe lao nhanh về căn biệt thự.

Ngày hôm sau tỉnh dậy. Hy Mộc lại không thấy anh đâu, cô buồn bã xuống nhà. Không biết hôm qua có ăn gì bậy không mà hôm nay cô bỗng thấy mệt mỏi vô cùng, lại chóng mặt đi không vững. Cô uống một tách trà nóng sau đó lên phòng nghỉ, đến trưa thì xuống bếp ăn. Hôm nay có món cô thích - cá sốt cà. Hy Mộc hí hửng ngồi dùng bữa cùng cả nhà.

- Mời nhà mình ăn trưa.

Bác quân gia cười ôn hòa gấp cho cô một miếng cá to đẹp vào chén. Nhưng vừa đưa đến miệng thì mùi tanh ập đến, cảm giác buồn nôn trỗi ngược từ bụng lên. Cô buông đũa chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh, nôn xối xả. Bác quân gia kêu di người hầu gần đó chạy theo, di ấy cũng nghi ngờ điều gì đó rồi cũng làm theo.

- Tiểu thư, cô không sao chứ, từ sáng đến giờ trông cô không được tốt.

Hy Mộc phờ phạc ngẩn đầu lên, thờ gấp:

- Từ sáng đến nay con cứ mệt mỏi, chỉ muốn ngủ thôi. Mà việc này cũng xảy ra lâu rồi. Món cá đó là món con thích nhất vậy mà hôm nay con lại thấy nó tanh lắm. Con bị gì thế di. Con có chết không?

Di ấy nhìn Hy Mộc một cách dịu dàng, sau đó xoa đầu cô, chỉnh lại những lọn tóc rối, vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, từ tốn nói:

- Mau kết hôn đi thôi, em bé đã quấy rồi.

Kết hôn? Em bé? Chuyện gì vậy? Cô có em bé ư, là con của Khiêm? Cô vui mừng nắm chặt tay di:

- Thật không di? Như vậy là có em bé đúng không ạ?

- Cô có 2 đứa rồi, sao không biết được.

Hy Mộc cười tươi như đóa hoa. Nhờ đi diu vào bàn ăn. Cuối cùng cô cũng đã có thứ ràng buộc anh rồi, không lại sợ anh thích người khác mất. Cô hạnh phúc không thể nào tả được, nhưng cũng không dám nhảy cẫng lên vui sướng. Vào đến bàn ăn thì di ấy nói to lên:

- Tiểu thư có thai rồi mọi người ơi.

beng

beng

cạch

Người rót chén, người rót đĩa, người không ngậm được mà phun cơm ra bàn.

- Có thật không?

Bác quản gia run run hỏi.

- Thật đó bác, con của Khiêm ở trong bụng con.

Hy Mộc cười tươi đáp, cô không biết làm gì hơn, nãy giờ đã cười toét cả miệng rồi nha.

Người hầu trong nhà im ắng lạ thường, sau đó có tiếng hét lên:

- Ăn mừng đi!!!!!!!!!!!!.

Cả nhà rộ lên vui vẻ, nhộn nhịp như có lễ hội trong nhà.

- Khoan đã mọi người, con muốn giữ bí mật, đợi Khiêm hết bận con sẽ nói với Khiêm.

" ĐƯỢC "

Cả nhà đồng thanh đáp, sau đó nhờ bác nhà bếp làm một phần thức ăn riêng cho Hy Mộc. Căn biệt thự như tự nở hoa, mà trong nhà, ai nấy đều cảm thấy vui mừng, thật lòng chúc phúc cho họ.

Tối đến, Hy Mộc thay bộ đồ ấm chuẩn bị ra đường. Cô nói không cần ai đi cùng, cô có thể cẩn thận bảo vệ bản thân, dù sao cửa hàng quần áo cách đó cũng không xa, còn có tài xế đi cùng. Nói thế bác quản gia mới bấm bụng cho Hy Mộc đi. Lần này đi không phải mua quần áo cho tiểu tử nhà Hành Khiết nữa, mà là cho cả em bé của Khiêm này. Cô cứ cười suốt đường đến đó.

- Thưa tiểu thư, bộ quần áo này là mẫu bán chạy nhất bên chúng em, từ chất liệu đến mẫu mã đều được chăm chút rất kỹ lưỡng ạ.

Nhân viên thấy cô gái nhỏ bước ra từ chiếc siêu xe, biếc chắc là con nhà quyền quý nên tiếp đãi cực kì nồng hậu. Cô xem rất nhiều mẫu, cuối cùng quyết định mua hết, dù sao Khiêm cũng cưng chiều mà đưa cho cô một chiếc thẻ vàng. Dù biết là có hoang phí một tý, nhưng con cô không được như cô, cả năm cả tháng chỉ có một bộ đồ để mặc. Cô đã khổ đủ rồi, con cô tuyệt đối không thể.

- Chị quẹt thẻ này giúp em nhé.

Cô thu ngân cầm chiếc thẻ vàng có in mác Vương thị phía bên góc phải thì hoảng hồn, tay run run quẹt thật cẩn thận sau đó dùng hai tay trả lại, cuối đầu góc 90 độ:

- Chào quý khách, cảm ơn đã tin dùng.

Dù là gì đi nữa, cảm được cái thế đó thì cũng là siêu phẩm. Cô thu ngân ganh tỵ nhìn theo bóng lưng Hy Mộc, lúc này để ý còn thấy chiếc nhẫn Hy Mộc đang đeo, xem ra là phu nhân nhà Vương thị?

Hy Mộc bảo tài xế cứ đi nghỉ ngơi, để cô đi dạo ở phố một tí cho khuây khỏa. Cô không hề để ý có bóng người theo mình, từng bước từng bước, ánh mắt như ăn tươi nuốt sống. Cô tránh đám đông sang một con đường vắng, cô biết ở đây có quán mì rất ngon.

- Áhhhhhhhhhh.

Người giấu mặt nay đã lộ diện. Nhạc Huyền dùng bao trùm đầu cô lại, sau đó dùng gậy đánh thật mạnh vào lưng cô. Hy Mộc choáng váng ngất xỉu.

- Mẹ, nói xỉu rồi. Lôi nó về mẹeee.

* Đáng lẽ ra sớm hơn, mà đang viết thì chị mẹ của Berny giỡn nhảy tắt laptop cái bíp. Thế là viết lại từ đầu =)). Mọi người đợi xem tiếp nhen *

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: (18+)

- Máy người bỏ tôi ra, máy người làm gì vậy, máy người là ai, bỏ tôi ra.

Hy Mộc tỉnh dậy vào sáng hôm sau, giằng co với một mớ xích quăn vào người mình. Xích xét đã khóa chặt hai tay hai chân cô, cứa vào da thịt mỏng khiến cổ tay không ngừng rướm máu. Chưa bao giờ cô sợ hãi như thế này, vì cô còn đứa bé ở đây, không thể bị đám cầm thú này chạm đến được, làm thế nào, làm thế nào để thoát khỏi nơi đây. Đám người khôn khiếp, là ai đã bắt cô.

- Lắm mồm thế, có tin tao cắt lưỡi mày không con khôn.

Nhạc Huyền bật cửa bước vào, tay cầm roi đánh mạnh vào người Hy Mộc, thuận tay đánh thêm vài nhát nữa, đến khi Hy Mộc khóc òa lên thì cô mới dừng lại, cười khinh bỉ nhìn cô:

- Nếu tao đánh nữa sợ mày sẽ hết giá trị lợi dụng mất nhi, chị gái?

- Đừng gọi tôi là chị, cả đời tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Cả bà mẹ của cô nữa.

Nhạc Huyền tức giận đập mạnh vào bụng cô. Tim Hy Mộc nhói lên như dao cắt, con cô, đứa con bé bỏng của cô...

- Mẹ, vào đây xem con gái ruột của mẹ.

Mẹ Hy Mộc bước vào, bà nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn. Sau đó là một người đàn ông mập mạp theo sau. Ông ta mặc bộ vest tây phẳng lì đắt tiền, tay cầm cặp đen bóng loáng bước vào, thấy Hy Mộc nằm dưới sàn thì nở nụ cười nhăm nhem:

- Được, được, tôi hài lòng, cô ra giá đi.

Mẹ Hy Mộc lạ lẫm đến bên cạnh tựa người vào vai ông, để ngực mình cọ sát vào vai ông:

- Đắt một chút, đây là đồ chọn lọc, không phải dạng trôi nổi. Sẽ thích ngay lần đầu nhé ông Tổng.

Tổng Lâm cười tà, ông cũng hiểu được những điều bà đang nói, từ trên xuống như Hy Mộc là cô gái hoàn hảo, thân hình hoàn hảo, ngực đầy đặn, mông căng tròn, eo thon là lướt, lại rụt rè như chú thỏ non tìm cán mà trốn thoát ông. Gu của Tổng Lâm ta là thế, càng chống trả, ta càng thích, huống chi cô gái này...đáng đề thử. Ông quăng chiếc cặp sang một bên, mặc Nhạc Huyền phải tự đi nhắc, ghé đầu giọng cười vang lên:

- Đây không phải lần đầu của cô bé chứ?

- Anh này, làm sao mà còn, nhưng nghe nói, chỉ mất rồi thôi, không có động chạm ai khác một lần nào nữa.

- Được, nếu hài lòng thì bà chị có thêm đây nhé. À, con bé lúc này có dùng được không?

- Không, con bé đó là con tôi, tuyệt đối không được.

- Hahaa... Thế thì bà đi ra đi. Để tôi còn giải tòa căng thẳng.

Bà quay đầu lại nhìn Hy Mộc lần cuối, sau đó tàn nhẫn bước đi.

- Mẹ..đừng đi...đừng bỏ con...

Tiếng gọi mẹ thiêng liêng mà từ bé cô đã ao ước hàng trăm lần được gọi, ngay cả nằm mơ cô cũng gọi bà. Thế mà hôm nay tiếng mẹ thốt ra lại bi thương đến thế, đau lòng đến thế. Cô cầu xin bà đừng bỏ cô đi? Đùa cô chắc, ngay cả một đứa bé bà ta còn đánh đoạn vút đi thì khi đứa bé đó lớn lên, bà sẽ cần? Nhạc Huyền là tất cả của bà ta, đúng vậy... Tổng Lâm lấy trong túi chiếc chìa khóa, mở khóa dây xích cô. Cổ tay được giải thoát, Hy Mộc chạy ngay đến cửa vịn một cách ngu ngốc, khuôn mặt vô hồn không còn một chút máu, mà tên già Tổng Lâm thì thừ thái cỏi bỏ lớp quần áo cuối cùng.

- Không được, không được động vào tôi, tránh raaaaa.

Hy Mộc hét to nhắm mắt ném chiếc ly bên cạnh vào người lão, chiếc ly bay đến đập vào vai lão.

- Ahhhhh

Lão gầm lên, hung dữ nắm lấy bả vai Hy Mộc quăng xuống chiếc giường cạnh đó.

- Áhhhhhh...đừng...đừng.....xin ông....đừng.....em bé.....em bé...

Hy Mộc nức nở cố giọng từng tiếng để nói, còn lão ta thì dùng sức cố định thân thể cô lại, vùi đầu vào cái cổ trắng nõn của cô mà liếm mát. " Em bé "? Lão ta dừng lại, nhũn mảy nhìn cô. Như có chút hy vọng, cô liền lùi lại lấp bắp chấp tay trước ngực cầu xin:

- Tôi...tôi có em bé...đừng...xin đừng làm vậy với tôi...xin ông...hức....xin ông...cứu tôi...

Hy Mộc cuối rạp đầu khóc vật vã, cầu xin bằng tất cả tấm lòng của mình. Con cô thật sự chưa được chào đời, nếu cứ như thế này nó sẽ chết mất. Khiêm,...anh đang ở đâu, Khiêm...

- Áhhhhhhhhhhhh.

Lão mặt càng hứng thú khi nghe cô có thai nhi trong bụng, làm thịt con mồi thế này mới đáng tiền ông bỏ ra. Cả con lẫn mẹ, nếu có thể, ông muốn đứa bé chết khi chưa ra đời, thú vị đấy.

Ông kéo mạnh Hy Mộc về, dùng tay phải cố định hai tay cô đặt trên đỉnh đầu. tay còn lại xé chiếc áo đang mặc của cô, mặc cô hét lời van xin, khóc như một đứa trẻ. Lão vò nát ngực cô, tàn nhẫn cắn nát mạch máu đôi ngực tròn căng trắng hồng đến khi rướm máu. Hy Mộc vùng vẫy trong tuyệt vọng, cô ước ngay khoảnh khắc này Vương Khiêm sẽ xuất hiện để cứu cô, đem cô đi khỏi cái nơi đau đớn này. Khiêm, hấn làm đau em, làm đau con em nữa, anh ở đâu, anh có thể đừng bận nữa được không...

Lão Lâm cởi mảnh quần áo duy nhất trên người Hy Mộc ra, thân hình quyến rũ lộ rõ trước mắt, không còn che vào đâu được nữa, Hy Mộc vùng vẫy bỏ chạy, tông mạnh vào cửa thì bật ra ngã xuống. Lão không hài lòng, đá mạnh vào bụng cô liên tục, Hy Mộc choáng không nghĩ được gì nữa, nhưng cũng không phối hợp với lão ta. Cô bị đẩy vào tường, hấn vùi đầu vào hôn cô, cùng lúc đó cô cắn mạnh vào vai lão thật mạnh, chảy cả máu. Lão gầm lên, mạnh tay tát Hy Mộc một cái điếng người, cô ngất đi để lại năm dấu tay rướm máu trên mặt. Hấn vẫn chưa buông tha mà tiếp tục dầy vò thân thể cô, đặt cô nằm xuống người, nụ cười tà hiện rõ trên khuôn mặt. Lão tách chân cô ra, tham lam đưa lưỡi mình vào nơi bí hiểm thâm dò, như đang mò mẫm một viên kim cương đắt giá một cách tàn bạo. Dù ẩm ướt để tiện vào, lão phần khởi đâm mạnh vào bên trong Hy Mộc, tìm Hy Mộc nhói lên dù đang bất tỉnh, trong tiềm thức mơ màng cô biết mình đang bị làm nhục như thế nào. Nếu có cơ hội cô nhất định sẽ dùng dao đâm thật mạnh vào lão mặt đáng chết, dùng xích mà thắt cổ hai mẹ con mất đi tình người kia, cô hận tất cả, hận những người đã chen vào hạnh phúc của cô, hận ai đã động đến con cô. Cô lo sợ đến mức muốn chết ngay tức khắc. Khiêm sẽ không chấp nhận cô nữa, chắc chắn là như vậy. Lão cứ ra vào liên tục vào thô bạo kinh khủng, thậm chí còn lật úp cô lại tấn công vào phía sau của cô, ra vào phía hậu đến mức ần đỏ và chảy máu, sau đó mân mê nơi bí hiểm của người con gái, đâm mạnh vào lần nữa. Thân thể cô gái nhỏ đỏ ần lên đau đớn, sau một hồi kịch liệt hấn cũng gào lên thỏa mãn, ngã nhào lên người cô. Lưu luyến hôn lên ngực vào môi cô, liếm cả vết máu ban nãy đã đánh cô. Hấn cảm thấy thật đau lòng vì đã lỡ tay như vậy, cũng thật đau lòng vì đã thỏa mãn rồi, hấn đã lên đỉnh 3 lần từ lúc vào bên trong cô, nếu làm nữa sẽ chết mất. Hẹn ngày mai vậy cô gái nhỏ. Lão ngồi dậy, mặc lại bộ vest phẳng lì bước ra. Bỏ lại Hy Mộc với những vết thương thể xác lẫn tinh thần.

- Anh, anh xong rồi hả, thấy thế nào, có giống em giới thiệu không?

Mẹ Hy Mộc hớn hờ dò hỏi lão. Nhạc Huyền vừa dũa móng tay vừa nghe lén. Lão bóp bóp mũi sau đó tắc lưỡi một cái:

- Ngày mai ta sẽ đến tiếp. Hahaaaa

Lão hải lòng, tay sờ sờ cái mông căng của bà. Mẹ Hy Mộc cũng thuận ý lắc mông theo tay ả, sau đó đắc ý nhệ cười:

- Dạ, hahaaa... Nhưng mà anh không thưởng thêm gì sao?

Lão nghe thế thì đi đến Nhạc Huyền, rút trong túi áo một cục dầy, nhét vào giữa hai đùi cô:

- Thương, ở đây...hahaa

Hấn cười to sau đó lên xe rời đi. Mẹ con Nhạc Huyền thì sung sướng đến điên người.

Tối hôm qua đến cả ngày hôm nay, Vương Khiêm bận bịu với công việc đến nỗi không thể ăn đầy đủ. Anh muốn giải quyết nhanh nhất có thể để về nhà với cô gái nhỏ của mình. Không thể để cô bé của anh một mình như thế lâu được, cô sẽ hư mất. Công việc được giải quyết nhanh bất ngờ nhờ đầu óc hơn người của Vương Khiêm và sự giúp đỡ của nhanh nhẹn Quyết Tùng. 10 giờ tối, anh lấy tay lay lay thái dương mệt mỏi, nhưng nghĩ tới việc cô gái nhỏ sẽ ôm anh và gọi anh khi anh trở về, anh liền lấy áo khoác, tâm trạng thoải mái sải bước dài lên xe.

- Khiêm, con và Hy Mộc đi chơi vui chứ?

Bác quản gia hạnh phúc ra tiếp đón Khiêm bước từ xe ra. Nghe câu hỏi của bác thì mày đẹp nhú lại:

- Đi chơi?

- Đúng vậy, con với Hy Mộc đi chơi mà, không phải à?

- Không, bác nói gì vậy, Hy Mộc có ở nhà không?

Vương Khiêm nhận thấy có gì đó uẩn khúc liền hỏi ngược lại bác. Bác quản gia run rẩy, nhú mày giận dữ nói:

- Là *Tiểu Nam nói Hy Mộc ở với con không cần phải lo lắng. Bây giờ con về đây thì Hy Mộc ở đâu. Con bé đang có thai, không thể bị gì được.

*Tiểu Nam: tài xế Vương Khiêm

Vương Khiêm ngỡ ngàng trước câu nói của bác quản gia, đây là lần đầu tiên trong đời anh sốc đến như vậy. Cảm giác bất lực và điên tiết đang lấp đầy trong anh. Có thai? Hy Mộc có thai? Mà lại đang bị mất tích? Không biết ở đâu?

- Có thai?

- Đúng vậy, đã phát hiện ra trước lúc hai con dự đám cưới của Hành Khiết rồi. Con bé muốn con bất ngờ, định sau khi con hết bận sẽ nói cho con, sau đó cả hai sẽ cùng chúc mừng, cùng đi du lịch. Ai ngờ con bé...

Bác quản gia sụt sùi lau nước mắt. Vương Khiêm điên tiết, lửa giận soi trong lòng.

- TIỂU NAM ĐANG Ở ĐÂU?

Anh hét lớn nhìn xung quanh, đôi mắt ánh lên vẻ chết chóc, chỉ cần nhìn thôi cũng muốn nín thở, chỉ cần động đây là bỏ mạng đi. Bác quản gia cũng giận dữ, bước những bước run rẩy đi xung quanh nhà hét to:

- Tiểu Nam, gọi Tiểu Nam, hắn ở đâu!

Vệ sĩ trong nhà thấy thế liền chạy ngay và tăng hãm đầu xe dưới biệt thự. Hắn đang định bỏ trốn bằng cửa sau nhưng không qua nổi đội vệ sĩ tinh tường của Khiêm. Một tên túm lấy cổ áo lôi hắn đến cầu thang trước cửa chính, một tên chìa súng vào đầu đi sát bên, đến nơi thì quăng mạnh hắn xuống một phát thật đau, sau đó tất cả cuối đầu đứng sang một bên. Vương Khiêm đập mạnh vào ngực hắn đến nỗi lồng ngực muốn vỡ tung. Hắn rên rĩ van xin tha thứ, càng châm thêm lửa giận trong người anh. Anh vùng chân đạp vào miệng Tiểu Nam, nhấn mạnh như nghiền nát anh ta, lực anh quá mạnh khiến răng hắn vỡ vụn, miệng khoét ngừng chảy máu.

- Mày đã đưa Hy Mộc đi đâu?

Anh hét lớn khiến mọi người đều hoảng sợ. Tên này chết chắc rồi, không giữ được mạng đâu, xem ra gia đình hắn cũng phải bay đầu.

- Không...thể....nói...được...

- TẠI SAO.

- Ta...yêu...Nhạc...Huyền.... Chúng....tô..yêu...nhau...

- Yêu Nhạc Huyền?

Vương Khiêm lấy lại nét mặt bình tĩnh, buông chân ra, bình thản nói:

- Nhạc Huyền và mẹ cô ấy ghét Hy Mộc đến cỡ nào, cậu biết?

Tiểu Nam sợ hãi lắc đầu, mặt tái xanh.

- Nhạc Huyền đã từng quỳ dưới chân tôi mà không có một mảnh vải trên người. Cậu nghĩ cô ta yêu cậu?

Tiểu Nam tròn to mắt nhìn vào không trung, anh không tin vào những gì mình vừa nghe được, nước mắt từ khóe mắt rơi xuống. Nhưng Vương Khiêm là ai chứ, cậu ta sẽ bịa đặt, đặt điều sao?

- Không thể.....

- Cậu có biết Hy Mộc là tất cả đối với tôi?

...

- Cô ấy đang ở đâu?

...

- Một lần nữa, vợ tôi đang ở đâu!

Vương Khiêm rút từ thắt lưng một khẩu súng đen lóe sáng trong bóng tối, chĩa vào người Tiểu Nam nói to. Anh thật sự tức điên người, hấn dám làm như vậy với vợ anh, con anh.

- Xin cậu chủ, xin anh,.....tôi biết tôi sai rồi.....Nhưng tôi không thể nói được...tôi yêu Nhạc Huyền....

- Tôi đối xử với cậu không khác gì Hành Khiết, Quyết Tùng, Niel. Ưu ái cậu hơn tất cả các cận vệ khác. Yêu nhau thì có thể làm mọi việc. Nhưng tốt nhất đừng động chạm đến tôi, nhất là người của tôi. Không phải một mình Hy Mộc, còn có cả con của tôi. Gia đình của cậu,...tôi không nghĩ sẽ cho ai cơ hội. Vì cậu không cho tôi cơ hội, để tha thứ cho cậu.

đùng

Phát súng điếng người lao thẳng vào giữa trán Tiểu Nam, anh mở mắt mà ra đi, người hầu trong nhà và bác quản đều chết lặng, đứng như trời trồng, có người còn không chịu nổi mà phát ói ra, nhưng cũng không dám mà nhìn lại. Anh vẫn lạnh như băng liếc mắt về phía đám vệ sĩ bên cạnh, họ cũng đang hoảng hốt:

- Gia đình cậu ấy, không được để ai sống sót.

Anh bước lên cầu thang, một tên vệ sĩ cả gan lên tiếng, anh không chịu được cảnh này:

- Thưa cậu chủ, gia đình cậu ấy không có tội...

Anh từ từ quay người lại, khuôn mặt vẫn bình thản nhưng trong lòng đầy tức giận:

- Để gia đình cậu thay vào đó?

Tên vệ sĩ sợ xanh mặt cuối đầu lùi xuống, chỉ biết liếc nhìn qua Tiểu Nam mà đau lòng.

- Quyết Tùng, Hành Khiết, tìm Hy Mộc cho tôi. Cô ấy bị bắt cóc tối hôm qua. Tôi sẽ tìm cùng các cậu. Chết tiệt, còn có con của tôi nữa.

Từ sáng đến tối có tổng cộng 7 người vào trong căn phòng nhỏ đầy dục vọng mà hai mẹ con Nhạc Huyền làm nên. Họ kiếm được cực kì khá nên về mặt tốt hẳn, xem ra việc "kinh doanh" cô gái này mang lại món lời quá lớn. Chỉ có Hy Mộc đáng thương hết lần này đến lần khác đau đớn tuyệt vọng, hết ngất đi rồi lại tỉnh, chống cự, bị đánh rồi lại ngất. Ai nấy đều ham muốn thân thể cô, không kiềm chế được mà thô bạo ra vào. Nơi bí hiểm cô lúc này đã rỉ máu, cả một ngày bị lợi dụng, đau đớn lấp đầy thân thể cô.

Đến tối Nhạc Huyền lại vào, dùng xích trói cô lại như ban đầu. Cô không còn vùng vẫy nữa, để mặc tính mạng cho họ toan tính. Máu đã bắt đầu chảy loang ra giữa hai đùi cô, Hy Mộc thần thờ như người mất hồn nhìn về phía xa xăm, cả ngày hôm nay cô đều như thế, vô thức như một món đồ vật.

- Đây, đây, có sao không vậy, meeeeeeeee. Con Hy Mộc...Nó chảy máu...Meeeeeeee

*cọc cọc cọc *

À ta nghe Nhạc Huyền gọi réo rít vội chạy nhanh vào. Căn phòng đầy mùi hôi, còn Hy Mộc thì đang đờ đẫn dưới sàn, máu đã loang ra đến sàn nhà. Nếu không biết mà nhìn thấy, sẽ tưởng cô gái nhỏ chết mất rồi. Chết trong cái nhục nhã và đau đớn. À ta nhìn thấy thì có chút dao động, lòng có chút nhói. Bà lại gần đặt tay lên vai Hy Mộc ;

- Con...con có sao không..?

* hoảng * Cửa phòng mở ra, ánh mắt lạnh lẽo lập tức chạm đến hai con người đang hoảng hốt. Hai mẹ con Nhạc Huyền sợ hãi ôm nhau té sang một bên, ú ớ nói không thành tiếng. Anh thì nhìn thấy cô gái nhỏ của mình, ánh mắt lạnh lẽo chợt bị thương đi. Anh đau lòng ôm lấy cô, 27 năm sống trên đời

này, anh chưa bao giờ ghét bản thân đến thế, chưa bao giờ tìm anh như muốn vỡ tung khỏi lồng ngực. Ngay cả lúc Trà Ni ra đi, anh cũng không như thế. Hy Mộc, nếu em có ra sao, anh sẽ trừng phạt bản thân mình, dù có chết đi anh cũng không tha thứ cho bản thân mình.

- Hy, em sao vậy?

Anh hoảng hốt khi thấy Hy Mộc thất thần như vật vô tri vô giác, nhưng vẫn còn thở, máu, còn có máu ở đùi cô chảy ra...con anh...

- Gọi cho Lãnh Phong, tôi cần cậu ấy tập hợp các bác sĩ giỏi nhất.

**** Đón xem ở chap sau, xảy thai mọe rùi *****

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chiếc xe lao nhanh xé toạt màn đêm yên tĩnh. Bệnh viện cách đó khá xa, nhưng chỉ trong thời gian ngắn đã đến nơi. Chiếc xe khi dừng lại trước cổng bệnh trong làn khói mờ, Lãnh Phong tức giận đẩy cửa hét to:

- Đây, chạy như thế có ngày cậu sẽ chết trong một vụ nổ đấy.

Vương Khiêm như gã điên không nghe một ai nữa. Anh bế Hy Mộc chạy đến băng ca, các vị bác sĩ già và y tá trẻ hoảng hồn đẩy Hy Mộc đi thật nhanh, đẩy mạnh vào cánh cửa "Phòng cấp cứu".

- Khiêm, không được vào. Đây là nơi không được vào.

bóp

Lãnh Phong ngăn cản anh, không cho anh xông vào phòng cấp cứu. Anh dùng sức đẩy Lãnh Phong ra cách đó thật xa. Tông cửa xông vào thì bị các y tá ngăn lại. Lãnh Phong dùng hết sức đâm mạnh vào mặt anh, một cái thật đau khiến anh nhắm nghiền hai mắt lại.

- Cậu tỉnh dậy mau cho tôi. Cậu không còn là cậu nữa. Hãy trở lại là chính bản thân mình. Thật lạnh nhạt, bình tĩnh mà giải quyết vấn đề đi.

Lãnh Phong hét lớn chỉ vào mặt Vương Khiêm. Người đàn ông những năm tháng qua kẻ vai sát cánh bên anh, lần đầu tiên trong đời anh được chứng kiến một Vương Khiêm mất bình tĩnh như thế. Ngay cả khi Trà Ni đi, anh cũng bình thần mà nhìn nhìn máy bay cất cánh phòng chờ, bình tĩnh mà bước tới đường ray xe lửa khi chiếc xe đang lao đến, đau lòng nhìn mẹ mình ra đi, nhưng khuôn mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc. Hôm nay, một Vương Khiêm như thế lại như một gã điên, sẵn sàng lao vào đồng lõa. Cả phòng phẫu thuật bận rộn nay trở nên im lặng, không ai dám làm bất kì hành động nào

- Mọi người hãy làm hết sức ngay bây giờ đi.

Lãnh Phong quay lại nhẹ nhàng nói với bác sĩ, sau đó đẩy Vương Khiêm ra ngoài.

- Đây là lần đầu tiên tôi cầu xin cậu.

Lãnh Phong nhíu mày nhìn bóng lưng Vương Khiêm vô cùng lạnh lẽo và bi thương, tình yêu của anh một lần nữa lại khiến anh đau lòng, rốt cuộc anh đang bị trừng phạt vì điều gì đây...

- Giúp Hy Mộc, cả con của tôi nữa.

Con? Lãnh Phong im lặng, mày đẹp nhíu lại, mắt đảo xung quanh nhìn một thứ vô tri, anh lo lắng chạy nhanh vào cửa phòng cấp cứu đóng sầm cửa lại. Bảng cửa phòng cấp cứu hiện lên một màu đỏ chói náo lòng.

***bộp bộp bộp bộp bộp ***

Tiếng bước chân dồn dập ở hành lang đang đi về hướng cuối dãy. Hành Khiết, Đồng Mao diu bác quản gia vào một cách khập khiễng. Ai cũng run đến bần rần tay chân, thấy bóng dáng người đàn ông cao to đang ngồi ở chiếc ghế gần nhất của phòng cấp cứu, anh chống khuỷa tay lên hai đầu gối, bàn tay to úp lấy che lại khuôn mặt anh tuấn. Anh vẫn nhớ đến hôm Hy Mộc cần tay anh, hừng khơi mề neho đòi cùng anh đi mua sắm, rồi cười trừ nói sẽ ổn khi đi một mình, anh cảm thấy mình đã sai, hận chính bản thân mình, nếu có thể, anh sẽ chết...

Bàn tay già nua của bác quản gia đặt lên vai Vương Khiêm, cả Hành Khiết và Đồng Mao cũng đứng đó, họ chỉ im lặng mà không nói một chút gì. Họ thấy một người đàn ông cao cao thượng thượng đang khóc, đúng vậy, là Vương Khiêm, anh ấy đau lòng mà khóc. Anh đã mạnh mẽ hết phần của người

khác, đã thống trị, vương lên sống trong xã hội đầy rắc rối này, đã can đảm khóa chặt mình lại để đi theo quy luật. Thế mà hôm nay, vì người con gái trong kia mà anh đã khóc, nước mắt của sự đau thương lần đầu thể hiện ra ngoài. Anh yêu lấy người con gái kia, đừng để điều gì mang cô ấy đi.

Trong phòng cấp cứu ngột ngạt không thở được, như hàng trăm kim tiêm tiêm vào người cô, hàng trăm thứ kim loại lạnh giá cứ liên tục mà chạm vào cơ thể yếu ớt của cô. Máy đếm nhịp tim bắt đầu kêu inh ỏi, tiếng kêu chói tai cứ vang lên khiến cả phòng phẫu thuật phải gấp rút hơn 200% lúc ban đầu. Lãnh Phong mồ hôi nhễ nhại, tập trung đến nỗi không nghe được tiếng máy kêu. Ngay từ lúc nghe Vương Khiêm cầu xin anh cứu con mình, anh đã lấy hết lòng mà đảm bảo sẽ giữ lại đứa bé cho bằng được.

Phía bên ngoài phòng, mọi người đều nghe được tiếng kêu gấp rút đó đều lo lắng không thôi. Anh dùng hai tay ôm lấy mặt mình ngả ra phía sau thở dài mệt mỏi, lòng không khỏi nhói lên theo tiếng máy móc. Đôi mắt đỏ vẫn không ngừng rung rung.

Ting

Đèn phòng phẫu thuật hiện màu xanh, ngay tức khắc Lãnh Phong cùng bác sĩ và y tá bước ra. Khuôn mặt kẻ buồn bã, kẻ nghiêm trọng, không khí cực kì khó thở. Anh đứng phắt dậy khi cửa vừa mở, anh mất lạnh lùng nhìn Lãnh Phong. Đồng Mao đến đỡ bác quản gia đứng dậy, Hành Khiết ôm lấy bà vai anh ngăn không cho Vương Khiêm mất bình tĩnh mà vô lấy Lãnh Phong tra hỏi.

- Hy Mộc đã ổn, sẽ chuyển sang phòng VIP ngay lập tức...

Anh vẫn một mực im lặng đến đáng sợ, ánh mắt màu hồ phách không hề dụi đi mà đang chờ đợi một điều gì đó. Bác quản gia thì thở phào nhẹ nhõm, chợt bác nhớ đến một chuyện khác, bước nhanh đến nắm lấy tay Lãnh Phong, giọng run run hỏi:

- Đứa bé, đứa bé thế nào, có ổn không con?

...

Tất cả đều im lặng, các cô y tá thì tỏ rõ vẻ tiếc nuối trên khuôn mặt xanh xao.

- Đứa bé, cháu giữ được, nhưng.....80% khi sinh ra sẽ không được như những đứa trẻ khác...

- Nói rõ hơn.

Vương Khiêm cuối cùng cũng chịu lên tiếng, giọng nói trầm thấp làm căng thẳng cả một khoảng không gian. Lãnh Phong căng thẳng, anh thấy rõ ràng trong mắt Vương Khiêm có điều gì đó đau đớn hơn ai hết, nói hay không là một điều đáng phải suy nghĩ lúc này...

- Nói.

Anh gần giọng rõ hơn, nguy hiểm như đang chực chờ Lãnh Phong ở phía trước. Anh thở dài:

- Không như những đứa trẻ khác có nghĩa, đứa bé sinh ra có thể sẽ dị tật, các bệnh về thần kinh, các cơ quan sẽ không phát triển được, hoặc tệ hơn nếu vừa sinh ra, tỉ lệ tử vong là 25%.

Cái lạnh bao trùm lấy Vương Khiêm, lửa giận trong người nổi lên, sỏi tính trong anh bùng phát. Anh quay lưng đi, phóng xe đến Hắc Vương.

- Các cậu, tra hỏi mẹ con họ, không nói thì đánh, đánh không nói thì dùng dao cắt cổ, cắt không nói thì cho sói gặm xương. Rút tùy, lấy thận, mắt, cho Lãnh Phong. Dùng thật chế món lạ mà đưa cho gia đình họ nhắm nháp. Làm bằng mọi cách, nếu không gia đình các cậu từng người, dù có tội, không có tội, già, trẻ, tôi đều giết!

Anh ra lệnh cho 5 tên vệ sĩ đứng nghiêm nghị trước mặt anh, nghe lời dặn của anh thì tái xanh mặt. Nhưng dù sao cũng không khó gì, vì trước lúc bị nhốt vào nhà lao Hắc Vương, mẹ con họ đã van xin la hét đến đau đầu. Loại người nhất chết thể mà dám động đến Vương Khiêm xem ra không muốn sống tiếp.

Cô gái nhỏ nhắn nằm trên giường rộng lớn màu trắng tinh đặt giữa căn phòng nồng nặc mùi thuốc khử trùng. Bên cạnh là người đàn ông đang nhìn cô một cách mỉa mai. Anh ta không hiểu mình đã yêu Hy Mộc nhiều như thế nào, cũng không hiểu mình đã làm tổn thương Hy Mộc ra sao, nhìn cô gái của mình cứ mơ màng trông những con ác mộng mà gì chặt tay anh. Lòng anh đau hơn bao giờ hết.

Sáng hôm nay nắng vẫn ấm áp như mọi ngày mặt cho cái lạnh đang gồng mình chống trả, nắng rọi vào căn phòng lớn của cô gái nhỏ, soi rọi tâm hồn và tình yêu của hai người trên chiếc giường lớn lạnh lẽo. Anh mở mắt, tối qua đã ôm cô ngủ rất ngon, đưa tay vuốt vài lọn tóc hư hỏng vương trên cái má nhợt nhạt của Hy Mộc, anh cười nhẹ nhìn cô. Cô gái như cảm nhận được luồng hơi ấm của người đàn ông bên cạnh mà hé đôi mắt sưng húp ra một chút, tay thôi không nắm tay anh nữa.

- Hy Mộc, em tỉnh rồi sao.

Cô nhìn xung quanh, căn phòng xa lạ, nhưng người đàn ông này...cũng xa lạ... Cô bật dậy, rút dây truyền nước biển ra chỉ vào mặt anh hét lớn:

- Anh là ai, tại sao lại ngủ cùng tôi. Ở đây là ở đâu? Còn không nói, tôi sẽ báo cảnh sát.

- Hy Mộc?

- TẠI SAO ANH LẠI BIẾT TÊN TÔI?

Cô hét lớn và khóc như một đứa trẻ. Cô cảm thấy trong lòng trống trải vô cùng, đau đớn vô cùng, cảm thấy như bản thân đã nhơ nhuốc mất rồi, không ai ở bên cô, không ai, không một ai. Cô tự vòng tay ôm lấy bản thân mình khụy xuống, lùi vào góc phòng mà góc, cô cảm thấy những cảm giác tồi tệ đang vồ về ôm lấy cô, mà người đàn ông trước mặt khiến cô đau lòng đến vậy. Anh nhìn cô ngỡ ngàng, chạy đến ôm lấy cô:

- Em làm sao...ahhh

Hy Mộc cắn vào cánh tay của anh khiến nó rỉ máu. Đôi mắt to ngấn nước ngược lên nhìn anh:

- Đừng động vào tôi, con tôi...

Cô khựng lại, tay di chuyển đến bụng, khuôn mặt nhỏ dờ dãi đi nhìn về phía xa xăm.

- Con tôi...con tôi.....con tôi..

Hy Mộc dùng tay nắm lấy mái tóc xoắn nhẹ mượt mà mà vô bút không thương tiếc. Vương Khiêm đau lòng nắm chặt hai tay cô lại, sức mạnh khiến cô đau đớn mà cắn chặt môi lại.

- Anh, là ai?

Hy Mộc nhìn anh, rồi quay đầu đi, không nói gì nữa, khuôn mặt ngẩn ngơ như đứa trẻ chẳng biết gì. Anh đứng phắt dậy đi đến cái nút màu xanh ngay đầu giường cô nằm, tay nắm thành quyền đấm mạnh vào đó, lập tức chuông reo, bác sĩ lập tức ủa vào chặt kín phòng.

- Cô ấy không nhớ bất cứ thứ gì.

Một vị bác sĩ già gần đó tiến đến Hy Mộc đang ngồi bệch dưới sàn, bác nắm tay cô, lập tức Hy Mộc rút tay lại, môi run run tựa như sắp khóc. Bác đưa hai tay ra trấn an cô, sau đó cười hiền hậu:

- Tên cô là gì?

- Hy Mộc, nhưng tôi thích gọi là Hy hơn.

Cô chớp mắt nhìn mắt nhìn vị bác sĩ đang cười với mình. Ông ấy nghe xong thì thờ phào, hỏi liền tiếp theo:

- Cô còn nhớ gì về bản thân mình không?

Hy Mộc thần thờ một lúc:

- Tôi có thai.

Vương Khiêm xoay qua nhìn cô, đồng tử màu hổ phách co lại suy nghĩ, bắt gặp ánh mắt của anh nhìn mình, cô lạnh lùng mà lướt qua. Vị bác sĩ nghe thế thì lo lắng nhìn sang những người đồng môn, họ cũng mang vẻ mặt đầy khó hiểu. Ông ấy đứng dậy, đi đến Vương Khiêm cuối đầu 1 góc 90 độ, cung kính:

- Thưa ngài cho phép chúng tôi kiểm tra lại sức khỏe cũng như bệnh tình của phu nhân.

Khiêm gật đầu, sau đó nhìn sang Hy Mộc, anh bước đến, ngồi khụy một gối uống, dùng hai ngón tay gõ vào trán cô:

- Đi với bác sĩ, sẽ không bị tiêm.

Đứng dậy sai bước dài ra khỏi phòng bệnh VIP, bóng lưng cô đơn của người đàn ông hằn trong đôi mắt thuần khiết của Hy Mộc.

Bóng dáng cao to sải dài trên hành lang bệnh viện. Hôm nay tuyết rơi nhẹ, từng hạt tuyết nhỏ cứ nô đùa sau đó đáp vào mặt đất lạnh băng, lạnh, nhưng chỉ lạnh trong lòng. Người anh yêu vì anh mà như thế, con anh vì anh mà như thế, chỉ vì những thứ công việc rắc rối kia kéo theo cuộc sống của anh. Nếu anh không bận, không tất tưởi, không quá chăm chút cho công việc, có lẽ giờ này cô và anh đã đi mua sắm cho Giáng Sinh. Sẽ dự định những gì cho ngôi biệt thự, qua gì cho người trong nhà, quà cho anh, cho cô, và cả đứa bé... Anh thật tệ, ngay lúc này điều duy nhất muốn làm đó là tự giết chết bản thân mình, anh đau đớn nhưng không tỏ ra, khuôn mặt bình thản đến lạ thường.

Bíp

Điện thoại reo lên hiện thị có một tin nhắn thoại:

- Khiêm, cậu phải thật bình tĩnh và không được làm điều gì kích động. Mình sẽ với danh dự và thể xác sẽ làm tất cả để giúp Hy Mộc. Hiện tại cô ấy đang rơi vào trạng thái mất trí nhớ tạm thời, tức là những kí ức sẽ tạm thời bị xóa đi, mà 40% là do Hy Mộc rất muốn xóa đi những điều đó. Tôi không biết việc gì đã khiến mọi chuyện xảy ra như thế này. Nhưng hãy tiếp xúc với cô ấy nhiều hơn, gọi cho cô ấy những điều gọi là cột mốc trong khoảng thời gian bên nhau, hy vọng cô ấy sẽ nhớ. 60% còn lại tôi nhờ cậu.

Vương Khiêm ngồi vào xe, ngã người ra phía sau đầy mệt mỏi, cô ấy không nhớ anh, vậy là cô cũng muốn quên anh... Hy Mộc, rốt cuộc em hận anh như thế nào, anh đau lòng, rất đau lòng.

Đã 5 ngày kể từ khi được chẩn đoán mất trí, cô vẫn thờ thẩn, ngây ngốc như người mất hồn. Rồi đôi lúc đang ngủ cô bỗng bật dậy khóc to, tay giữ bụng mình chặt cứng. Những lúc đó Vương Khiêm đều ôm lấy cô, lòng nhói lên mỗi khi nghe cô khóc. Cô khóc như một đứa trẻ, mà đứa trẻ này sao mà đáng thương quá.

Cách

Cánh cửa phòng bệnh VIP mở ra, hôm nay anh lại đến, mang theo chiếc áo lông ấm dày màu nâu nhạt. Hy Mộc đang ngồi xoay lưng nhìn ra cửa sổ, chiếc rèm vàng chanh kèm màu trắng tuyết trắng tởm đậm lên vẻ đẹp nhỏ bé của cô gái đang thần thờ kia. Cô đưa mắt nhìn xa xăm một vật vô tri vô giác, tay ôm lấy bụng mình như giữ gìn một vật quý.

- Hy Mộc.

Giọng nói trầm thấp vang lên sau phía sau lưng, cô gái bất chợt quay lại, đôi mắt to long lanh nhìn anh, cánh môi mọng nhếch lên ;

- Khiêm.

Mấy ngày hôm trước, anh đã kể cho cô nghe những gì cô hay làm đi anh về, khi anh đi, khi anh và cô ngủ cùng, khi cô mè nheo với anh, những cử chỉ khi cô và anh là một cặp đôi hạnh phúc, nhưng cô vẫn như vô tình mà cố ý mà quên đi... Hôm nay anh sẽ đưa cô đến DTING. Nơi lần đầu anh gặp cô, nơi lần đầu của cô chỉ dành cho anh, cơ thể cô chỉ dành cho anh. Lần đầu vào hôm ấy, cô đã vô cùng thuần khiết, anh đã rung động ngay lần đầu khi cô nằm trên chiếc ghế sofa rộng mà nằm nghiền mắt, vô tư mà ngủ. Như một thiên thần được định trước nhiệm vụ là mở rộng trái tim anh.

Là ngày hôm đó, anh quyết định sẽ nhắc lại cho cô, ngày đó anh đã cảm thấy như thế nào, ngày đó cô đã sợ hãi ra sao. Và yêu anh ra sao...

***Thông cảm nha mọi người ơi. Mình bận học. Có một vài người nói mình xấu xa:)) để nữ chính không sạch sẽ, nắng mình dư quá. Nhưng quan niệm của mình, không ai hoàn hảo dù là gì đi nữa. ***

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Cô gái nhỏ bước từ chiếc xe đen lấp lánh, khoác trên mình bộ váy trễ vai màu hồng nhạt, ngắn đến đầu gối, chân mang guốc cao gót màu hồng cùng tông, tóc búi nhẹ nhàng, trông vô cùng kiều diễm. Cổng Đình mở rộng đón chào. Phục vụ đưa cô đến tầng lầu quen thuộc, thông báo cho cô số phòng như ngày trước. Hy Mộc ngăn người một chút rồi nhẹ nhàng đi vào. Không hiểu sao cô vẫn thấy căn phòng quen thuộc trong phút chốc, như đã trở thành một cột mốc trong tâm trí cô, nhưng.. vẫn không thể nhớ gì được nữa, chỉ là thấy quen thôi. Cô ngồi xuống chiếc sofa đã từng làm cô điên đảo, nhún nhảy đến nổi mê mẩn mà ngây ngô nằm ngủ ở đó. Nhưng cô quên rồi, tất cả với cô bây giờ chỉ là: " Tại sao cô lại ở đây, và ở đây vì điều gì? "

Cửa chợt mở bíp một cái. Hy Mộc giật nảy mình đứng phắt dậy, hai tay nắm lại phía trước, chạm phải đồng tử màu hổ phách kia thì hoảng hồn lùi về sau. Anh bình thần rồi khoác ngoài đặt lên ghế sofa, chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu càng làm tôn lên vẻ đẹp trầm lặng của anh.

- Tại sao lại là anh?

Vương Khiêm nheo mắt lại, sải bước dài đến ôm lấy cô, đặt đầu cô vào lòng ngực rắn chắc của mình. Trước đây anh không hề nhẹ nhàng như thế với cô gái của anh như thế đâu, nghĩ lại thì thật đau lòng. Bị hành động bất ngờ làm cho đờ đẫn, Hy Mộc dùng lực đẩy anh ra nhưng anh không hề lung lay, ngược lại còn ôm chặt hơn.

- Anh buông tôi ra, đừng, đừng động vào..

- ANH LÀ CHỒNG CỦA EM.

Vương Khiêm hét lớn trong sự bi thương, người con gái anh yêu, người vợ nhỏ nhắn của anh đang sợ hãi anh. Điều đó làm anh đau đớn không tả được.

Nếu có thể chết, anh muốn mình chết ngay lúc này, Hy Mộc không còn nhận ra chính anh, mà anh lại là người gây ra nỗi đau đó cho cô, anh sống mỗi ngày là trong sự dằn vặt. Hy Mộc ngơ ngàng, nước mắt chọt rơi, cô không hiểu sao lòng cô lúc này lại đau nhói lên như ai vò nát trái tim mình.

- Anh đừng nói nữa, tôi khó chịu lắm.

Dường như anh cũng cảm nhận được điều đó, anh buông cô ra, dùng tay nâng cằm cô lên, hôn vào đôi môi mọng nước của Hy Mộc, cánh môi cô run run sợ sệt, cả thân hình như dựa dẫm vào người anh. Từ ngày đó cô ngày càng ốm đi, không còn hồng hào và đáng yêu như lúc trước, càng khiến anh đau lòng mà muốn bảo vệ nhiều hơn.

- Ahhh...

Cô chọt như tinh dậy khỏi cơn mê muội, cắn mạnh vào môi anh khiến anh giữ nhẹ. Khuôn mặt giận dữ hết lớn vào mặt anh:

- Đừng động...

Vẫn như thường lệ, cô chưa dứt lời thì anh hành động. Anh khóa chặt hai tay cô, đặt trên đỉnh đầu, hôn vào cổ cô như một vật chiếm hữu. Bỗng cô lại nhớ đến ngày hôm đó, ngày mà thân thể cô bị xúc phạm, con cô chưa gặp mặt đã phải lo lắng còn sống hay đã chết. Cô hét lớn rồi khóc òa lên:

- Tôi không muốn...Tôi không muốn...Tôi đau.....

Chữ "đau" như thấm vào trong máu của anh. Anh dừng lại, lùi về phía sau, Hy Mộc tự ôm lấy bản thân mình gãi khủy xuống, nước mắt rơi như những hạt mưa nặng hạt, cứ thay nhau nối đuôi mà rơi xuống. Khiêm chỉ lặng lẽ đứng nhìn, anh mắt ngày càng đen lại, sắc mặt vô cùng khó coi, anh vói lấy áo khoác trên ghế sofa, quay bóng lưng rồi đi.

phụp

xoảng

- Áhhhhh..

Kính trong căn phòng vỡ vụn từng miếng nhỏ, Hy Mộc hét toáng chạy lại phía anh. Như một thói quen anh ôm cô vào lòng, quay nhanh người lại, động tác của anh chỉ tốn 2-3 giây, vô cùng chuẩn xác, triệt để bảo vệ cô. Đèn cứu hộ kêu riu rít, phục vụ, quản lý của khách sạn ra vào nườm nượp, xác nhận đó là phòng của Vương tổng đang ở thì 10 người cận vệ dưới sảnh lập tức ra vào thang máy như ong vỡ tổ.

Nhưng...

Trong căn phòng thì hoàn toàn im lặng, không khí bức bối đang tràn lan đầy căn phòng. Hy Mộc bối rối trong vòng tay của anh, mà anh như một bức tường vững chãi phía sau cô, bao bọc cô. Đẩy tay anh ra, cô rời khỏi vòng tay của anh, chạy ngay đến cửa tìm cách mở, bỗng sau lưng có tiếng ngã khụy xuống...

Cô quay người lại, một lần nữa, trái tim như bị ai thiếu đốt, đau đớn đến nghẹt thở.

Vương Khiêm nằm trên vũng máu lan rộng, khuôn mặt vẫn bình thản đến lạ thường. Cận vệ đập vào cửa phòng thô bạo nhưng không mở được, cửa được thiết kế theo công nghệ cao cấp, chỉ có dấu vân tay của anh, và cô, mới mở được. Hy Mộc sợ hãi quay ra nói to: " Ai đó giúp tôi với, anh ấy bị... "

- Các cậu im lặng

Anh cố gắng giọng nói to, đám cận vệ lập tức im lặng đứng nghiêm nghị trước cửa phòng.

Anh thở dài, cười nhẹ:

- Tất cả đều vì anh. Em như thế, tất cả đều là vì anh.

Hy Mộc khóc to, kí ức ủa về như thước phim cũ, thước phim hạnh phúc nhưng vào thời khắc này mà một điều bi ai nhất.

Anh nhìn cô, ôm cô, hôn cô, nắm tay cô. Lần đầu của cô, tình yêu của cô, người bảo vệ cô. Tất cả, tất cả đều là anh. Mà người đó, đang ở đây cùng cô, với vết đạn bên vai trái. Hy Mộc chạy nhào đến ôm lấy anh, gào to:

- Em xin lỗi. Khiêm, Khiêm...

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, khuôn mặt nhỏ nhắn nay hốc hác đi nhiều, anh khẽ chớp mắt:

- Như thế này đều là trả giá cho lỗi lầm của anh dành cho em. Anh xin lỗi vì đã để em một mình. Xin lỗi vì đã làm cho con mình dù chưa sinh ra đã bị chuẩn đoán là không lành lặn. Anh yêu em, em cần biết điều đó.

- Không phải lỗi của anh. Khiêm...Khiêm...

Hy Mộc chạy đến tìm cách mở cửa, rồi cuộc cánh cửa này mở như thế nào. Cô tức giận đập mạnh vào cửa.

- Hy Mộc. Ngay cửa có một chiếc hộp cảm ứng. Em đặt bàn tay vào cửa sẽ mở, mau lên.

Bên ngoài vọng vào tiếng nói gấp gáp của Hành Khiết. Vừa lúc vô tình đến bàn chuyện cổ phần cho Đình, anh nghe chuyện của Khiêm liền chạy ngay đến. Hy Mộc nghe theo, một tiếng "bíp" thì cửa mở. Hành Khiết xông vào giật mình khi thấy anh nằm bất động ở đó. Hy Mộc gào lên:

- Cứu anh ấy đi. Làm ơn.

Hành Khiết đỡ lấy Vương Khiêm, ra lệnh cho cận vệ một nửa xuống chuẩn bị xe, một nửa ở lại giúp đỡ anh để miệng vết thương không hở to nhất. Hành Khiết trực tiếp lái xe đưa Vương Khiêm đến bệnh viện. Trên đường đi không ai nói với ai câu nào, chỉ toàn là tiếng thút thít của cô gái nhỏ, tay cô nắm chặt lấy tay anh. Tại sao cô không nhận ra anh sớm hơn, tại sao lúc anh ôm cô vào lòng, cô lại nhắm mắt mà đẩy anh. Nhắm mắt mà khóc thét khi anh hôn cô..

Anh lơ mơ hí nhệ mắt ra, lấy trong túi quần chiếc nhẫn kim cương chiếu sáng như hàng ngàn vì sao tụ họp lại.

- Của em, chiếc nhẫn kia...mất rồi..

Anh khó khăn nói với cô. Lúc này lòng cô đau thắt lại, không biết nói gì hơn mà đưa tay mình ra để anh đeo vào. Cô khóc nghẹn ngào như một đứa trẻ. Tay nắm chặt lấy tay anh, không khỏi cầu mong.

Chiếc xe lao nhanh đến bệnh viện cách đó không xa. Bác sĩ và mọi người đều làm hết khả năng của mình. Tình trạng thấy xạ thủ định bắn vào tim, nhưng lệch hướng cách đó khoảng 3,2 cm. Cũng may thể lực tốt nên sự nguy kịch có thể giảm khoảng 15-17%. Nếu là hướng đạn bị lệch, vậy chắc chắn không phải xạ thủ của băng đảng khác, vậy người bắn là ai?

Màn đêm buông phủ lạnh lẽo trong thành phố, Hành Khiết, Hy Mộc đều chặt vật trong bệnh viện, vì không phải bệnh viện của Lãnh Phong nên không ai yên tâm. Tổng cộng có 8 cận vệ xung quanh phòng VIP. Hy Mộc ngồi cạnh nắm chặt tay anh, không ngừng sụt sùi. Hành Khiết chỉ lặng lẽ đứng dựa lưng vào tường nhìn, bởi lẽ những cảnh lúc trước xảy ra như cơn mưa, nhưng hôm nay thì đặc biệt hơn, anh có một người để đau lòng. Chắc cũng cảm nhận được điều đó nên tên tiểu tử này giả vờ đau ốm ngất xỉu đây.

Reng reng

- Alo...

- Là ai?... Hàm Lâm?...

- Hàm Lâm là ai?

Hành Khiết nhận được điện thoại nên rời khỏi phòng. Hy Mộc biết đó là báo tin nên đi theo. Dù sao cũng là người cao cao thượng thượng của giới hắc đạo, không nói bị trúng đạn, dù có lỡ bị trầy xước người đó cũng phải tìm ra bằng được. Hàm Lâm, nghe tên rất quen, nhưng cô không thể nhớ ra, cô đứng từ phía sau hỏi lên khiến Hành Khiết giật bắn người.

- Em làm gì thế. Amen, nếu anh không phải người đàn ông chân chính thì chết anh rồi!

- Hàm Lâm là ai?

- Là tên đã bắn Khiêm.

Hành Khiết nghiêm nghị trở lại, nói rất rõ ràng. Hàm Lâm...Hàm Lâm....Hy Mộc mở to mắt, tay nắm thành quyền, nghiến răng nghiến lợi mà nói:

- Tên đó giờ đang ở đâu?

Hành Khiết do dự một lúc, sau đó nhìn thấy sự tức giận của Hy Mộc thì lên tiếng:

- Bây giờ anh và mọi người đi gặp tên đó...

- Em đi cùng anh.

Cắt lời Hành Khiết, cô sai bước trên sảnh một cách đầy mãnh mẽ. Hàm Lâm, hét lấy đi người mẹ duy nhất của tôi, còn dám hù dọa lấy đi mạng sống chồng tôi. Xem ra tôi không ngồi yên được nữa rồi.

Xin lỗi mọi người vì một thiên niên kỉ mới ra chap. huhu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Hy Mộc cùng 7 người đàn ông lực lưỡng có, mập mập có, bảnh bao có, đứng thành hàng ngang dài trong căn phòng tối tăm đầy mùi máu và xiên xích thì thay phiên nhau chà xát vào nhau tạo ra tiếng động.

- Không, thả tôi ra, tôi không làm gì hết, cời trói cho tôi, không...

Người đàn ông tay chân bị trói chặt bằng dây xích, treo thẳng người, phía dưới bàn chân là một bể nước nóng còn bốc khói nghi ngút. Hàn Lâm, hần vừa bị đem về vài tiếng trước, nay đã bị hành hạ đến nỗi không còn ai nhận ra.

- Nước xem ra đã nguội rồi, Lai Hoãn...

- Hy Mộc....dù sao...dù sao ta cũng là cha dượng con...

- Đừng nói bừa, Hàn Lâm

Nghe chính Hy Mộc thẳng thừng nói tên mình, Hàn Lâm càng thêm run rẩy, ông không nói gì nữa mà thay vào đó khuôn mặt xanh tái đi.

Một vệ sĩ thay nước trong bể đi thành một bể nước nóng tương chừng bỏng cả da người. Ông ấy không chịu được mà hét to, cả người run rẩy khiến dây xích cũng kêu xôn xoảng. Hy Mộc trừng mắt một cái, cô hỏi một tên vệ sĩ đứng cạnh:

- Đưa tôi khẩu súng.

Thấy cô gái đứng cạnh mình chỉ cao bằng cổ mình, thân hình nhỏ bé mỏng manh nhưng vừa nói gì thế này. Hần chờ người ra lưỡng lự rồi nhìn sang Lãnh Phong cùng Hành Khiết cách đó không xa. Hai người cũng bất ngờ vì yêu cầu đó của Hy Mộc, quả là phu nhân của quý dữ, Lãnh Phong lập tức dùng ánh mắt ra hiệu không được, Hành Khiết liền khẩu khinh ngăn anh, lấy ở thắt lưng cây súng lục loại xịn, mạ bạc bóng lưỡng quảng cho Hy Mộc:

- Đây cô bé, dùng cái này.

Hành Khiết cười khoái chí mong chờ viễn cảnh tiếp theo, Hy Mộc chụp khẩu súng bằng hai tay, ây da, xem ra không nhẹ như cô tưởng tượng đâu nha, cảm như thế nào, và bắn như thế nào nhỉ. Mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào Hy Mộc, bên ngoài cô không hề tỏ ra là một người ngớ ngẩn, lạnh lùng mà giờ khẩu súng lên, tim không khỏi đập liên hồi:

- Nói, tại sao lại nhắm vào Khiêm?

Hàn Lâm thấy khẩu súng hướng về mình thì mồ hôi tuôn như suối, ông khóc như một đứa trẻ:

- Mộc Mộc..... Con không nên làm như vậy..... Ta không làm gì, không làm gì cả...

Đùng

Hy Mộc bóp còi bằng hai tay, viên đạn cảm pháp vào chân phải hần khiến hần la hét không ngừng, cả căn biệt thự rộng lớn nay chìm vào biển lặng, không phải là lần đầu họ thấy những cảnh này, mà là lần đầu thấy một cô gái nhỏ dám giờ súng bắn một người, mà kĩ thuật lại không hề có. Hàn Lâm ngất đi, Hy Mộc lại sai người dội nước rồi tỉnh lại, cứ như thế từ tối đến sáng, khoảng 30 người ngự trị các chức vụ khác nhau trong giới ngầm vẫn không rời đi, sự việc quan trọng như vậy họ bỏ lỡ thì coi như mất một màn kịch hay. Hàn Lâm bị hành hạ đến chết đi sống lại, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Cuối cùng cũng chịu khai với giọng thều thào như thờ:

- Là Khương Lí..... à ta và cô con gái chết tiệt đó đã nói..... sẽ chia cho ta nếu dành được con rể nhà..... họ Vương. Thật hậu hĩnh... Và còn...nếu như họ không thành công..hãy tiêu diệt hần họ họ.....

- Tại sao ông lại chấp nhận điều đó trong khi chúng tôi không quen biết ông? Tại sao lại cướp đi mẹ tôi một lần, lại còn muốn cướp đi chồng tôi. Nếu anh ấy có mệnh hệ gì, ông sẽ không còn lỗi mà nói như bây giờ đâu.

Hy Mộc hết lớn vang vọng cả căn biệt thự rộng lớn, nước mắt dần dựa thay nhau chạy dọc xuống gương mặt ửng đỏ vì tức giận. Tất cả chỉ vì danh vọng tiền bạc, rốt cuộc tình yêu có tồn tại với những con người này không?

- Ở đây cận vệ nào bắn chuẩn nhất?

Một tên cận vệ tự tin bước lên, Hy Mộc hài lòng nhìn hần, giao cho hần khẩu súng bạc của Hành Khiết. Người ngoài 8 đời cũng chưa chắc sờ được cây súng này, vậy mà hôm nay Hy Mộc xem như đồ chơi, tên vệ sĩ được truyền cho súng bạc thì mừng rỡ trong lòng.

- Nhắm cho chuẩn, vết đạn của Khiêm thì lệch, nhưng của tên này thì không.

Tên vệ sĩ cuối đầu một góc 90 độ, giờ tay ngang vai.

Đùng

Hàn Lâm hét lớn. Rồi không nghe tiếng hấn la hét nữa.

Hy Mộc quay đầu đi, tìm thất lại, một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống đến cái má trắng hồng. Cô nắm chặt tay giả vờ như cứng rắn, bước thật nhanh đi. Ở trong căn biệt thự, mọi người đều dõi theo bóng lưng cô, sau đó gật gù tán thưởng, quả là một cô gái bản lĩnh, xứng đáng là người phụ nữ của ông chủ.

Hy Mộc bắt taxi trở về bệnh viện, trong lòng khó chịu bức rức không ngừng. Cô đã chấm dứt đi một mạng sống, đúng, cô đã làm như thế. Hy Mộc thờ dài, mệt là dựa vào thành ghế, người không còn chút sức lực, khuôn mặt hồng tái mất đi. Tên tài xế thấy vậy cũng lên nhìn vào gương, cô gái này thật lạ...

Hy Mộc bước nhẹ cô đơn trên hành lang bệnh viện, dọc theo lối đến phòng của Vương Khiêm. Mở cửa bước vào, mùi hương quen thuộc của riêng anh xộc vào mũi khiến cô bỗng nhiên đau lòng khôn xiết. Cô nắm chặt tay, bỏ giày cao gót, bước đến mà cuộc tròn vào người anh, ôm anh mà nước nớc.

Cô không biết sống thiếu anh lại đau đớn và buồn bã như thế. Anh đã che chở cho cô như một trách nhiệm, yêu thương cô đến cô cũng phải đau lòng. Khiêm, em xin lỗi, em chưa bao giờ nghĩ cho anh, một chút cũng không có. Hy Mộc ngược nhìn khuôn mặt anh tuân được điều khắc tì mị của anh, vương lên hôn nhẹ vào má thật cẩn thận, không để anh bị đau, lòng thầm mong cho anh thật khỏe mạnh.

Vương Khiêm tỉnh dậy thì đã gần trưa, anh mở mắt dậy một cách sáng khoái, cảm giác tay phải bị ai đó giữ chặt, anh nghiêng người ôm cô gái ấy vào lòng, thật nhẹ nhàng sợ cô tỉnh giấc. Anh nhủ thầm nhẹ một cái, vết thương dường như do động dậy nên khó chịu. Anh ôm cô như một báu vật, cảm giác này thật dễ chịu, rất lâu rồi anh không được ôm gái nhỏ của anh, em đã gây đi nhiều rồi, nghĩ đến đó lòng anh chợt nhói đau.

Hy Mộc cũng sớm tỉnh, cô ngán đầu lên nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách dịu đi, anh sờ sờ cái má hồng của cô:

- Khóc?

Anh biết chứ, lúc thức dậy đã thấy mắt cô ngấn nước, lại còn sưng, tay anh thì vẫn còn đọng lại vài giọt nước mắt, chắc hẳn đã khóc đã đêm, nhưng vì chuyện gì? Hy Mộc nhìn anh, lắc đầu, mọi chuyện tối qua ủa đến, lắc đầu nhưng nước mắt cứ ứa ra không ngừng. Hy Mộc lấy tay lau đi, định bật người dậy nhưng bị anh ôm lại, chạy không xuể. Vương Khiêm ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, tỏ vẻ không hài lòng. Hy Mộc cũng ngại ngùng nhìn anh sau đó vui đầu vào ngực anh thút thít. Vương Khiêm đỡ người ra vài giây không hiểu chuyện gì, rồi nâng cằm cô lên, nhìn khuôn mặt gây lại khóc đến sưng mắt làm anh đau lòng. Anh nhẹ hỏi:

- Có chuyện gì?

Hy Mộc không muốn dấu diếm nữa, lòng nặng như chứa quả tạ ngàn tấn, cô kể hết sự việc cho Vương Khiêm nghe trong theo sự sợ hãi, oán giận, trách móc bản thân. Khiêm thấy rõ sự dằn vò trong thâm tâm cô, nghe cô kể xong mà nước mắt đầm đìa cả khuôn mặt. Anh thẫn thẫn nhíu mày suy tư một chút, rồi nhờ cô lấy giúp mình cái điện thoại. Cô không chịu nức nở vui vào lòng anh, điện thoại gì nữa chứ, người ta đang đau lòng sắp ngất, anh còn muốn lấy điện thoại làm gì. Hy Mộc oán hận cụng đầu vào ngực anh. Khiêm thấy cô như đứa trẻ thì cười nhẹ, nhưng trong lòng vẫn còn nhiều trắc ẩn, anh ôm đầu cô hôn nhẹ lên trán, ngồi dậy tự mình đi lấy điện thoại, nhưng vừa định bật dậy thì bị Hy Mộc ôm lại.

- Anh đi đâu chứ, để em đi lấy cho. Thật ghét anh chết đi được.

Cô vừa đi vừa khóc trông lạc lõng và buồn cười vô cùng, anh lúc này muốn bật cười thành tiếng nhưng thôi, dù sao cô gái nhỏ của anh cũng yếu đuối thế này, anh không đành lòng. Cô đưa điện thoại cho Khiêm rồi, ngồi bên cạnh thút thít. Anh mở điện thoại ra, vào mục tin nhắn và điện thoại, không có một cuộc gọi hay tin nhắn nào, vấn đề được giải quyết, anh nhắm mắt lại thư thả. Thấy anh thoải mái như thế, Hy Mộc càng khóc to hơn, tay bầu vào ra giường đến muốn rách đi. Anh cười lớn đặt cô ngồi lên đùi mình, ôm eo rồi hôn cô thật sâu, thư thả mà nhắm nháp vị ngọt của đôi môi cô, rồi tiến lưỡi sâu vào, cái lưỡi nóng hổi đến mê người. Hy Mộc không còn khóc nữa, tay thuận đặt lên ngực anh, lâu lâu lại bầu vào một cái. Sau một lúc chiêm giữ cô, anh thả ra để cô thở một chút, thấy cô mặt đỏ ửng thì khuôn mặt dịu đi, ánh mắt nâng niu, tay lau nước mắt cho cô:

- Hấn chưa chết đâu.

Hy Mộc nghe vậy thì hết hồn mở to mắt nhìn anh, như muốn anh chắc chắn, thấy anh không có động tĩnh gì thì hỏi gấp gáp:

- Tại sao anh biết, sao anh lại chắc chắn như vậy. Anh lại muốn an ủi em chứ gì. Em đã làm sai tới như vậy anh còn thản nhiên mà hôn em, còn cười em nữa. Em đã giết một mạng người đó...

Hy Mộc cúi gầm mặt, giọng ngày càng nhỏ, sắc mặt ngày càng tối.

- Nếu em không giết, anh cũng giết. Chỉ bằng để em ra tay hấn sẽ thanh thản hơn.

Anh đùa cô chắc, đây là thể loại gì đây. An ủi, hay trách móc? Cô định đánh anh một cái thật mạnh nhưng lại nhớ đến anh đang bị thương nên buồn rầu quên ngay ý nghĩ đó. Cô buồn vô cùng, muốn chết đi cho rồi.

- Anh là gì của Hắc bang?

Anh vừa nói vừa ôm cô, để cô vui đầu vào cổ mình, như một vòng bảo vệ thật vững chắc khiến Hy Mộc đỡ đi một phần tổn thương trong lòng. Cô nhỏ

giọng nói:

- Mafia...

Khiêm hài lòng với câu trả lời, hỏi tiếp:

- Mafia thì thế nào?

- Đúng đầu.

Hy Mộc suy nghĩ một chút, rồi trả lời ngây thơ như thế.

- Lệnh anh chưa ban, ai lại dám làm gì.

Câu hỏi không cho một ai trả lời, Hy Mộc vừa nghe thì dờ ra, một lúc sau mới đẩy anh ra. Ngơ ngác nhìn anh, cái miệng nhỏ nay đã thành chữ O tròn vo rồi. Anh buồn cười dùng tay đẩy miệng cô lại. Đúng vậy nha, dù bị thương hay gì anh cũng là người đứng đầu Hắc bang, ai cũng nể phục mà tuân lệnh răm rắp, ai lại đi nghe lời một cô nhóc như cô?

- Vậy là chưa....hắn chưa chết...?

Anh gạt đầu nhẹ một cái. Sau đó nghi hoặc hỏi cô:

- Em có phải cô gái đã mang thai và sắp có chồng không vậy?

Hy Mộc không hiểu lời nói của anh, nhất thời gạt đầu, rồi liếc mắt qua chỗ khác suy nghĩ. Thấy cô gạt đầu thì anh cũng ngỡ ngàng, đợi cô suy nghĩ hồi lâu. Anh mới lên tiếng:

- Em sao lại ngây thơ như thế?

Ngây thơ? Cô hiểu ý của hắn rồi, đồ đáng ghét. Ý anh nói là cô nhẹ dạ cả tin chứ gì, đúng là nhẹ dạ cả tin nên mới yêu anh đó. Hy Mộc cúi đầu giọng hờn dỗi, xoay xoay chiếc nhẫn trên tay nói nhỏ:

- Dù sao anh cũng chưa cưới em, làm gì có quyền nói...

Sao anh có thể không nghe lời cô nói được, tự trách mình bị thương mà không thể đưa cô đến đăng ký kết hôn ngay, rồi tổ chức một lễ cưới lớn vào ngay ngày mai. Nhưng anh cũng không muốn đợi đến khi vết thương lành, rút mạnh kim truyền nước biển ra, đặt cô xuống giường, vừa đi vừa cởi áo ra, Hy Mộc thấy vậy thì chạy nhanh đến đỡ lấy áo anh:

- Anh làm gì vậy, anh vẫn chưa khỏe đâu.

- Kết hôn với em

Cổ họng cô cứng đờ, nói gì nữa bây giờ khi hắn nói kết hôn với mình trắng trợn như vậy. Vừa nãy vừa oán trách không được cưới, bây giờ được rồi thì lại chần chừ, Hy Mộc tự oán trách mình rồi đây. Lấp bắp nói:

- Kề...kết hôn từ từ hãy tính. Anh đang bị thương, em không an tâm

Cô ngược đầu như đang răn dạy anh, khiến anh không khó chịu mà còn thêm ảm áp. Cô bé này từ khi nào lại biết quan tâm người khác một cách ngốc nghếch như vậy. Được rồi, từ từ thì từ từ vậy, đợi anh không còn bị thương nữa, sẽ cưới cô và cho cô mọi thứ hạnh phúc trên đời này, mọi sự dịu dàng mà anh có. Hy Mộc giúp anh mặc lại áo, cài khuy áo cho anh. "Ummm" bị anh ôm lại hôn bất ngờ, Hy Mộc kêu nhẹ một tiếng, nụ hôn mãnh liệt chào buổi sáng, rồi từ từ di chuyển đến phía tường, anh dùng một tay ép cô dựa sát vào mặt tường lạnh, hung hăng mà hôn cô, đầu lưỡi dây dưa nóng lên, Hy Mộc cảm thấy râm ran trong lòng, tay ôm cô anh, hô hấp gấp gấp hơn, anh thì vẫn bình tĩnh, quả thật bị thương nhưng anh vẫn có suy yếu gì đâu. Cô oán hận trong lòng, đợi anh thả cô ra thì vội vàng hít lấy không khí cho đỡ ngộp. Một lần nữa bị dồn vào tường, váy hồng bị tuột xuống để lộ áo ngực trắng tinh cùng bầu ngực hồng hào, tham lam mà cắn mút một hồi, anh dùng tay chuyên nghiệp cởi nút áo ngực cô ra, để lộ đôi ngực vun cao với hai đỉnh đầu đang co rút lại như hạt châu quý. Không kiềm chế được mình, anh ngậm lấy hạt châu đó mà dày vò trong khoang miệng, tay còn lại se hạt châu phía đối diện, bầu ngực hồng nay đã xuất hiện dấu hôn đỏ thắm, hai hạt châu quý cũng sưng lên.

Cách

Có người vào, anh lập tức động tác nhanh như chớp ôm cô xoay người đưa lưng ra phía cửa. Vì cô nhỏ bé nên nhìn từ phía ngoài sẽ không thấy, chỉ thấy tấm lưng rộng của anh. Cô y tá thân hình đầy đặn bước vào:

- Không cần.

- Dạ?

...

- À, nếu không cần tiêm thuốc thì vết thương sẽ rất khó hồi phục ạ. Sẽ không đau đâu...

- Tôi chỉ nói một lần.

Cô ý tá thấy anh nói không cần tiêm thuốc thì khuyên nhủ. Cô đã năn nỉ người khác thay ca cho mình đến khô cổ chỉ muốn gặp được anh, nghe nói anh khuôn mặt tuấn tú, thể chất tốt lại là chủ tập đoàn Vương thị, cô gái nào chả thích chứ. Vậy mà đến đây chưa bước vào được đến cửa lại bị anh đuổi đi không thương tiếc, lại không quay đầu nhìn người ta một cái. Mà từ sau lưng cũng cảm nhận được khí lạnh từ anh toát ra, sự nguy hiểm như sẵn sàng vồ nát mình, cô ý tá đành bấu môi đóng cửa lại. Chợt phát hiện ra đôi chân trắng nõn sau bóng lưng anh, không khỏi bức tức mà đóng sầm cửa lại.

Hy Mộc mềm nhũn trong lòng anh, mặt đỏ bừng bừng, nép vào người anh như chú thỏ bé nhỏ, để mặc anh giải quyết mọi chuyện, cô lúc này chỉ thấy thân thể nóng ran lên thôi. Thấy cô im lặng, anh nâng mặt cô lên, nghĩ cô sợ hãi nên mặc lại quần áo cho cô, Hy Mộc cứ thấy trống trải bức rức thế nào nhưng không chịu nói ra, sẽ xấu hổ chết mất. Anh bước tới lấy điện thoại.

- Lãnh Phong, chốc nữa tôi sẽ qua.

Không ở lại đây được, an ninh quá kém, dám phá bình bầu không khí của anh. Thỏ non còn chưa ăn được, anh có chút giận. Bước đến chỉnh trang lại y phục một lần nữa cho Hy Mộc.

"Ui da"

- Xin lỗi chị, chị có sao không ạ. Tôi xin lỗi tôi sợ ý quá. Tôi xin lỗi.

Cô ý tá ban nãy giận dỗi ùng ùng bước đi, đến cửa quẹo thì tông trúng một người phụ nữ sang trọng. Đeo cặp kính đen bóng loáng, tóc nhuộm vàng hoe, khoác da beo, chân váy da và áo hai dây phía trong, chặn ngang đôi gót cao vót. Cô ả bị choáng ngã vào bức tường bên cạnh nền hét lớn, khiến cô ý tá cuối đầu xin lỗi không ngớt, rồi đứng thẳng dậy, phui phui áo da beo của mình, sửa lại cái áo xịn rồi bước đi. Chợt nhớ đến gì đó rồi quay lại hỏi:

- Đây, phòng của Vương Khiêm ở đâu?

- Anh định chuyển qua bệnh viện của Lãnh Phong à, như thế có ổn không?

Hy Mộc lo lắng hỏi, vừa rồi hình như sắc mặt hắn không vui, y như lúc cô mới vừa gặp hắn. Rất lạnh khốc khiến cô sợ. Ánh mắt hắn lúc này cũng không khác đi, nói khó chịu:

- Ở đây không tốt, Hành Khiết dường như không phải anh em tốt, để anh vào một chỗ dù cửa phòng VIP cũng có thể vào dễ dàng.

Hy Mộc nghe xong thì bật cười, khuôn mặt nhỏ tươi tắn như ánh nắng mặt trời ngoài kia khiến lòng anh dịu đi, dường như chỉ có một mình cô có thể khiến anh quên hết mọi thứ mà vui vẻ. Nhéo nhẹ cái mũi nhỏ của cô:

- Cười? Đợi đến chỗ của Phong, em sẽ không còn cười được nữa. Cửa ở đó chỉ có mình anh mở được.

Hy Mộc nghe xong thì ngượng chín mặt, cô đánh vào ngực anh một cái rồi lườm anh thật sắc. Anh cười ôm cô vào lòng.

- Em muốn ăn gì?

- Anh ăn gì em ăn đó.

- Anh ăn em.

- Anh...

Căn tượng ngọt ngào lọt qua khe hở của cánh cửa phòng, cuộc hội thoại ban nãy lại lọt vào tai người phụ nữ đứng phía bên ngoài. Mắt cô ả đỏ hoe, mày nhíu lại như dính vào nhau, khuôn mặt khó coi vô cùng. Giận dỗi bước đi, tay nắm chặt lại đến nỗi móng tay ghim vào lòng bàn tay chảy máu.

- Vương Khiêm, chỉ có Trà Ni em mới xứng là người anh yêu, mới xứng là người để anh ôm lấy mà vui vẻ. Anh tuyệt đối không được có người nào khác, em không cho phép điều đó. Trà Ni của anh đây, một ngày nào đó sẽ lại là của anh.

Xem tiếp ở chap sau <3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Vừa chuyển đến viện của Lãnh Phong, Vương Khiêm được sắp xếp một căn phòng rộng rãi, hiện đại bậc nhất dành riêng cho anh. Bên ngoài phòng đề chữ "Boss" lớn luôn hiện màu đỏ, cửa sử dụng dấu vân tay, gồm dấu vân tay của anh, Lãnh Phong, Hành Khiết, Quyết Tung và Niel. Đến ngay cửa phòng, anh ấn vào hộp đen dây số dài, rồi nắm tay cô đề vào phía hộp, bíp một cái lóe sáng ánh màu xanh. Anh thản nhiên dứt tay vào túi, hải lòng.

Thấy anh hồi lâu không mở cửa, cô nhìn anh hỏi:

- Sao anh không mở?

- Em mở đi.

Anh vừa nói vừa hướng mắt về phía cửa. Hy Mộc ngơ ngác hiểu ra ý anh, đề tay lên chiếc hộp, bíp một cái cửa tự động đẩy ra, cô giật mình lùi lại. Thấy bộ dạng cô trông như người lạc hậu từ quá khứ đến, anh bật cười ôm cô vào trong.

- Quaaaaaaaaaaaaa.

Trong phòng như một căn biệt thự thu nhỏ, thật sự không phải phòng bệnh viện nha. Cửa kính trong suốt có thể nhìn cả thế giới ngoài kia, có rèm vàng nhạt che phủ. Rộng bằng cả một căn nhà, giường ngủ to, có ghế sofa to, có tủ lạnh to, tivi to tất cả đều rộng lớn quá. Hy Mộc như thường lệ bị hớp hồn bởi những thứ xa xỉ, cô nhìn xung quanh thích thú, hết xoa xoa cái giường, nhún nhún trên ghế sofa, mở đến tủ lạnh, soi gương bằng tivi loáng bóng. Chạy đi chạy lại, đến cả vào toilet cũng cảm thấy thích thú. Khiêm thì vẫn thản nhiên như ở nhà, anh không thấy có gì thú vị cả, hay anh đã sung sướng quá rồi? Thấy cô gái nhỏ vui vẻ như thế anh thấy cũng không muốn chặn ngang, bước đến cởi áo định đi tắm.

- Ahhh...

Hy Mộc chạy từ nhà tắm ra, thấy anh thì thẳng lại theo quán tính mà đổ dồn vào lòng ngực anh.

- Em xin lỗi em xin lỗi, anh có đau không, đề em..

Anh chặn đứng từ kế tiếp, đưa lưỡi vào cướp mất lời cô. Đầu lưỡi như vừa nâng niu vừa tàn sát trong miệng, cuồng nhiệt và si mê, Hy Mộc đến thở cũng khó khăn. Hai tay anh ôm eo cô, rồi chuyển dần xuống cái mông căn mịn. Chiếc váy của cô rườm rà quá, anh không thoải mái. Buồng cô ra dùng tay xé toạt y phục cô, mạnh mẽ dứt khoát, để lộ thân hình trắng hồng.

- Khiêm....vai anh...

Khiêm lại hôn cô, giờ khắc này anh không cho phép cô nói nữa. Một người khỏe mạnh luyện võ từ bé như anh, cộng thêm những năm tung hoành đến giành được chức Mafia như hôm nay, làm sao không trải qua những chuyện như vậy, có những vết thương còn nguy hiểm hơn, như thế này đã là gì với anh. Vương Khiêm vừa hôn vừa dầy vào cái mông trắng mịn của cô khiến nó ửng đỏ, in rõ dấu tay to của mình mới thôi, rồi hừ hóng đặt tay lên ngực, treu đùa nhụy hoa mẩn đỏ.

"Ummm..." Hy Mộc kêu nhẹ một tiếng rồi đẩy anh ra, sợ những chuyện này sẽ động đến vết thương anh khiến nó hở miệng, nhưng sức quá yếu không làm gì được lại bị anh xoay người đè vào tường. Bầu ngực chà xát vào tường cứng khiến cô hơi đau, rên lớn một tiếng. Tay anh ôm ngay eo cô, cố định vào lại chồm lên hôn cái cổ trắng nõn, cắn mút như thưởng thức một que kem.

Cảm thấy vật bên dưới anh ngày càng to và cứng, Hy Mộc lo sợ, thở gấp ngửa đầu gọi anh:

- Khiêm.... anh đang bị thương.... Còn con mình nữa... Anh....

Vương Khiêm nghe Hy Mộc nói khó khăn, nhú nhẹ mảy dừng động tác lại, khuôn mặt không chút biểu cảm xoay người đến phía tủ, lấy một bộ đồ bệnh nhân màu xanh da trời nhàn nhạt, thơm mùi hoa oải hương, thuần thực mặt cho cô.

Hy Mộc tập trung quan sát sắc mặt anh. Thấy hai mắt anh đỏ ngầu, khuôn mặt lộ rõ vẻ kiểm chế lại càng cảm thấy có lỗi, nhưng biết sao được, cả anh và con đều quan trọng mà.

Mặc đồ cho cô xong, anh ngó nghiêng về mặt khó hiểu rồi hỏi:

- Cứ mặt thế này à?

Hy Mộc giật mình, nghe anh hỏi thì nhìn xuống xem xét, bộ đồ rộng làm cô như một đứa con nít trốn đồ của bố mẹ mình vậy. Cũng đúng thôi vì Vương Khiêm quá lớn so với cô mà. Thấy thiếu thiếu nhưng cô cũng không để ý mà qua loa: "Được rồi mà, chỉ là rộng quá thôi "

Khiêm nghe cô nói xong thì gật đầu, cười nham hiểm một chút.

Lúc này gần chiều, Hy Mộc đang nằm ở giường xem tivi cùng anh, nắng chiều làm mắt dịu đi thật đẹp, lại nhìn từ tấm kín rộng này ra thì thật tuyệt vời. Cô nằm gọn trong vòng tay anh, thích thú cùng anh xem tivi, tay nắm chặt anh như đứa trẻ sợ lạc.

bíp bíp

Anh nghe tiếng thì ngồi dậy, ngó ra phía cửa, thấy hộp đen cạnh cửa báo màu đỏ thì đi đến xem. Hy Mộc cũng ngốc ngếch đi theo. Anh nhấn nút ở phía hộp, tiếng người bên ngoài vang lên.

- Vương Khiêm, mau mở cửa.

- Khiêm, anh mau mở cửa cho em.

- Nếu anh không mở,...

bíp

Đèn màu xanh hiện lên, cửa tự động mở, Vương Khiêm chán nản bỏ hai tay vào túi áo đi một mạch vào trong, không tiếp khách, khuôn mặt hờ hững tức giận. Hy Mộc nhìn theo anh rồi tập tức xoay ra cửa. Bị mùi thơm của nước hoa làm khó chịu, đúng là khi mang thai sẽ rất nhạy cảm, cô kiểm soát lòng đang trong cuốn hòng, cười một cái rồi hỏi:

- Chị...?

Cô gái thân hình bông lữa, ba vòng được tăng bốc đến khó thở nhìn cô. Hất nhẹ mái tóc xoăn mượt thả dài ngang lưng lườm cô một cái, định mở lời làm cho cô gái kia đến đau lòng cũng không thể.

- Chuyện gì?

Khiêm ngăn ả lại, chặn đứng lời nói của ả làm ả tức giận mà ngờ ngàng nhìn anh. Sau đó kiềm nén lại mà dịu dàng:

- Em đến để thăm anh, nghe anh bị thương mà trong lòng không yên ổn, Khiêm, anh có nhớ em?

Cô chắc chắn anh vẫn còn yêu cô, hoặc không thì có thể còn một chút gì đó vương vấn, cô là mối tình đầu, chiếm trọn tình cảm, ngay cả lần đầu tiên của Khiêm của là của cô. Thử hỏi sao Khiêm lại nở đối xử với cô tàn nhẫn?

- Tại sao lại nhớ cô?

Hy Mộc kiểm lòng không nổi lên tiếng phán bác. Nhớ gì chứ, cô ta là ai mà ngang nhiên như vậy, còn Khiêm, sao anh lại không làm gì cả?

- Cô biết tôi không cô bé? Tổ Trà Ni.

Hy Mộc run một cái rồi nhìn về phía bóng lưng Vương Khiêm, không nói gì nữa. Không khí cứ thế mà căng thẳng. Hơi thở của người đàn ông nặng nề lan tỏa trong cả phòng. Trong anh lúc này chắc hẳn phải tổn thương lắm, dù không muốn Hy Mộc cũng hiểu điều đó rất rõ. Cô đi đến dựa vào lòng ngực anh. Ngược khuôn mặt trắng hồng, bàn tay nhỏ đặt lên khuôn mặt được chạm khắt tuấn mã đó rồi nói nhỏ:

- Em đi đây một chút, sẽ không sao.

Cách cửa phòng đóng lại. Khiêm vẫn đứng đó tựa hồ thời gian ngừng lại. Còn Trà Ni, khi cánh cửa vừa đóng lại đã vội chồm lấy ôm anh, vùi đầu vào ngực anh, khóc nức nở. Người đàn ông này bao lâu rồi vẫn vậy, vẫn ấm áp và an toàn khi ở cạnh. Tiếc thay trước kia đâu ngờ anh lại có tiền đồ như bây giờ, nhưng không sao cả, "anh hùng không qua ải nổi mã nhân", con thỏ nhỏ kia cũng chẳng là gì. Cô sẽ lấy lại những gì đã mất.

- Ni nhớ anh, thật sự nhớ anh, em xin lỗi vì những gì em đã làm. Em không cố ý, là em ngây dại, em còn quá trẻ để nhận ra tình yêu của mình to lớn thế nào, để khi đánh mất hạnh phúc của mình em mới tự trách bản thân. Khiêm, em về rồi, từ bỏ mọi thứ, ở lại với em.

Anh đứng yên, tựa hồ như một vật vô tri vô giác, nước mắt từ khóe trào ra.

- Khiêm, anh khóc?

Cô lấy tay lau đi nước mắt cho anh nhưng bị anh cự tuyệt quay đi.

- Khiêm, em...

- Về đi.

- Khiêm.....em.....em thật sự.....yêu anh...

- Đừng ngại tạo cho những gì cô đã làm, đến tuổi này rồi còn nói dối?

- Em không nói dối, em yêu anh.

Trà Ni cời bỏ bộ váy ôm khít cơ thể của mình ra, thân hình hoàn mỹ khiến cánh đàn ông thèm khát. Cô đi về phía anh, nước mắt lăn dài trên gương mặt ngọc:

- Anh không nhớ, chúng ta đã từng là lần đầu của nhau?..... Anh cho em, và em cho anh. Chúng ta đã từng là một. Đã từng là của nhau. Không ai có thể ngăn cản. A....

Nhận thấy ánh mắt khác thường của Khiêm, cô nghĩ mình không nên nói nữa. Sau đó liền mình bước đến ôm anh, để bộ ngực đầy cọ xát vào ngực anh, hôn lên môi anh.

Cùng lúc đó, Hy Mộc mở cửa bước vào.

* Xoảng *

Chiếc bình hoa óng ánh trên tay Hy Mộc rơi xuống đất vỡ vụn, hoa cũng vì đó mà rơi ra, nước bắn tung tóe. Bó hoa đó là do Hành Khiết đem đến, cô đã tự dành lấy ngôi cảm cho thật đẹp tặng anh. Ngay giờ khắc này, vỡ tan, tất cả đều vỡ.

- Áh.....em...em....em xin lỗi...để em nhặt...

Hy Mộc cúi xuống nhặt những mảnh vỡ của, thủy tinh cứa vào tay cô đau rát, cô gái nhỏ cắn chặt môi. Hành Khiết đứng phía sau thấy cảnh tượng trong phòng cũng trừng mắt.

Thấy cô gái nhỏ của mình tổn thương, lại còn tự mình nhặt mảnh thủy tinh đến nỗi tay chảy máu. Anh hất mạnh Trà Ni đang trong lòng mình làm cô ả té mạnh xuống mặt đất, thân thể lộ trước bao nhiêu người khiến ả hét lớn, trèo lên giường cô rúm trong chăn.

Khiêm đến cầm lấy bàn tay nhỏ của Hy Mộc, ánh mắt đau lòng nhìn cô. Cô liền rút tay lại:

- Em...em đi...

Hy Mộc bỏ chạy xuống sân bệnh viện, nơi nắng chiều chiếu lên khuôn mặt nhỏ của Hy Mộc, làm ánh lên giọt nước mắt của cô gái xinh đẹp chạy dài trên má. Ngồi đại một chiếc ghế đá nào gần đó, cô ôm mặt thút thút, khóc cho riêng bản thân mình.

- Anh không cho phép, sao lại khóc?

Cảm thấy hương thơm quen thuộc làm cô tủi thân, cô liền nức nở hét to:

- Anh không được đến, anh đi đi.

Khiêm bước một mạch đến nhấc bổng cô lên ngồi trên đùi mình, nâng cằm bắt buộc cô phải nhìn mình. Dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, tay đặt lên eo cô vỗ về.

- Anh không cần phải nói gì hết, em không giận anh đâu. Em biết đó là tình cũ. Anh chỉ yêu một mình em thôi. Cô ta có tình làm vậy để níu kéo anh hoặc làm em ghen. Quan trọng là anh không còn yêu ả nữa, em cũng không ghen. Em chỉ thấy buồn chút thôi. Oa...oaaa..oaaa

Hy Mộc nức nở như một đứa trẻ. Còn anh thì nhìn cô một lúc rồi phì cười. Cười gì chứ, hán không thấy cô đang khóc sao, đồ ác độc.

- Nói đúng lắm, tất cả em nói đều đúng.

Anh ôm cô, để cô tựa đầu vào vai mình, vuốt ve mái tóc mượt của cô. Trong phút chốc cô gái nhỏ của anh lại hiểu chuyện, đáng yêu đến thế. Miệng vẫn còn in đậm nụ cười hạnh phúc. Hy Mộc lắc mình buông ra nhìn anh, chu chu cái môi nhỏ.

- Lúc này môi anh bị người khác hôn rồi, không thích chút nào cả.

Nói xong cô cúi đầu chủ động hôn anh. Người đàn ông cứng đờ trong giây lát, rồi trên môi nở nụ cười, dùng tay cố định đầu cô, dành quyền chủ động.

Anh không biết sau này sẽ ra sao. Nhưng hiện tại Hy Mộc với anh là tất cả, hãy để cô mãi là cô, ngây thơ, hồn nhiên và trong sáng, và con anh, sẽ an yên mà sinh ra, có cuộc đời thật hạnh phúc. Lúc này anh chỉ mong có thế, hôn cô thật sâu, hai trái tim như hòa vào nhịp đập.

- Đừng ganh ghét, đâu sao chuyện cũng đã cũ, cô không biết là cậu ấy cảm hận cô sao?

- Không, anh ấy yêu tôi, chỉ mình tôi.

- Cố chấp thật. Haha...

- Hành Khiết, cô gái đó là người như thế nào?

-..... Tuy ngây thơ, thuần khiết, nhưng rất đáng yêu, cũng ngọt ngào và tốt bụng. Biết quan tâm, chia sẻ. Phức tạp nhưng biết dừng lại đúng lúc. Ưng bướng nhưng ngoan ngoãn. Mạnh mẽ nhưng yếu đuối... Tuyệt đối yêu, chỉ yêu, một, chỉ một Vương Khiêm.

- Không cần phải nói về sau, dù gì Vương Khiêm cũng là của tôi. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

- Trà Ni... Tổ Trà Ni....

Chiếc xe rời đi. Hành Khiết khẽ thở dài một tiếng, không biết Vương Khiêm và Hy Mộc sẽ phải chiến đấu với những gì tiếp theo. Anh khẽ nhìn về phía hai người đang hôn nhau say đắm, ánh mắt hạnh phúc và buồn bã xen lẫn.

reng..reng.....reng

- Bà xã, anh nghe.

- Vương Khiêm thế nào rồi ông xã?

- Kể sau, em chuẩn bị, anh sang rước, tối nay cùng ăn tối với cái cặp rắc rối đó. Tối về sẽ ăn em sau.

- Đây, anh....

Hành Khiết vội tắt máy, bà xã mà giận thì anh coi như xong, cười thật to sau đó gọi về hướng Khiêm.

- Đây, hai người....

End. xem tiếp chap sauuu

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trà Ni, cô là người cũ

- Đây, hai người, nghĩ thử xem tên của tiểu bảo bối tôi sẽ là gì đây?

Hành Khiết tùy ý ăn một miếng cá được bày trang trọng, ôm eo Đồng Mao, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên phần bụng nhô lên của cô, khuôn mặt bình yên đến lạ.

Hy Mộc suy nghĩ cả nửa ngày, thế nào cho ý nghĩa, thế nào cho thật xúc động khiến người khác phải trầm trồ khen ngợi...

- Mạnh Hàn.

- Wow, tên hay đấy. Khiêm, quả là bạn chí cốt.

Vốn định cho cô suy nghĩ, nhưng cô thật ngốc, chỉ có mỗi cái tên sao lại có thể gây áp lực cho cô như thế. Chân mày cau lại, môi nhỏ mấp máy hàng chục cái tên. Anh vừa thoáng chốc nghĩ đã ra.

Cô gái nhỏ dụi dụi góc áo anh, ánh mắt long lanh nhìn anh, nhón người nói nhỏ:

- Sao anh nghĩ ra hay thế?

Hơi thở nhẹ mang mùi hương quyến rũ phả vào trong không khí, vô tình bị anh tham lam mà chiếm giữ. Anh vùi tay vào cún cỏ mềm của cô:

- Khó?

Anh cắn nhẹ vành tai mẫn cảm của cô, thân thể Hy Mộc run nhẹ một cái.

- An Nhi? Có nghĩa là gì, Khiêm?

Đồng Mao cũng gật gù với cái tên, hỏi ý nghĩa.

- Chỉ là nghĩ ra thôi. Nghe có vẻ yên bình. Mong thằng bé sẽ không phá phách như người đàn ông ngồi cạnh cô.

- Này, thế tôi cũng đặt tên cho tiểu tử của cậu...Uhm...Uhm... An Nhi. Là An Nhi đó.

- An Nhi? - Vương Khiêm đặt chén trà xuống bàn, bình thản hỏi.

- Tôi cũng chỉ nghĩ ra thôi. Hy vọng con bé sẽ không lãnh khốc như cha nó.

- Sao cậu biết sẽ là "công chúa" của tôi? - Anh xoa xoa nhẹ cái bụng hơi nhô của Hy Mộc.

- Thế sao cậu biết chúng tôi có hoàng tử? Ahhhh...ahhhh...

Đồng Mao ngồi bên cạnh ngất mạnh vào hông trái của hắn, không đau, nhưng phải giả đau, anh không muốn làm cô tức chết, càng không muốn động đến tiểu tử của mình. Đồng Mao mặt giận, nhủ mày, liếc mạnh một cái.

- Chúng ta vừa mới siêu âm hôm qua, Khiêm là người anh báo đầu tiên trước cả ba mẹ. Anh nói gì vậy. Anh có muốn..

Hành Khiết chặn cô bằng nụ hôn nhẹ trên môi. Cười cho qua chuyện. Như thường lệ Đồng Mao lại dụ lại. Liếc nhìn Hy Mộc và Vương Khiêm sau đó tiếp tục ăn.

Ah, thật đáng yêu, Hy Mộc thấy được sự cưng chiều của Hành Khiết trong đó, và Đồng Mao, rất yêu anh ấy, mặc dù tính khí của Đồng Mao thật sự cáu gắt. Mặc dù cùng mang thai nhưng Hy Mộc lại ngoan hơn cô nhiều.

Căn phòng lại trở nên rôm rả hơn bao giờ hết, tràn đầy sự yêu thương và ấm áp.

Vì mang thai nên cảm xúc và chế độ sinh hoạt rất nhạy cảm và cũng rất khác thường. Hy Mộc và Đồng Mao buồn ngủ rất sớm. Nhưng Hy Mộc vẫn còn ham ăn lướt tiếu những món ăn xa xỉ, còn Đồng Mao thì gật gù bên Hành Khiết, cuối cùng lại vùi đầu vào lòng anh mà ngủ.

- Tớ đưa cô ấy về trước.

Hành Khiết nói nhỏ, bế cô nhẹ nhàng sau đó đưa cô về. Hy Mộc cũng thật tiếc, nhưng chị ấy dù sao trông cũng thật mệt mỏi.

- Có muốn về không?

Khiêm ôm cô đặt cô ngồi lên đùi mình, ân cần vuốt nhẹ mái tóc của cô. Hy Mộc dụi dụi đôi mắt to làm nó sưng đỏ sau đó ôm cổ anh, cắn cắn vào vành tai:

- Về, em cũng buồn ngủ.

Khiêu khích, quả thật là như vậy. Sao cô có thể quyến rũ anh trong khi anh không thể làm gì cô được. Chết tiệt nếu cô không có thai, anh sẽ dày vò cô tới nay đến khi cô phải ngất xỉu.

bíp

- Khiêm.

Trà Ni mở cửa bước vào, giọng nói ngọt ngào đến lạ, thấy bóng dáng Hy Mộc đang tựa người vào lòng ngực anh. Lòng Trà Ni nóng lên, hận không thể túm lấy mái tóc kia mà khiến nó rơi tung.

Anh nhận bóng dáng quen thuộc đó, nhưng không muốn nhìn thấy lần nữa. Không đoái hoài mà dẫn Hy Mộc ra cửa.

- Khiêm.

Trà Ni níu tay anh lại, ánh mắt tựa như mặt biển long lanh gợi sóng khiến người ta đau lòng.

- Chị lằng vằng ở đây làm gì thế?

Hy Mộc tức giận dành lại tay Khiêm trong chớp mắt, trừng thẳng nhìn vào mắt Trà Ni như một con hổ nhỏ giận dữ.

- Cô là cái thá gì?

- Là vợ, lêu lêu.

Hy Mộc đưa bàn tay có chiếc nhẫn lấp lánh đính viên kim cương đắt đỏ nhất trên thế giới ra trước mặt ả, "lêu lêu" một cái thật mỉa mai. Vương Khiêm đứng bên cạnh cũng không kiềm được mà cười phì một cái, sau đó liền trở lại về lạnh lùng.

Từ trước đến nay, anh đâu hề như vậy. Anh lạnh lùng, nâng niu, nhẹ nhàng nhưng chưa bao giờ anh cười với cô. Chỉ chất chứa trong ánh mắt niềm hạnh

phúc. Trà Ni bất chợt thấy nụ cười của anh vì cô gái nhỏ này mà tùy tiện như ánh mặt ôn nhu cuối ngày. Tim bỗng thất lại, lửa giận lại nổi lên.

- Khiêm, em biết anh vẫn còn quan tâm em.

Trà Ni lơ Hy Mộc, nhìn thẳng vào mắt Vương Khiêm, được vài giây lại phải nhìn đi nơi khác. Ánh mắt hổ phách co lại, tỏa ra tia nguy hiểm chết chóc, trực tiếp đối diện với ả, khuôn mặt bình thản đến khó chịu. Anh không nói gì, dùng 2 ngón tay gõ gõ vào trán Hy Mộc, nắm tay cô, lách qua người Trà Ni bỏ đi.

- Anh vẫn cho người theo dõi em.

Khiêm khựng lại, Hy Mộc thoáng chốc ngã ra một bên, xiu vẹo. Trà Ni tiếp tục nức nở:

- Suốt thời gian qua, anh đã cho người quan sát mọi cử chỉ và hành động của em. Anh còn yêu em, còn quan tâm em, thế mà anh không thừa nhận. Em biết, cô gái bên cạnh chỉ là cái cớ. Khiêm, anh có thể nào tha thứ, trở về với em một lần...

- Cần bao nhiêu?

Khiêm lãnh đạm lên tiếng, sắc thái không khác ban nãy. Trà Ni không ngờ anh lại nói câu đó, xoay người ngo ngoàng, ánh mắt tuyệt vọng nhìn bóng lưng anh.

- Khi...m...anh nói...gì?

- Đừng gọi tên tôi khi cô không có tư cách. Chúng ta không cùng đẳng cấp, cũng không là gì của nhau. Cần bao nhiêu để cô rời đi?

- Khiêm, anh không cần, không cần gì cả, em yêu...

- Nên nhớ, tôi chưa bao giờ nể nang ai. Ban nãy, tôi không cho người đánh gãy chân cô vì tội cản đường Vương thiếu đã là một đặc ân. Chuyện tôi cho người theo dõi đã cách đây 1 năm rồi, phiền cô đừng nhắc lại. Cô gái của tôi, không phải vì một chút tiền lẻ mà bỏ đi, cũng không phải đợi tôi có chỗ đứng mới quay về. Năm đó tôi thật sự đã trở thành ác quỷ, chỉ vì nỗi đau mất mát một cô gái với mối tình đầu. Cô đã làm gì, đã đi đâu, hạ nhục bản thân để sung sướng.

- Anh....

Trà Ni giờ cao tay định tát anh một cái thật đau.

Bộp

Áhhhhhhhh

Trà Ni ngồi xồm xuống, hai tay ôm mặt đau đớn.

Hy Mộc, cô không cho phép ai làm tổn thương Khiêm, cũng không cho phép một người hạ tiện mà dám giờ cao tay đánh chông mình. Ngay giờ khắc này, cô đã vung tay đánh một cái thật mạnh vào mặt ả. Khiến ả nhắm nghiền hai mắt mà thống khổ. Hy Mộc nắm chặt tay mình, mi mắt động nhẹ, một giọt nước nóng hổi lăn dài, cô gằn giọng:

- Nếu yêu thì cô đã không nhờn như thế ở nơi đất lạ, nếu yêu cô đã không để anh ấy tàn nhẫn với chính bản thân mình. Những lời cô nói ra thật ghê tởm. Đến bây giờ cô còn dám đánh cả anh ấy? Cô có quyền gì, đến quyền quỳ rạp dưới chân anh ấy cũng không.

Vương Khiêm trong lòng dấy lên sự ấm áp, anh cảm nhận được tình yêu đang lấp đầy trong lòng ngực, khóa lấp sự đau buồn nhỏ bé. Tuy nhiên, anh vẫn đau lòng khi nghe tiếng nức nở của cô gái nhỏ, xoay người nắm tay cô, ôm vào lòng. Từ trước đến nay, anh rất ít khi nói, nhưng hành động thì khiến người khác một tổn thương, hai rung động. Hy Mộc cảm thấy ấm áp, dễ chịu với cái ôm của anh, thoải mái mà nấc nhẹ.

Trà Ni không dừng lại ở đó, thấy cảnh tượng này khiến cô gai mắt. Rút từ trong chiếc giỏ Gucci bóng loáng một con dao nhọn, lia một đường thật nhanh và sâu vào chân của Hy Mộc.

đùng

Áhhhhhhhh.....Kh.....Khiêm.....anh.....

Như có như không, khi viên đạn cắm phập vào đùi của Trà Ni, Hy Mộc mới nhận ra sự việc. Mọi việc xảy ra quá nhanh khiến cô không kịp phản ứng. Ú ớ nhìn chân mình rỉ máu. Nhưng người đàn ông bên cạnh thì có. Một trả một, anh dùng con mắt đỏ ngầu nhìn Trà Ni.

đùng

Một phát nữa, hai viên đạn ở cùng một chỗ, chồng chất lên nhau trong từng thớ thịt của Trà Ni, ả ta kêu như sắp chết. Không còn hơi sức mà nài nỉ van xin tha mạng. Chỉ vương đôi mắt căm phẫn nhìn nòng súng còn âm ẩm.

Vương Khiêm giờ tay lên một lần nữa.

- Khiêm...

Hy Mộc ôm lấy cánh tay của anh nhanh hơn một bước, ánh mắt cô thấy rõ sự sợ hãi và khuôn mặt trắng bệch. Người đàn ông này, rốt cuộc phải đáng sợ đến mức nào.

- Cô ta sẽ chết...

Cô nhìn anh bằng ánh mắt cầu khẩn. Thấy cô gái nhỏ đau lòng, anh liếc nhìn cô như thoáng qua, sau đó ánh mắt như mang theo sự chết chóc nhìn Trà Ni, anh buộc cô á đang nằm bệt dưới đất phải nhìn mình.

- Nếu còn tìm tôi, không phải ở chân, mà là ở đây.

Anh dùng hai ngón tay gõ gõ vào giữa trán Trà Ni. Á ta sợ đến mức hai mắt trợn ngược, nhìn đi nơi khác, mắt không ngừng rơi lệ.

Khiêm đứng đây, lúc này, anh mới nhìn sang Hy Mộc, cô không còn đứng vững nữa. Thân thể run rẩy yếu ớt cùng cái chân đang chảy máu. Khiêm không cảm lòng được bề ngang cô, bước đi thật nhanh.

Chiếc siêu xe xanh đen huyền bí lao vọt trên đường, nhìn sơ cũng biết đang gấp gáp. Hy Mộc ngồi cạnh anh, nhìn người đàn ông của đời mình đang đấu tranh với thời gian để bảo vệ mình. Hy Mộc cảm thấy được an ủi, cuối cùng cũng có người chiến đấu vì cô, không cần ba hoa rằng yêu cô, nhưng hành động của anh thể hiện nhiều hơn thế.

- Khiêm...

- Sẽ nhanh tới bệnh viện, chuyện hôm nay không cần nhắc lại, không cần bàn cãi.

Hy Mộc biết anh đã phải đau lòng nhiều như thế, nên cũng không muốn nhắc lại, thấy trên khuôn mặt anh hằn lên những giọt mồ hôi. Đôi môi tái nhợt khẽ run:

- Không phải anh sợ em chết đó chứ.

- Nói bậy sẽ giết chết em.

Mi tâm cô gái nhỏ khẽ động, cô quay mặt đi nơi khác, nhìn qua kính chiếu hậu, đèn đường vàng hoe chiếu vào khuôn mặt nhợt nhạt.

- Em vẫn chưa được kết hôn với Vương Khiêm, dù là hơi thở cuối cùng em vẫn sẽ phản đấu để nhìn thấy anh.

Vương Khiêm im lặng, nỗi đau dấy lên trong lòng anh khiến anh khó chịu. Người đối xử tệ với Hy Mộc luôn là anh, làm sao anh có thể để cô gái nhỏ nói ra những điều này trong lúc nguy kịch nhất. Mi tâm anh nhú lại, đập tay mạnh vào vô lăng. Hy Mộc xoay người nhìn anh, nhất thời choáng váng do máu ra quá nhiều, cô nhắm nghiền mắt ngất đi.

_____end chap 19_____

xem chap tiếp theo. mình đang thi, và mấy tuần trước là gần thi, khi mình thi xong hứa hẹn viết tiếp viết hay viết dài nha. xin lỗi mọi người!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! <3

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đời Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

- Trà Ni?

Lãnh Phong dựa người mệt mỏi vào bức tường, tay xoay xoay cái đồng hồ vàng, giọng nói trầm thấp vang lên. Khiêm đang vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Hy Mộc, động tác dừng lại khi nghe hai từ đó. Anh nắm chặt tay lại thành quyền, đôi mắt ánh lên tia huyệt hân.

- Tôi đã bắn cô ấy.

Phong giật phắt người, đứng thẳng dậy.

- Tôi không biết rằng mình đã yêu cô ấy nhiều như thế. Ngay tại thời khắc con dao của Trà Ni chạm vào da thịt Hy Mộc, tôi thấy tim mình cũng là một đường cắt sâu. Tôi không hối hận chuyện đã làm, chỉ thấy bản thân hiện tại không thể thờ nổi...

- Đừng để cô á bước vào cuộc sống cậu, một lần nữa. Trà Ni không bao giờ có tư cách, cô ấy đã bị tước đi quyền được ở cạnh cậu rất lâu rồi.

Lãnh Phong nhìn thẳng vào con người đang rối bời đó, nói lên những điều trong lòng chưa bao giờ nói được suốt quãng thời gian dài đằng đẳng kia, suốt quãng thời gian chứng kiến người anh em của mình lao đầu vào máu tươi, mà trái tim anh ta cũng rĩ máu.

Khiêm đôi mắt, nhìn sang Hy Mộc, cô bé nhỏ nhắn năm nào giờ đã có vị trí quá đồi quan trọng trong anh. Anh vuốt nhẹ mái tóc bóng mượt của cô, cảm chặt cái tay nhỏ lành lạnh.

- Cậu luôn là người cho lời khuyên ngàn vàng nhất.

Anh nhìn sang Phong, nụ cười sắc sảo hiện lên trên khuôn mặt được điêu khắc hoàn hảo, và Lãnh Phong cũng cảm nhận được, dường như mình vừa vực dậy ý chí của một chúa tể một cách hoàn hảo.

- Cô nên lẩn sâu vào nền giải trí. Không chừng giải " Diễn viên xuất sắc " sẽ được trao cho cô.

- Họ Từ kia, nếu anh không im lặng tôi sẽ chặt luôn năm ngón tay còn lại của anh.

Trà Ni nghiêng răng, tay nắm cái ra trường trắng toát đau đớn.

- Ày, cô còn miệng lưỡi cay độc với tôi được như thế chứng tỏ 2 phát đạn này chả thấm thía gì. Nhưng mà hãy gọi thân mật một tí. Từ Lạc Hiên, được không?

- Tôi muốn Hy Mộc đó không còn đường sống trên cái đất này.

Trà Ni không thèm quan tâm Từ Lạc Hiên, hai mắt nhìn lên trần nhà đầy sự căm ghét.

- Cô à khó nhai lắm, nhất là có tên tổng tài Vương Khiêm kia ở cạnh. E rằng 8 mạng của tôi cũng không trôi nổi.

- Bằng mọi giá, suy nghĩ đi, tôi sẽ cho anh những gì anh muốn.

- Sẽ đắt đấy.

- Không cần hù dọa, bao nhiêu cũng thỏa.

Tiếng cười tràn ngập ma mị và nỗi ám ức lan tỏa căn phòng bệnh VIP ở tầng cao nhất, màn đêm như đến thờ thôi cũng nghe mùi nguy hiểm.

2 tuần sau.

- Khiêm Khiêm Khiêm Khiêm.....Khiêm ơi.....Ông xãaaaaa..

Hy Mộc nũng nịu ngồi trên chiếc ghế màu vàng chanh ở ghế sofa, nhún nhún hai chân kêu anh ầm ĩ như con nít đòi mẹ. Bộ ghế sofa này vàng chanh tươi rói này cũng là cô muốn, vì bộ sofa cũ thật đơn giản, cô bỗng dưng thấy không thích, thế là Khiêm thay luôn cả bộ, từ ghế sofa, màn cửa, ra giường, đèn ngủ, tất cả đều màu vàng nhẹ. Hy Mộc thích đến rối rít mắt cả lên.

Anh mặc một chiếc quần tây sọc caro xám, áo sơ mi trắng bỏ thùng ở trước, thả tự do ở sau. Bỏ một tay vào túi quần bước thong thả từ lầu trên xuống.

Nghe tiếng là biết ngay anh đến, Hy Mộc cười một cách ngỗ nghịch đứngn phất dậy chạy đến chân cầu thang.

- Hy Mộc.

Anh gấp rút gọi tên cô thật to làm cô gái nhỏ giật bắn dừng lại, đôi mắt to tròn không chom chớp nữa mà nhìn anh hoảng sợ. Trông anh vẫn không mất đi sự điềm tĩnh.

- Không được chạy. Anh sẽ đi xuống. Em không còn là con nít, đã là mẹ rồi.

Hy Mộc bất giác sờ tay lên bụng, rồi cười khi khi đang hai tay đứng ở cầu thang, chờ anh xuống mà ôm cô một cái.

Đứng chân cầu thang, anh lướt qua Hy Mộc một cách nhẹ nhàng, mặc kệ cho vòng tay của cô đang rộng mở chờ anh. Hy Mộc bịt mắt, giận dỗi hét to:

- Nếu anh không ôm em, em sẽ không sinh em bé nữa.

Vương Khiêm đứng lại, quay người nhìn cô. Đôi mày đẹp nhú lại, đôi mắt không hề tỏ vẻ nhún nhường. Trong phút chốc cô tưởng mình sẽ bị anh ăn thịt mất. Không dám mà nhong nhẹo với anh nữa, Hy Mộc cuối mặt nhìn mặt sàn.

- Không, em sẽ sinh.

Anh cười một cái thật sắc nét, nụ cười có thể giết chết cả tâm hồn một cô gái. Nếu thấy sao trên trời là khó, thì thấy anh cười còn khó gấp trăm lần. Duy chỉ có một cô gái được thấy, chỉ có một cô gái có khả năng làm khỏe môi anh cong lên hạnh phúc. Khiêm đi đến vòng tay ôm eo cô, cái eo nhỏ ngày nào nay đã nở cao một sinh linh bé nhỏ, hôn vào cánh môi mộng nước của cô, giữ thật lâu. Rồi mân mê bụng cô, nụ cười ấm áp lại xuất hiện. Cô và anh cùng cười. Hạnh phúc là một điều gì đó xa lạ với Khiêm, nhưng anh đang nắm giữ nó, nhất quyết không buông.

Hy Mộc là cô gái nữ tính, và cũng chính chắn phần nào, nhưng với Khiêm cô không muốn mình lớn. Cô không biết vì đâu, có lẽ là một tính cách tự nhiên mà khi có Khiêm ở bên cô mới trở nên như thế. Che chở và an toàn, cô cảm nhận được điều đó từ người đàn ông này.

An Nhi của mẹ, phải thật khỏe mạnh và làm niềm hạnh phúc thứ hai của ba nhé.

- Gọi anh?

- Em muốn đi dạo, em đã ở nhà 2 tuần rồi.

- Được.

Hy Mộc chọn một chiếc áo len dài màu xám tro, choàng một chiếc khăn len màu beige, đôi boot cao hơn mắt cá màu bò, mái tóc dài bóng xoắn nhẹ thả dài xuống đến khuỷa tay khiến cô vừa chừng chặc, vừa xinh đẹp lạ lùng.

Trên con đường nhộn nhịp ánh đèn cùng tuyết trắng rơi phủ nhẹ mặt đất, người đi tấp nập hai bên đường, giữa lòng đường nhỏ là dòng xe chạy thưa thớt nhưng đủ tạo nên sự tấp nập, một hạt tuyết rơi trên mũi cô gái nhỏ khiến cô giật bắn:

- Anh ơi, nhìn này.

Hy Mộc cười khúc khích đưa mũi cho anh xem, bộ dạng thích thú khó tả. Anh không biết cô gái này khi nào mới chịu lớn, không chừng khi sinh con, cô sẽ thành "chị gái" của đứa nhỏ, còn anh sẽ thành một ông bố già khó tính. Nghĩ tới đó Khiêm bỗng rùng mình, đưa tay phui nhẹ tuyết đi, nắm lấy bàn tay nhỏ bỏ vào túi áo khoác dài dày cộm. Hy Mộc thích như thế, cảm giác như Khiêm là một nơi an toàn, dù thế nào, tuyết đối, mãi mãi, an toàn.

Đường phố đông đúc, mà mỗi người đi qua đều để lại một ánh nhìn. Họ quá đẹp, cái đẹp sắc sảo,凛冽 của chàng trai, cái mỏng manh của cô gái nhỏ nhắn đáng yêu hòa quyện vào nhau. Rất "hoàn hảo". Các cô gái ngang qua ai cũng khao khát có được Vương Khiêm, mỗi chàng trai bắt gặp đều ao ước có được Hy Mộc. Đáng tiếc, họ thuộc về nhau, họ hạnh phúc với điều đó.

- Khiêm ơi, em muốn ăn kem.

Anh yêu chiều hôn cái má ửng hồng của cô.

- Không lạnh sao?

Hy Mộc lắc đầu quầy quậy như đứa trẻ khiến môi anh cong lên thành một tuyệt tác.

- Được, em ở đây, không được đi lung tung, anh không muốn con mệ vì em.

Cô ngoan ngoãn gật đầu, ngồi ngay chiếc ghế đá bên cạnh nhìn dòng người qua lại, đèn thành phố chớp nhoáng làm cô thích thú. Hy Mộc yêu chết cái không khí này, nhất là khi có anh bên cạnh.

- Aaaaaa.... mẹ ơi....mẹ ơi.....

Một nhóc con chừng 3 tuổi đứng gọi mẹ phía bên kia phố, bốn ngón tay đưa vào miệng khóc nức nở, đôi mắt mở to đảo dác tìm kiếm. Hy Mộc lo lắng nhìn cậu bé, trong lòng thấp thỏm không yên, chắc phải sợ hãi lắm mới khóc to như thế. Người hai bên đường ai cũng đi ngang để lại một ánh nhìn tò mò, thương hại. Bỗng mọi người thốt lên, cậu bé vừa khóc vừa đi ra giữa đường lớn, nhưng không ai giữ cậu bé lại. Hy Mộc hét lên:

- Ai đó giữ cậu bé lại đi chứ..

Cô chỉ hận không thể chạy thật nhanh đến ôm cậu bé lại, nhưng lại chần chừ vì còn tiểu bảo bối ở đây. Xe cộ qua lại bỗng dừng tấp nập khiến Hy Mộc sốt sắn, đau lòng đứng phất dậy đi ra mép đường, thấy một cậu sinh viên trẻ đứng cạnh cũng lúng túng không biết làm gì. Hy Mộc đánh vai cậu ta một cái:

- Cậu còn đứng đó, mau ra đó đưa cậu bé vào. Đừng nói với tôi sinh viên các cậu sức dài vai rộng như thế lại đứng nhìn một đứa nhỏ còn chạy dãi đứng giữa lòng đường kia mà trơ ra. Mau lên mau lên.

Hy Mộc thúc giục mà sắc mặt nhăn nhó lo lắng vô cùng. Chàng trai trẻ nhìn cô gái quá trẻ và dám xưng hô vô căn với mình như vậy cũng ngỡ ngàng, sau đó vì bị cô hỏi vội vã nên đã lao đại ra khoảng đường đông dấp xe cộ. Tiếng còi xe inh ỏi khiến lòng người chua xót, tìm Hy Mộc như muốn rút ra, mà người hai bên đường ai cũng hoảng sợ mà la ó chói tai. Cậu bé được ôm vào bên lễ một cách an toàn, dù chàng trai trẻ đã toát mồ hôi lạnh. Hy Mộc ngồi xồm xuống ôm lấy cậu bé.

5 phút

- Đến rồi. Mau lên.

Tất cả các y tá, bác sĩ đứng chờ trước cổng bệnh viện tuyết rơi lạnh cóng nghe tiếng Lành Phong gấp rút mà căng thẳng đến khó thở. Chiếc xe lao nhanh trong đêm dừng dứt khoát trước cổng, băng ca đã sẵn sàng. Lành Phong và Vương Khiêm dìu cô gái nhỏ ra, vừa nhìn thấy Hy Mộc, Phong đã chấn động thật sự. Anh nhủ may trong một giây, sau đó cùng các bác sĩ vô cùng khẩn trương chạy nhanh vào phòng cấp cứu.

Vương Khiêm chạy theo sau sát sao, bị các y tá chặn trước phòng cấp cứu, mắt mắt đục ngầu, đưa tay bóp mạnh vào cổ cô y tá bên cạnh. Đến khi cô y tá đó mặt tái mét không còn một giọt máu, tay chân mềm nhũn anh mới buông ra, xông thẳng vào phòng. Các bác sĩ thấy anh vào phòng thì dừng lại, ngạc nhiên nhìn nhau, Lành Phong thấy thế hết to:

- Cứ làm việc các người cần làm, khẩn trương, không được mất tập trung.

Bên góc phòng, một người đàn ông đứng từ xa quan sát, tỏ ra sự nguy hiểm khó tả, mắt anh đỏ một màu thù hận, đau lòng. Trong đầu anh lúc này chỉ toàn cảnh lúc cô lao ra đường, ngã xuống, nhuộm đỏ mặt đường. Tim anh thất lại, tựa không thể đập thêm nổi nhịp nào nữa. Dáng người cao lớn ngồi phịch xuống đất, tay nắm lại thành quyền, hơi thở chết chóc khiến các bác sĩ rùng mình.

- Khiêm, không thể giữ đứa nhỏ.

- Không thể được.

Vương Khiêm đứng phắt dậy, đôi mắt như đứa trẻ lạc vào thế giới người khổng lồ, bơ vơ, hụt hẫng. Lừa giận sôi trào, anh bước đến nắm cổ áo Lành Phong, giáng một đòn thật đau khiến Phong té cả máu mũi, miệng đầy máu tanh.

- Khiêm, không được mất bình tĩnh, Hy Mộc vẫn còn đang nguy kịch.

Lành Phong chói với, sau đó bình tĩnh nói lớn giọng, trấn an bạn mình. Trong lòng Khiêm trống rỗng, anh cảm thấy như mình mất tất cả, nhìn cô gái nhỏ của anh bị mổ xẻ, đứa con gái bé bỏng của anh chưa kịp cất tiếng khóc chào đời đã ra đi vĩnh viễn. Sau những thăng trầm anh trải qua, những tội ác, những nỗi đau anh gieo rắc, anh tưởng mình đã trả đủ, nhưng sự trừng phạt dường như chưa dừng lại. Từng cột mốc trong đời anh, nhất định phải bị thương đến não lòng?

Anh nhìn vào móng lung, một giọt nước mắt rơi xuống, cõi lòng toàn những đau xót. Lành Phong nhìn thấy tình cảnh này không khỏi khiếp sợ, một người cao thượng, lãnh khốc, cuối cùng cũng rơi lệ, nhưng không phải là hạnh phúc, mà là đau xót nghẹn ngào.

Vương Khiêm lùi lại, dáng vẻ run run bị ai đến đau lòng đi ra khỏi phòng cấp cứu. Anh lững thững bước đi, trong tâm trí vẫn không biết mình đi đâu.

- Viện trưởng, cô gái đang nguy kịch.

Một y tá đang quan sát số liệu cơ thể chợt nói to, khiến Lành Phong giật bắn quay lại. Tiếng máy móc báo động inh ỏi khiến các bác sĩ vừa bối rối vừa khẩn trương. Anh cũng nhìn máy đo, nhịp tim và huyết áp đang ở mức báo động, theo thường lệ, một người khi có những triệu chứng này rất khó mà sống sót.

- Không được để cô gái này chết, tôi không tin làm tài năng các người. Hãy làm việc này bằng cả lương tâm của mình.

Đúng vậy, các bác sĩ được bước vào căn phòng này đều giỏi nhất nhì thành phố, từng có cả bằng quốc tế. Không thể phủ nhận tài năng nhưng với ca này, mỗi người đều toát mồ hôi lạnh, khoang miệng đầy vị đắng nhưng vẫn phải tiếp tục, đấu tranh đến cùng với từng nhịp thở của cô gái nhỏ, kiên trì với tiếng máy nhịp tim báo động thôi thúc.

- Vương Khiêm đâu.

- Thưa viện trưởng, tôi không rõ, nhưng vừa nãy lúc đi ra khỏi bệnh viện trông rất thất thần. Vừa nãy còn dùng tay bóp cổ Hạ Tĩnh khiến cô như chết đi sống lại.

Một cô y tá trực bên ngoài cả gan trả lời, uất ức thay cho bạn của mình, cô gái đó không chừng đang điều trị ở khâu chấn thương chỉnh hình, ai ngờ một bàn tay mà lại như giết cả một mạng người như vậy.

Lành Phong nghe xong, lập tức dùng cuộc gọi nhóm, lái chiếc Bentley đồ rục lao đi.

- Quyết Tùng, Hành Khiết, Niel, tôi sợ dã tính sẽ trở lại. Không thể làm ngơ nữa. Con gái Khiêm không còn, Hy Mộc cũng rất nguy kịch. Hiện tôi không tìm ra tung tích cậu ấy. Tập trung về TROUR.

Quyết Tùng: tôi đang giải quyết công việc ở Thụy Điển, cho tôi 30 phút.

Hành Khiết: tôi sẽ tới ngay.

Niel: không chắc khi nào sẽ tới kịp, nhưng nhanh nhất có thể.

bíp

Cả 4 đồng loạt tắt máy.

Sáng hôm sau.

Tại tòa nhà TROUR rộng lớn. Đây là tụ điểm của 5 người bọn họ khi còn trẻ. Cả 5 đã tự xây dựng nên tòa nhà này, rất lộng lẫy, uy nghiêm, trừ 5 người bọn họ, chỉ cần người lạ bước vào, xấu hay tốt trước tiên phải chết. Khoảng 10 năm trước, khi mỗi người đều đã có một công việc, có cuộc sống của riêng mình thì đã quyết định không sử dụng tòa nhà này nữa, mà giao kèo khi mỗi người trong họ gặp khó khăn, hay xảy ra chuyện cần người còn lại giúp, sẽ tập hợp lại đây tính toán. Mười mấy năm qua chưa bao giờ họ quay lại. Nhưng hôm nay căn phòng thượng cao nhất lại có 4 người ngồi lại, nét mặt căng thẳng lạ thường.

- Hy Mộc sao rồi? - Hành Khiết nghiêm giọng, dáng vẻ thoải mái ngày nào không còn.

- Cứu được ngay phút 59. Cô bé đã rất kiên cường. - Lãnh Phong có chút nhẹ nhõm.

- Khiêm chắc đã bị kích động rất lớn. Chúng ta đều biết Hy Mộc và đứa nhỏ vô cùng quan trọng với cậu ấy. Tôi nghĩ ngay lúc mất đứa bé, cậu ấy cũng nghĩ mình mất đi Hy Mộc. Nếu bản tính khi xưa lại được khơi dậy, tôi e... - Quyết Tùng chừng chặc đi sâu vào vấn đề đang nguy kịch.

Lãnh Phong: Tôi nghĩ ít nhiều khi bước ra khỏi phòng cấp cứu, cậu ấy cũng nghe được tiếng máy nhịp tim réo lên. Có thể suy luận của cậu là đúng.

Hành Khiết: Vậy thì mau đi nói cho cậu ấy biết Hy Mộc vẫn còn sống, đó có thể là hy vọng nhỏ nhoi nào đó.

Quyết Tùng: cả cậu và mọi người ở đây đều biết không đơn giản như vậy mà.

Cả 3 người đều thờ dài, duy chỉ có Niel suy tư.

- Bar Tam Kinh.

Anh đứng dậy nhanh như cắt, dường như nhớ ra địa danh từ lâu đã bị lãng quên.

Cả 4 mắt nhìn nhau. Sau đó ở dưới phố, 4 chiếc xe lóe sáng phóng như bay dưới lòng đường lạnh lẽo.

Dáng vẻ quyền lực, thân hình cao lớn, quyn rũ say khướt mềm trong ánh nhạc xập xình. Anh ngồi ở hàng ghế VIP, lững lờ quan sát những con người hoang lạc. Miệng khẽ nhếch lên khinh thường không thôi, tay cầm ly rượu đỏ uống cạn. Đầu óc quay cuồng khó chịu không tả nổi.

- Này, anh là ai mà ngồi ở đây, xê ra, đây không phải chỗ cho hạng người như anh. Đồ vô liêm sỉ, nên biết rõ vị trí của mình đi.

Tên công tử bột quá chén đã bồng bột lạc vào chốn nguy hiểm mà không hay biết. Hấn nhổ nước bọt vào chân Vương Khiêm, sau đó lác qua lác lại đứng không vững mà ngã xuống. Khiêm dù say nhưng không mất đi thăng bằng, làm chủ hành động rất tốt, ánh mắt lơ đãng đứng dậy. Thân hình cao lớn thoáng chốc làm tên tiểu tử trở nên bé nhỏ. Anh dùng một chân đạp thẳng lên mặt tên kia, như có như không nghiền nát mặt hắn khiến máu ứa ra, mà anh lại vô cùng điềm tĩnh như chui chân vào một miếng giẻ. Tiếng kêu rên rĩ không ai mà không ghê sợ. Cuối cùng, xương mặt của tên đó kêu răng rắc, hắn nằm yên bất động, nhịp thở không còn đều nữa. Bạn gái của tên đó cũng giờ thói tiểu thư công chúa, bên vực cho bạn trai mình:

- Này, anh làm gì bạn trai tôi đó?? Có biết anh ấy là ai không hả? Bảo vệ đâu!

Vương Khiêm nhắm mắt, gật gù như đang ngủ. Cô gái tìm xung quanh, mấy chục tên bảo vệ quán bar chỉ ngăn không cho mọi người chen vào chuyện này, chứ không có ý định đến giải quyết hộ cô. Tính tình con nhà giàu hiếu thắng, cô tát một cái thật mạnh vào mặt Vương Khiêm.

Đôi mày nhíu lại, mắt từ từ mở ra, ngũ quan độc quyền chỉ mình anh có. Chân mày sắc sảo, ánh mắt màu hổ phách lạnh băng, khiến ai lạc vào cũng hoảng sợ. Cô gái hình như cũng biết sợ lùi về sau.

Anh không hề dùng sức, bước tới kéo cô lại, dùng tay bóp chặt quai hàm cô.

- Có muốn giống người yêu không?

Cô gái bất chợt nhìn xuống bạn trai mình, trông rất ghê tởm, máu chảy đầm đìa, mặt thõm vào một lỗ to. Lắc đầu lia lịa, nước mắt rơi là chảy:

- Không, tôi sai, van anh nài anh, thả tôi đi, huhuhuhu...

- Nhưng vừa nãy cô đã làm gì?

- Tôi xin lỗi, là tôi, tôi sai rồi, anh muốn tôi làm gì cho anh cũng được. Hay tha lỗi cho tôi, tôi không muốn, không muốn.

Vương Khiêm nở nụ cười tà mị, khiến cô gái tưởng như mình thoáng được nạn to, cũng cười trừ theo.

- Muộn rồi.

Rắc

- Áhhhhh.....

Cô ngã bệt xuống mặt sàn, cả miệng toàn là máu. Khuôn mặt xinh đẹp bỗng chốc khiến người ta không thể nhìn thêm được nữa. Cả quán bar Tâm Kinh yên lặng, có người còn không dám thở. Sợ chỉ một cử động nhỏ cũng khiến mình "sống không bằng chết".

- Khiêm, tỉnh táo lại.

Quyết Tùng cùng Lãnh Phong, Niel và Hành Khiết quan sát từ xa đã lâu, cuối cùng Tùng cũng chủ động lên tiếng. Cả 4 người họ cũng sợ hãi trước hành động của Khiêm. Xem ra không kịp rồi, anh đã khơi dậy dã tính trong mình. Tàn nhẫn, độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Vương Khiêm ti hí đôi mắt lại, dường như ánh đèn làm mờ đi mọi thứ. Anh ngồi phịch xuống sofa nhưng màu đỏ rượu, chân bắt chéo thông dong.

4 đáng người anh tuần bước lên khu VIP, từng cử động đều khiến mọi cô gái xung quanh che miệng mà ngưỡng mộ. Sao có thể xuất thần như thế!

Niel lướt qua cậu công tử đường đột, đến ngồi cạnh anh, rót một ly rượu đỏ lắc lắc chiếc ly thủy tinh bóng loáng, nhấp một ngụm rồi nhàn nhả nói:

- Không chừng cậu vừa động đến cậu ấm cô em của nhà nào đó.

Cả 3 người còn lại cũng lần lượt ngồi xuống, không nói gì mà tập trung quan sát Vương Khiêm. Toàn thân anh tỏa ra khí lạnh khác người, trong ánh mắt tàn qua nguy hiểm không lường trước được.

- Tất cả chỉ là chuyện tôi vui hay không.

Khiêm nhắm mắt, nhàn nhả nói. Một câu cũng khiến 4 người họ lạnh sống lưng, mà anh thì nhắm tịt đôi mắt như đang ngủ.

Lãnh Phong thấy bộ dạng của anh, vừa giận vừa thương, nghiêm nghị nói:

- Cô ấy đã chiến đấu rất kiên cường, thật sự là như vậy...

Khuôn mặt Khiêm nhăn lại, như một đứa trẻ, nước mắt từ từ lăn dài xuống má, bàn tay thon dài vò nát mái tóc bóng mềm. Thấy hình ảnh này Lãnh Phong cũng bất ngờ mà dừng lời nói lại... Chàng trai này, cuối cùng cũng chịu rơi nước mắt.

- Hy Mộc được đưa vào phòng bệnh VIP vào 3 giờ sáng hôm nay.

Anh từ từ mở mắt, ngồi bật dậy. Đôi mắt mệt mỏi nhìn Phong.

- Đúng vậy, tôi và các bác sĩ sẽ giúp cô ấy hồi phục nhanh nhất có thể. Nên bây giờ cậu hãy tỉnh táo lại đi. Không phải còn cần phải tìm ra người đã làm thế với con gái cậu sao?

Tay anh nắm lại thành quyền. Phải, lời của Lãnh Phong đã khiến anh như trở về chính con người lãnh đạm quyết đoán của mình.

- Tùng.

Anh đưa mắt về phía Quyết Tùng cũng đang nhìn mình chăm chăm. Hiểu ra, Tùng thở dài một hơi thật mạnh rồi nói:

- Chúng ta về TROUR.

TROUR.

Quyết Tùng: Theo như điều tra, dễ dàng thấy được Trà Ni là người ra tay. Kèm theo đó là sự giúp đỡ của Lạc Hiên, được biết người này đã từng là người yêu cũ của Hy Mộc. Lợi dụng đám đông để hành động nhằm che giấu thân phận. Có một cậu sinh viên đã chủ động báo cho người chúng ta kẻ đã ra tay với Hy Mộc. Tất cả kết quả điều tra đều khớp với lời của cậu ấy

Hành Khiết: Được biết, Trà Ni đã đặt 2 vé máy bay xuất ngoại vào sáng mai.

Lãnh Phong: Đi đâu?

Hành Khiết: New York.

Niel: New York???? No no no, my New York, my life, my home. It's can't be like that.. Cô ấy không xứng đáng đặt chân đến "nhà" của tôi.....Again.

Niel mím môi tức giận gần từng tiếng, khuôn mặt vừa giận vừa chịu đựng rất khó coi.

Vương Khiêm trầm tư cả buổi, cuối cùng cũng nhích người một chút, đôi mắt đỏ ngầu tức giận nhìn về phía Lãnh Phong.

- Cô ấy sao rồi?

- Không tốt lắm

rầm

Chiếc bàn thủy tinh dày trong gan tất mém tí vỡ đôi, dáng người cao ngất ngưỡng mạnh mẽ đứng dậy. Đôi mắt lãnh khốc lướt qua khuôn mặt 2 người trên màn hình lớn. Trà Ni, Lạc Hiên, súc sinh các người, tôi hứa sẽ không có một cuộc đời yên ổn.

- Mọi người chuẩn bị thật tốt, tôi muốn tối nay con mồi phải về chuồng. Tùng, cậu biết phải làm gì chứ?

Quyết Tùng gật đầu. Việc của anh là điều tra tất cả quan hệ gia đình của bọn họ. Đương nhiên một khi Vương Khiêm đã nói như thế, tức là từ già trẻ, gái trai, đều phải vì một hành động nông nổi của 1 người trong dòng họ mà chết. Nếu đau lòng mà để rồi đi dù chỉ một người, từ "bạn bè" sẽ không còn trong "tù điện" của Khiêm nữa. Anh sẽ thẳng tay mà chia súng vào Tùng, thật sự và chắc chắn điều đó.

Căn phòng đầy mùi căng thẳng, cả 4 người đàn ông lực lưỡng hơi thở nặng nề liếc nhìn nhau.

- Từ Lạc Hiên. Khuya nay tôi và anh phải mau chóng rời đi. Anh đừng có mà chậm chạp. Nếu Vương Khiêm mà bắt được chỉ sợ muốn được chết cũng khó.

- Hành lý tôi đã chuẩn bị sẵn rồi. Không ngờ có thể hại à Hy Mộc chết oan uổng, tôi coi như đã vứt bỏ tảng đá ra khỏi lòng ngực bao lâu nay. Ngay khi đặt chân ở đất khách tôi sẽ sống cho bản thân mình, dung túng thật hoang phí.....Cô, có muốn làm tình nhân của tôi không?

- Một chút khí thế cũng không có mà đòi tôi làm nhân tình. Tiền bạc, địa vị không có lấy 1 xu. Tôi khinh rẻ loại người như anh. Ngẫm đi nghĩ lại chỉ có Vương Khiêm là vừa vặn.Nhưng...anh không lo lắng?

- Lo lắng?

Trà Ni chán nản, ngược đầu nhìn trần nhà trắng toát của phòng bệnh. Sao anh ta có thể nói một cách thần nhiên như vậy. Trà Ni nhủ mày, đầu hướng về cánh tay tàn tật của Lạc Hiên.

- Anh không nên quá coi thường như vậy. Nếu cứ ung dung mà không biết lường trước, chúng ta sẽ chết không toàn thay.

- Cô nói sao? - Lạc Hiên cười nhếch mép, rõ ràng là phóng đại quá mức mà, làm gì có người như thế chứ.

- Tôi nghĩ Vương Khiêm sẽ không dễ dàng tha thứ cho chúng ta. Tôi đã tận mắt thấy anh ta lãnh khốc như thế nào. Xém tí không giữ được mạng. Hơn nữa nghe nói anh ấy đã là Mafia, đứng trên cao quan sát kẻ địch. Chúng ta chỉ là con thỏ giữa khu rừng anh ta trông. Tôi nghe nói một người gây họa, cả dòng họ phải chịu thay. Còn bản thân người gây hậu quả sống cũng không xong, mỗi ngày trôi qua đều là địa ngục. Ngay cả cầu xin được chết cũng không thể.

Trà Ni quay sang nhìn Lạc Hiên đang chăm chú nghe mình nói, bàn tay mỏng manh nắm chặt lại, giọng có chút run.

- Hay bây giờ chúng ta rời đi? Tôi sợ...

- Cứ từ từ, chẳng có gì phải vội. Hắn ta phải tìm ra chúng ta đã chứ. Tôi bây giờ chẳng thấy bóng dáng đâu là Vương Khiêm mafia đỉnh cao của cô đâu cả. Nếu hắn ở đây, không chừng tôi còn có thể nuốt chửng hắn.

- Cảm miệng, anh không sợ sẽ rút lại không kịp à?

Lạc Hiền cười lớn, tay châm điều thuốc hút, phì một làn khói dày đặc.

- Hắn chỉ được tướng tá trông cũng cứng cỏi, ai biết được lại như cây gỗ mục. Chỉ nhờ vào ba cái tên lính hầu cận đi theo. Nếu gặp tôi sẽ khuyên là hãy làm một trận 1 đấu 1. Haha, tôi thắng, cô là nhân tình của tôi. Ok?

* oành *

Cửa phòng bệnh VIP bị đập đến muốn nổ tung. Dáng người cường tráng xuất hiện ngay sau đó. Ánh mắt đỏ ngầu nhắm ngay đúng mục tiêu.

Trà Ni hét inh ỏi đang ôm đầu chạy vào một góc. Còn Lạc Hiền thì sững sờ mở to hai mắt định hình bóng dáng sau làn khói mờ.

Khiêm bước vào. Mặt lạnh băng không một cảm xúc trừng thẳng vào Lạc Hiền khiến hắn rùng mình. Mặt như bị cắt không còn chút máu. Tay cầm điều thuốc cũng không vững mà rớt xuống.

- 1 đấu 1?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Không để Lạc Hiền chết

- Người.....người là.....

- Là người người nên quỳ xuống xin ta cho một giây nữa để sống.

Anh lạnh lùng, ánh mắt không hề nhìn tên hèn mọn kém cỏi kia. Ánh mắt chăm chăm vào người phụ nữ nép bên góc phòng.

Lạc Hiền run lên như bị dội nước lạnh nhưng vẫn còn cố chấp trong cái tôi quá lớn. Hắn không ngờ Vương Khiêm mà hắc bang hay nhắc đến là có thật, mà lại mang khí chất tàn khốc, khiến người đối diện lại đổ mồ hôi lạnh. Hắn cười khẩy nhưng trong lòng run sợ đến nói cũng lắp bắp.

- Người...nói sao? Từ Lạc Hiền ta...trước nay... chưa quỳ dưới...ai....bao giờ.

4 người đàn ông lịch lãm đằng sau đồng loạt nhướng mày nhìn Lạc Hiền. Như 4 con sói dữ chực chờ nuốt chửng con mồi. Hắn lập tức dời mắt, không dám nhìn thẳng vào 4 người họ.

- Tập quỳ đi.

Lạc Hiền quay đầu. Mắt đối đầu với Quyết Tùng, ánh mắt đầy nghiêm nghị, trầm luân mà giận dữ.

* đừng đừng *

Hai viên đạn ghim thẳng vào đầu gối của Lạc Hiền khiến hắn la hét vang vọng cả căn phòng rộng lớn. Hắn trượt dài xuống từ chiếc ghế salon, quỳ xuống nền gạch lạnh toát, mặt không còn chút máu.

- Ô, không cần tập nữa nhỉ?

Niel lên tiếng khen thưởng cho Quyết Tùng. Mắn bắn quá hay, quá chuẩn, anh chịu không được mà đánh lên vai Tùng một cái. Bị anh lườm thì cười trừ, tính tình anh hóa ra cũng giống Hành Khiết, nhưng anh còn "chúa" hơn.

- Khốn kiếp.....người....dám.....

* đừng *

Hành Khiết cũng tức tối mà "cho" một viên đạn được điêu khắc cực kì tỉ mỉ hình rồng lên vai hắn. Khiến hắn không còn ương bướng mà ngã bật về sau, rên rỉ không dừng, mũi máu sộc thẳng vào mũi rất khó chịu. Khiết cười châm chọc:

- Ôi, ai không dám ở đây.

- Khó khăn lắm mới thấy được "đạn rồng" của Khiết thiếu. Đây đây, may mắn nhé. Không chừng ăn xong viên này có thể hóa rồng. Khiết xưa giờ không bắn ai đâu, làm đạn rồng để đẹp đấy. May cậu ăn rồi, tôi còn sợ đạn mốc haha.

Niel nói một tràng khoái chí, sau đó quay sang vỗ mông Hành Khiết một cái.

- Này, tôi tổn thương nhé. Năm xưa tôi năn nỉ cậu bắn tôi, thế mà cậu không bắn để tôi có đạn rồng về New York khoe với hội. Bây giờ lại đi bắn bừa. Hay tôi qua lấy lại viên đó?

Hành Khiết không chịu nổi tên này, liếc đậm một cái rồi quay đi, không biết hắn có thể đùa được giờ phút này.

- Nghe có vẻ vui, tôi là bác sĩ. Rất thích mổ xẻ, hay tôi bày cho?

Lãnh Phong gọi một vệ sĩ từ đằng sau lên, giơ bàn tay thon ra.

- Dao.

Vệ sĩ cúi nhẹ đầu, dứt khoát rút từ túi trong của áo khoác một con dao bén từng centimet, bóng loáng dưới ánh đèn trắng trong trẻo của bệnh viện.

- Để đây, không cần cậu. Mổ để sống mới khó, tên này không cần sống đâu. Chết hay sống cũng được không quan trọng. Tôi chỉ thích con rồng của Khiết thiếu đây.

Niel nhận lấy con dao. Điềm tĩnh bước lên, bộ dạng ung dung như dạo phố. Lạc Hiên vì bị bắn nát đầu gối nên không thể di chuyển, dựa dựa không thôi. Niel bước lên, thấy bộ dạng của hắn khóc coi thì cười nhẹ. Vừa nói vừa nở nụ cười tươi rói như xuân, chỉ chỉ người bên dưới:

- Các cụ vệ sĩ đứng ở ngoài, ai rảnh vào đây sửa sang lại một chút, ca này khó quá.

Hai người vệ sĩ cao to bước vào, vịn chặt hắn dưới nách, nhúc nhích cũng khó mà đi được 1cm nhỏ. Lạc Hiên kêu gào trong tuyệt vọng, cảm thấy bản thân bị si nhục không hết khiến hắn toàn buông ra những lời tục tiểu khó nghe.

- Khoan đã.

- Khiết, chuyện gì?

- Có phải ồn ào quá không?

- Tôi cũng thấy vậy.

Hành Khiết cũng bước tới, dùng chân đạp mạnh vào cái nệm đang luyên thuyên, vừa nói vừa rên rỉ của hắn. Đau điếng từ trong ra, Lạc Hiên dường như không còn sức để kêu than nữa. Hành Khiết cười đậm:

- Thế này mới đúng chứ.

Niel nhìn cái miệng tứa máu của Lạc Hiên, lại nhìn bóng lưng Hành Khiết đang đi về chỗ cũ. Máu dính ở đế giày in lên mặt sàn khiến anh lắc đầu, Hành Khiết thế này mới là đúng. Đồng Mao dạy dỗ nhiều quá cũng không tốt.

- Này, thích hình gì, tiện tôi xăm luôn cho anh. Tí nữa có chết đi cũng có vài hình để lấy nét với chúng bạn. Thế nào?

Lạc Hiên ư ừ không lên tiếng, lại nước mắt ngấn nước mắt dài.

- Ồ, thế thôi.

Niel nhướn mày, cầm con dao thật sâu vào gần chỗ vết đạn trên vai hắn, điều luyện lấy viên đạn ra. Nhưng viên đạn đi quá sâu, khó lấy ra được.

- Này, tên kia có phải ác lắm không. Đạn vào sâu tít ở trong, hại tôi dơ tay lại mang tiếng ác độc.

Vừa nói Niel vừa rạch một hình chéo chữ X dài khoảng 7cm. Cuối cùng cũng lấy đạn ra được, Niel thích thú dùng cái mền bên cạnh lau sạch viên đạn. Soi kỹ, sau đó cười khẩy nhìn Lạc Hiên:

- Này, đạn vàng nhé, chết mà cũng có số hưởng.

Quyết Tùng đứng nhìn từ xa, giận không thể bóp cổ hắn cho bằng được. Tên trẻ con! Anh gọi người vệ sĩ phía sau lên:

- Mời hắn ra. Ở đây ồn quá.

Vệ sĩ ngơ ngàng, dừng lại một lúc. Hắn có gan trời cũng không dám động đến Niel, nói đúng ra trong 5 người bọn họ, động ai cũng chết. Thấy anh chàng còn lưỡng lự, Tùng nhướn mày nhìn chằm chằm.

- Thưa, tôi rõ.

Lập tức cúi đầu, sống chết có số, suy nghĩ vậy đi, anh vệ sĩ mở hời ngán mở hời dài đi đến Niel.

- Thưa, mời cậu ra ngoài ạ.

Niel đang nhắm mắt, bồng đầu, xoa đầu thân nhiên nhìn tên vệ sĩ. Hắn vì bị nhìn một cái mà tim lỡ mất một nhịp, cũng may là người cứng cỏi, người thường e rằng đã ngất xuống. Ánh nhìn tuy không có gì, nhưng chứa đựng vô vàn rắc rối.

- Cậu "mời"?

- Thưa.....tôi.....là.....tôi....

Niel hỏi nhỏ nhẹ, hơi thờ thọa ra mùi nguy hiểm đáng dè chừng làm tên vệ sĩ lắp bắp mất hết ý thức, đầu óc sợ mà trống rỗng.

- Là tôi mời, đi mau đi.

Quyết Tùng mệt mỏi day day thái dương, nói mà không thèm nhìn Niel một cái.

- Tại sao? Tôi chưa làm gì cả.

Vệ sĩ cuối đầu ngất lờ anh, đưa tay về hướng cửa, ra đường cho anh đi. Khuôn mặt anh tuần chùn xuống, anh bước lững thững về phía cửa. Lãnh Phong và Hành Khiết nhường đường cho bạn đi, lại bị Niel liếc một cái thật sắc.

- Tôn trọng sâu sắc. Tôi ngày hôm nay bị những người anh em phản bội như thế.

Văng bóng Niel, căn phòng lại quay về đúng trạng thái mà nó nên có, nặng nề, khó thở, có mùi chết chóc.

Vương Khiêm nãy giờ chỉ đứng một chỗ, không nói một từ, khuôn mặt không hề biểu cảm nhìn Trà Ni. Anh bây giờ mới đảo mắt một vòng, đi lại phía Lạc Hiên, chậm rãi, từ tốn.

- Chó hoang không biết điều. Cậu đã thoát khỏi tôi một lần, lần này đừng mong cái mạng hèn này của cậu có thể thoát thóp được đến ngày mai. Cả gia đình của cậu sẽ theo cậu ngay khi cậu vừa nhắm mắt thôi.

Lạc Hiên trợn trừng mắt, mắt máu quá nhiều khiến hắn không thể cử động mạnh, miệng cũng bấp bớ không nói được là bao. Bàn tay run run nắm lấy cổ chân của Khiêm.

- Van..anh.....ngần lần....van..lạy.....anh. Có thể làm gì tôi cũng được.....nhưng.....gia đình....gia...đình tôi.....không được.....

Hắn lắc đầu nguây nguây mà Khiêm thì chỉ lạnh nhạt nhìn ra phía kính, quan sát bầu trời.

- Hy Mộc là gia đình tôi. Đứa trẻ trong bụng cũng là gia đình tôi. Cậu đã có gan sát hại gia đình tôi. Sao tôi lại không?

Lạc Hiên ư ừ trong nước mắt. Tâm can hối hận rất nhiều trong giờ phút này. Bây giờ anh muốn quỳ xuống xin tha thứ cũng không thể, chỉ biết lắc đầu van xin không ra tiếng.

Quyết Tùng ra lệnh cho vệ sĩ phía sau. Vệ sĩ cuối đầu, bước ra ngoài. Ngay tức khắc một gia đình được điều đến bên trong căn phòng. Người mẹ già nua, người cha khổ sở, cùng với một người chị và đứa em tầm 12 13 tuổi. Họ đều hốt hoảng, run rẩy, nhìn thấy người nhà nằm đó đầy máu me cũng giật bắn mình, muốn chạy lại nhưng bị ánh mắt lãnh khốc làm cho sợ hãi mà lùi lại. Cha mẹ Lạc Hiên nhìn đứa con của mình mà đứt ruột. Bà mẹ ôm lấy trái tim của mình khụy xuống. Không thể nhìn nữa mà quay đi.

- Anh thật quá đáng, có làm gì cũng không nên tra tấn người khác như vậy.

Chị của tên hèn mọn kia lên tiếng bên vực thay. Nhưng không nhận được phản hồi, Vương Khiêm không thèm quan tâm đến một từ, còn 4 người phía sau cũng chán chường cho qua.

- Hiên, chị sẽ báo thù cho em, chị hứa. Em có đau lắm không? Trời ơi, em của tôi....

* đừng *

"Áhhhhhhhh...áhhhhh"

Viên đạn cắm thẳng vào giữa trán, cô chị nhiều lời phải gọi là "chết tươi". Đứa em nhỏ thì la hét không thôi, còn bà mẹ thì ú ớ không nói nổi. Lạc Hiên chỉ biết nhắm mắt mà nhìn. Nước mắt chỉ chảy dài, không còn nói được nữa.

Ba Lạc Hiên rung rung nước mắt mà nói:

- Cậu....cậu giết con tôi.....gia đình tôi đã làm gì để phải chết oan chết uổng.....như vậy.

Vương Khiêm không nói, quay đầu đi nơi khác, để tay vào túi quần nhìn xa xăm, trông anh lãnh đạm, cô đơn không tả nổi.

- Tại sao cậu không nói, nói mau đi.....Con của tôi...con ơi.....

- Ông đau lòng chứ?

Lãnh Phong từ sau bước lên, dù sao họ cũng nên biết nguyên nhân để chết không bị uất ức.

- Con tôi như vậy, hỏi sao mà không đau lòng chứ.

- Con của ông giết con của cậu ta. Cậu ta cũng đau, như ông.

Khuôn mặt già nua nhăn lại. Ông lắc đầu:

- Không thể như vậy được, con tôi..

Ông nhìn sang Lạc Hiên:

- Có thật như vậy không con?

Lạc Hiên ứa nước mắt nhìn cha, đôi mắt lặng lẽ chớp một cái.

Ông lão khóc như một đứa trẻ, trách đứa con lớn xác còn đại dốt. Ông mạo mụi đến quỳ dưới chân Vương Khiêm.

- Cậu...tôi xin cậu.....chuyện cũng đã lỡ...con cậu cũng không thể sống đây.....

* đừng *

- Áy, tôi không thể xem nữa đâu. Tôi về trước.

Hành Khiết thấy ông lão ngã xuống, máu me bết bết khắp sàn, anh không quen nhìn cảnh này. Trong 5 người họ, Khiết có thể nói là có lý lịch sạch sẽ nhất nhưng cũng không thể nói là hiền lành.

"Áhhhhh...ba.....ahhhhhhhhhh....ba oi....."

* đừng *

Đứa em nhỏ của Lạc Hiên vừa khóc lóc í ới vài giây trước, nay cũng đi theo bố và chị hai. Chỉ còn bà mẹ mặt trắng toát như sắp chết ngồi đó. Khiêm bước chậm đến, từ trên nhìn xuống, bà run rẩy sợ hãi ngược lên.

- Hấn từng là người yêu cũ của vợ tôi.

Bà lão im lặng, cuối nhìn con trai mình.

- Lần thứ nhất, hấn đem cô ấy đi, hành hạ, đánh đập, xâm hại cô ấy. Nhưng cô ấy nài nỉ tôi bỏ qua cho hấn. Lần thứ hai, hấn đẩy cô ấy ra lòng đường, hại con tôi chưa kịp chào đời đã mất mạng, cô ấy đã phải đau đớn giành lại từng hơi thở trong bệnh viện.

- Con tôi.....thật sự.....đã làm như vậy sao?

- Thành thật xin lỗi cậu..

- Hãy cho con trai tôi...một đường lui.

- Hấn đã không cho con gái tôi một cuộc sống bình yên.

* đừng *

"ừuuuu.....ừ.....uhuhuhu"

Lạc Hiên rướng to lên, đau khổ dầy vò anh. Giờ khắc này chỉ mong mình chết thật nhanh để ưu phiền qua hết. Ba, mẹ, em gái, chị gái đều do lỗi lầm của mình mà chết, trong khi họ chẳng có làm lấy một điều sai.

5 người y tá bước vào, đưa Lạc Hiên sang một phòng khác. Trong lúc sắp lịm đi, hấn nghe một giọng nói trầm ổn, nhưng lạnh toát cả sống lưng.

- Không đề chết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Căn phòng đầy ủy khúc vẫn còn đang tiếp diễn. Vương Khiêm ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao, lia mắt nhìn về Trà Ni đang co rút trong góc phòng. Giấy phút đó, ả ta ngừng thở, sợ đến mức không thể đáp trả cái nhìn đó.

- Đây, lâu rồi không gặp, Vương phu nhân cũ xi.

Hành Khiết giờ tay chào, nụ cười mang ý mỉa mai, rồi đồng loạt cả thấy 4 người đều cười lớn. Riêng Vương Khiêm lại lặng lẽ đứng đó, nhìn cô không lay động.

- Ra ngoài.

Anh ra lệnh, mọi người dừng lại một giây, sau đó rời đi. Để lại căn phòng sáng trưng màu trắng bạc rộng lớn nay chỉ còn lại 2 người.

Vương Khiêm chậm rãi đi tới, ngồi xổm xuống, tay nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc con dính bết vào mặt của Trà Ni.

- Em đáng lẽ nên biết không nên xen vào cuộc sống của anh, một lần nữa.

- Nhưng em yêu anh, điều đó...

Trà Ni nức nở nhìn anh, giọng nói run rẩy mệt nhून không còn sức lực.

- Đừng nói điều đó nữa, anh phát chán rồi.

- Nhưng anh không thể bỏ mặc em, đã phái người theo dõi em, bảo vệ em những năm qua....

- Những thông tin về em, anh đã vứt vào sọt rác. Em biết điều gì khiến anh có thể làm được như vậy không?

Vương Khiêm ghé sát vào tai Trà Ni, làn hơi nóng phả vào da thịt khiến ả sợ hãi nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt môi đến tứa máu.

- Hy Mọc.

Cái tên như cắm thẳng vào tim ả, Trà Ni đau đớn bịt tai lại, la to:

- Không, không thể là con nhỏ đó được. Nó thì có gì hơn em chứ.

- Rất nhiều.

Vương Khiêm cười một cái, sau đó đứng dậy, quay lưng đi, giọng nói không biến đổi vẫn trầm thấp và lạnh lẽo như vậy.

- Ban đầu, tôi nghĩ sẽ nâng niu em như Lạc Hiên. Nhưng tôi lại không muốn nữa. Gia đình em vẫn sẽ chết, nhưng không thể chết trước mặt em. Em vẫn sẽ chết, nhưng không chết trước mặt anh.

Khiêm đi đến cửa thì quay đầu, cười một cái thật nhẹ nhưng cay đắng vô cùng.

- Vì em không đáng.

Tiếng bước chân anh lạnh lẽo, băng giá từng bước như đóng vào trái tim Trà Ni tảng băng sắt nhọn. ả vội vàng chạy theo ôm anh từ phía sau, nức nở:

- Không thể. Những năm trước là do em, em đã sai, đã quá ích kỉ, bồng bột, tham vọng. Nhưng em vẫn yêu anh, thật lòng yêu anh dù ở đâu xa người. Em..

- Tiếc quá.

- Hừm?...Khiêm...anh nói gì vậy...?

Vương Khiêm gạt thật mạnh tay ả ra khiến ả không đứng vững được mà chói với. Bóng anh xa dần, tiếp đó là bóng dáng 20 nam vệ sĩ cao to lực lưỡng bước vào căn phòng trắng. Cửa đóng sầm, trước phòng bệnh VIP nổi lên ánh đèn đỏ, tiếng gào thét không ngớt, lớn dần rồi tắt hẳn. Căn phòng trở nên yên tĩnh sợ hãi. Đêm đó, cả bệnh viện như vừa trải qua cơn đại bão.

Nắng sớm chiếu rọi vào căn phòng cao nhất của bệnh viện. Cửa kính trong veo ánh lên màu cầu vồng nhạt chiếu lên bức tường đối diện. Cô gái nhỏ như nàng công chúa nằm trên chiếc giường màu xanh biển rộng lớn. Mái tóc đen rối bời đang được bàn tay to thon dài yêu chiều vuốt ve. Bóng lưng rộng dài vững chắc ngày càng cô đơn lạnh lẽo. Mái tóc đen bóng bị dày vò đến rối tung lên. Trong ánh mắt người đàn ông ấy phản chiếu lên hình bóng người con

gái với những vết thương đầy trên cơ thể. Anh đưa tay day trán, ánh mắt chất chứa sự đau lòng nhìn Hy Mộc.

Anh xiết chặt bàn tay bé nhỏ, anh chưa bao giờ nghĩ cuộc đời mình là một bi kịch cho đến hôm nay. Anh nghĩ anh đã sai lầm. Được gặp em, được yêu em đã là một điểm phúc. Nhưng anh không muốn vì tình yêu của mình mà em bị tổn thương. Anh rất đau lòng.

Anh buông tay Hy Mộc. Đi nhẹ nhàng ra ngoài. Nắng sớm chiếu rọi lên gương mặt anh tuấn mà trầm ngâm của Vương Khiêm. Bóng anh trải dài trên hành lang bệnh viện buồn không kể hết. Thiết nghĩ, nếu Hy Mộc thấy được cảnh này chắc sẽ bật khóc vì đau lòng.

- Vương Khiêm ở đâu?

- Thưa, tôi không biết ạ. Tôi chỉ biết Vương thiếu đã rời đi khoảng 8h giờ sáng trưa nay. Đến giờ đã là 5h chiều vẫn không thấy trở lại ạ.

Lãnh Phong vừa vào phòng Hy Mộc thì thấy không có bóng dáng Vương Khiêm. Lập tức truy cuộc gọi nhóm:

Lãnh Phong: Lại không thấy Vương Khiêm

Hành Khiết: Aisss. Cậu ta lại đi đâu nữa rồi. Không phải lại gây chuyện chứ. Tôi vừa cho Đồng Mao "ăn" sáng nay lại phải xa cô ấy sao.

Lãnh Phong: Quên cậu đi. Thai phụ không được bị kích động mạnh.

Quyết Tùng: Đã định vị được xe của Vương Khiêm. Bờ biển phía Tây thành phố B.

Lãnh Phong: Tôi đến trước.

Quyết Tùng: 15 phút.

Hành Khiết: aishhh...tôi đang ở gần, 10 phút.

Niel: 20 phút nhé.

Bốn chiếc siêu xe màu sắc rực rỡ dừng lại ở bên đường cách bờ biển không xa. Nhìn bóng lưng Vương Khiêm kiên nghị từ đằng sau khiến bốn người họ thở dài. Cả bốn ai cũng có cảm giác xót xa len lỏi sâu trong đáy lòng, cái con người tàn khốc này ai ngờ lại có một cuộc sống bí ẩn đến như vậy.

- Cậu đứng đây làm gì?

Bốn người tiến gần lại. Niel cũng không chịu nổi mà lên tiếng.

Anh vẫn không trả lời, cứ trầm ngâm nhìn ánh mặt trời đỏ rực dần khuất sau mặt biển. Nắng chiều buồn tênh hòa quyện cùng sóng biển làm lòng người không khỏi mong lung.

- Đừng ử rú như thế. Cô ấy đã rất mạnh mẽ, cậu cũng cần như vậy.

Quyết Tùng nói một cách chậm rãi, mắt cũng đắm chiều về phía mặt trời.

Vương Khiêm lúc này thở dài, rất lâu mới hé môi:

- An Nhi là một đứa bé ngoan..

-.....

- Lúc còn nằm trong bụng mẹ, quấy cũng rất nhẹ, không làm cho mẹ phải khó chịu hay đau ốm.

- Khiêm...

Hành Khiết không kìm được mà mở lời, những câu nói của Khiêm nghe thật đau lòng. Anh cũng có con, hẳn sẽ đồng cảm hơn ai hết.

- Đáng tiếc là con bé còn không thể chào đời.

...

Cả 5 người cùng đứng nhìn hoàng hôn buông xuống, lòng ai cũng nặng trĩu tưởng như vác cả trăm tấn đá trong lòng. Nỗi đau là một thứ dày vò không chữa một ai, kể cả người cao cao thượng thượng trời không sợ đất không màng. Không ai bảo ai mà lần lượt rời đi, cuối cùng chỉ còn lại người đàn ông cao to với bóng lưng trầm lặng lẻ. Sụp tối, nước biển óng ánh dưới màng đêm huyền ảo, và gió cùng sóng cũng rì rào nhẹ nhàng như thủ thi.

Vương Khiêm để lại lời nhắn cuối, trong thâm tâm bằng cả nỗi đau lòng: "An Nhi, là ta không tốt. Ta yêu con và sẽ mãi như vậy. Mong con đừng khóc, cũng đừng vì điều gì mà đau buồn. Nơi đây sẽ là nơi ta nhớ con, sẽ chỉ nơi này thôi. Thương con bé ngoan của ta."

Anh quay đi, để cả nỗi nhớ là trầm luân ở lại.

- Tình hình Hy Mộc sao rồi?

- Viện trưởng, kết quả đã tốt hơn khoảng 20% và vẫn đang trên đà hồi phục.

- Được.

Sau khi người bác sĩ già rời đi. Lãnh Phong lập tức gọi cho Khiêm, nhưng chỉ có tiếng reng dài, không nhắc máy.

Mấy hôm nay tình hình công ty và cổ phiếu có biến chuyển khó nhằn, do Vương Khiêm tinh thần suy sụp nên cũng không giải quyết được là bao. Quyết Tùng một thân xông pha ở thương trường lẫn "chiến trường" trợ giúp Vương Khiêm. Hai người bận đến tối mịt, người thì bận vì công việc, người thì bận vì phải tranh đấu với đủ loại cảm xúc trên đời.

Đến tối Khiêm mới chạm vào điện thoại, vừa bậc hộp tin nhắn lên liền mắt nhắm mắt mở, mặc cho một mội bao trùm, chiếc xe Bentley đen bóng lao nhanh xé màn đêm.

- Cô ấy thật sự đã khỏe rồi chứ?

- Khiêm...

- Nói.

Cửa phòng Lãnh Phong bị bật tung, tiếp đó là người đàn ông cao to với nét mặt tiêu tụy bước vào, tay cầm áo vest, chỉ có áo sơ mi trắng mỏng manh, mà nhiệt độ hiện tại lại âm bao nhiêu động cũng không dám kể. Lãnh Phong nhú mày, đóng tài liệu trong tay lại.

- Có thể nói là như vậy.

Vương Khiêm lập tức quay lưng bỏ đi, Lãnh Phong gọi vội tên anh, nghiêm túc nói:

- Cô ấy đã ổn định, không nguy kịch, cũng không bị thờ ơ yếu nữa và có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào. Với tư cách là bác sĩ, là bạn, là anh em, tôi muốn cậu ngừng ngay việc tự hành hạ bản thân lại. Nhìn xem, cậu như thế này, Hy Mộc tỉnh lại chắc chắn sẽ đau lòng mà khóc.

Vương Khiêm không quay đầu, chỉ gạt đầu nhẹ sau đó rời đi. Đúng là hết nói, một cái ừ cũng không có. Lãnh Phong chán ghét day day thái dương bước vào phòng.

Anh bước đến tầng lầu cao nhất, đến căn phòng rộng nhất, chần chừ ở cửa mãi không vào. Cứ mỗi khi nhìn cô với những vết bầm trên gương mặt, những vết thương băng bó trên người cô gái nhỏ của anh, anh tưởng như tìm mình sẽ ngừng đập.

Hy Mộc nhỏ bé nằm trên chiếc giường hồng nhạt, được thay dọn kỹ càng, mái tóc đen được để gọn sang một bên, khuôn mặt trắng điểm hồng hai má khiến cô như bừng dậy sức sống. Khiêm thở phào nhẹ nhõm, nhìn cô nhẹ nhàng, ngay giờ phút này anh chỉ muốn hôn vào đôi môi đỏ mọng của cô, nói với cô rằng anh rất nhớ cô và cô đã làm rất tốt.

Kiểm lại nỗi nhớ trong lòng, anh đến bên cạnh đặt mình nhẹ nhàng cạnh cô, ôm lấy thân hình bé nhỏ. Mùi thơm thoang thoang lại đầu đó trên đầu ngay chớp mắt khiến anh muốn tham lam mà quẩn luyến. Mùi hương dễ chịu của Hy Mộc lúc nào cũng làm anh thoải mái, đột nhiên bao nhiêu sầu muộn bỗng tan biến. Con đau đầu day dứt cũng đã tạm thời biến mất đi. Anh cảm thấy như mình thật sự được giải thoát, được sống lại. Cứ thế chìm vào giấc ngủ.

Căn phòng im ắng với tiếng thở nhẹ của Khiêm trở nên ấm áp. Bàn tay nhỏ nhắn áp lên má của Vương Khiêm, cảm nhận về tính tế của khuôn mặt anh, môi nhỏ cong thành một đường cong tuyệt đẹp.

Đôi mắt sâu màu hổ phách, hàng mi dài, đôi mày rậm khắc sâu vào đôi mắt ngấn nước. Anh cũng cảm nhận được điều gì đó khác lạ trong lòng, mày nhíu lại, đôi mắt sắt bén mở lên dứt khoát.

- Hy Mộc.

Cô gái nhỏ nằm gọn trong lòng anh, miệng cong lên thành một đường cong dịu dàng, nụ cười anh đã nhớ rất kỹ.

- Được gặp anh thật tốt, Khiêm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đời Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Hãy để em đi

* Lạ lại trang cũ xem một tí rồi xem ở đây nha, đề nắm nội dung ý *

- Hy Mộc...

- Đừng gọi tên em nhiều như thế, em ở đây.

Vương Khiêm không nói gì nữa, giữ chặt tay Hy Mộc, vén những lọn tóc rối bời trước khuôn mặt nhỏ, lòng đau đóm âm ỉ.

- Anh có phải đang buồn lắm không?

...

- Anh đặt con bé ở đâu?

- Bờ biển phía Tây, đợi khi em khỏi anh sẽ đưa em đến.

- Em có thể khỏi ngay bây giờ.

- Không thể.

- Khiêm,...Nhìn anh như thế này, em rất đau lòng.

Khóe mắt Hy Mộc rung rung, bàn tay vuốt ve khuôn mặt tiểu tụy của Vương Khiêm, trong lòng không khỏi nhói đau.

- Em sẽ không buồn,...

...

- Thế nên anh cũng đừng tự dày vò mình nữa,...

...

- Anh chắc đã phải khó khăn lắm,...

- Thật tốt khi nghe được giọng em.

Chiếc Bentley đen kiêu ngạo chạy thẳng vào sân vườn, vòng qua hồ nước, dừng lại trước bậc cầu thang của ngôi biệt thự.

Người hầu trong nhà vẫn thói quen cũ xếp hàng dọc các bậc cầu thang, riêng chỉ bác quản gia không chịu nổi mà chạy nhanh xuống các bậc cầu thang, mừng như đứa con gái bé bỏng của mình trở về.

- Bác quản gia.

Hy Mộc chạy ra khỏi xe ôm chăm lấy bác quản gia. Bác cũng run run mà ôm lấy cô, con bé duy nhất lễ phép với mình, con bé duy nhất chào mình buổi sáng, con bé duy nhất sợ mình mệt mà tự làm mọi chuyện, làm sao bác không nhớ không thương.

- Bác đừng khóc..

Hy Mộc áp hai tay lên má bác, cảm nhận hơi ấm từ gò má, truyền nhiệt từ bàn tay bé nhỏ vào sâu trong trái tim bác, bác cũng như cha cô vậy.

- Được được, cháu đã trở về còn gì phải đau buồn, mau vào đi, ta sẽ làm món ngon cho cháu.

- Cháu không ăn đâu..

- Không được, con hăn là rất yếu, nếu không ăn ta sẽ rất buồn. Nói xem có chịu ăn không?

- Dạ, vậy con xin phép ăn trên phòng. Các chị đừng ai để bác đem thức ăn lên phòng cho em nhé, bác đã yếu rồi.

Hy Mộc nói với vài người ra phía sau với vài chị phục vụ, nhận được cái gật đầu chắc chắn cô mới yên tâm nhìn bác. Đôi mắt hiền từ nhăn nheo vì cô mà tí hí lại, khuôn mặt thấm đậm niềm vui. Cô nắm tay bác cười tươi ấm áp, sau đó quay lưng lại nhìn Vương Khiêm đang đứng tựa người vào xe cách đó không xa.

- Đi đi.

Bác quản gia hiểu ý, đẩy đẩy Hy Mộc về phía Vương Khiêm, sau đó quay lưng nhanh đi vào nhà, người làm cũng đi theo.

Hy Mộc đi từng bước đến Vương Khiêm. Nhìn cô từ xa với vóc dáng bé nhỏ, nước da nổi bậc dưới ánh nắng, mái tóc đen cùng chiếc váy trắng vừa vặn 3 vòng khiến cô như một thiên thần tinh tế. Anh cũng đi từng bước đến cô, bước đi kiêu ngạo của người đàn ông chừng chạc, cũng tràn đầy nỗi nhớ mà trở nên gấp gáp.

Giờ phút cả hai chạm vào nhau, hai cơ thể quấn lấy nhau như nam châm trái cực. Hy Mộc chôn đầu vào ngực Vương Khiêm, cô không khóc, chỉ thấy tim như bị cào xé không thể đau đớn hơn. Anh không đau lòng, chỉ thấy có cô như có lại sức sống, lòng nhẹ nhõm sau những ngày tháng cùng cực.

Khiêm không kìm được mà nâng cầm cô lên, khóa chặt làn môi mỏng nước. Vừa nâng niu như vật cưng quý, vừa thô bạo như con sói vô mồi. Mãnh liệt mà nhẹ nhàng, khao khát mà lơ đãng.

- Vào nhà.

Buông bỏ đôi môi sưng đỏ của Hy Mộc, anh nắm tay cô sai bước vào ngôi biệt thự. Cảnh tượng đẹp tưởng chừng như chỉ thấy trên phim ảnh.

Cả hai đều bước vào phòng, ngay sau tiếng bíp của cánh cửa báo hiệu cửa phòng được khóa. Anh kéo mạnh cô ép cô vào cửa, hung hăng ngậm lấy cánh môi hồng, tay ôm nhẹ vuốt ve vòng eo nhỏ sau đó trượt xuống cái mông tròn căng. Hy Mộc không thờ nổi đập đập vào ngực anh, tròn tránh, nhưng không tài nào thoát khỏi. Đã ba tuần kể từ khi Hy Mộc tỉnh lại, cô đã phải kiểm tra sức khỏe và điều trị vết thương rất khổ sở. Suốt khoảng thời gian 3 tuần đương nhiên anh vẫn có gặp cô chứ nhưng không được ôm cô, hôn cô, hay vuốt ve mái tóc bóng mượt làm anh thấy khó chịu.

* Cốc cốc cốc *

Khiêm chợt dừng lại, nhìn Hy Mộc đẹp mê người bên dưới mình, nét đẹp kiều diễm khiến anh không thể kiềm chế được. Nhưng anh lại dừng động tác, lùi về sau một chút, tay sửa lại mái tóc và bộ váy cho cô.

- Em phải ăn trước.

bíp

Cửa phòng mở ra, người hầu cúi đầu chào Khiêm thiếu, sau đó bung thức ăn vào phòng, cũng cảm nhận được điều gì đó kì lạ. Nữ hầu vội bước ra ngoài, cung kính rời đi.

- Anh không ăn?

Thấy thức ăn chỉ có phần của mình. Hy Mộc quay sang có phần ngạc nhiên hỏi.

- Không.

- Anh đã ăn gì từ sáng chưa?

Khiêm để lại cái gật đầu nhẹ, không nói, cực kì ít nói. Người đàn ông này lúc nào cũng vậy.

- Em sẽ đi hỏi bác..

- Được rồi, anh chưa.

Sợ Hy Mộc vừa về lại chạy lung tung, anh cất lời cô thật nhanh, thật sự là anh chưa ăn, cũng không muốn ăn.

- Sao lại không?

- Anh không muốn.

- À,...được rồi.

Hy Mộc sờ sờ đôi môi còn hơi sưng, cô gái nhỏ không muốn hỏi nữa nên ngoan ngoãn ngồi xuống uống một chút canh.

Tiếng nước bắt đầu tí tách vọng từ nhà tắm. Hy Mộc dừng ăn, đứng dậy nhìn vào căn phòng phát ra tiếng nước đó, nghiêng đầu, đôi mắt rung rung trực

trào nhưng không cho phép mình rơi nước mắt.

Cô quyết định bước vào phòng tắm, trong phòng tắm đều được bố trí hai màu trắng và xám, và đương nhiên cũng rất rộng, có thể bằng cả căn hộ. Phía giữa là phòng tắm bằng kính, đúng vậy, bốn bề là kính, rất ngượng. Khi Hy Mộc tắm luôn phải khóa cửa rất kĩ. Nay tự động mở cửa thật kì cục mà.

Cách

Hy Mộc ngơ ngác đứng đờ ra, không dám nhút nhít, hai gò má đỏ ửng lên một mảng hồng. Người đàn ông của cô đẹp quá! Một thân hình tuyệt đẹp, cả một thân sắc tỏa sáng dù đang ở nơi đâu.

Khiêm nghe tiếng động cũng không ngoảnh đầu nhìn, cứ thế tiếp tục thưởng thức dòng nước nóng.

Hy Mộc nắc cục một cái thật to, lúc này anh mới quay đầu lại.

Cô gái nhỏ lấy tay che miệng, mắt mở to nhìn xuống hạ thể anh, sau đó nhắm nghiền mắt lại:

- Em xin lỗi, không phải em...em không biết tại sao lại làm như vậy...anh...anh cứ tiếp tục đi.

Lấy chiếc khăn trắng gần đó quấn ngay thắt lưng. Anh bước đến, từng bước càng làm cô lấp bắp, nói năng cũng khó khăn. Anh đặt tay lên cửa, khóa chặt cô bằng ánh mắt. Hy Mộc bị mùi hương của anh mê hoặc, bị vẻ đẹp nam thần, mái tóc ướt rù nước của anh quyến rũ. Nhưng cũng ngại ngùng mà né tránh, cô quay đầu đi chỗ khác, dùng tay đẩy anh ra, miệng nhỏ thều thào:

- Anh đi ra, em muốn ra ngoài.

Vương Khiêm cười nhẹ, tay ướm ôm lấy eo cô, cảm nhận cái rung mình của cô:

- Có chuyện gì?

- Không...chỉ là...em...em...em muốn hôn một cái.

Hy Mộc nhắm tịt mắt mới dám nói ra câu đó. Không biết vì sao cô lại nói, nhưng có lẽ vì nỗi nhớ quá chất chứa đối với người này, đến nỗi cô cũng không thể tưởng tượng được.

Vương Khiêm dừng lại, cứng đờ môi. Thu ánh nhìn, thu ánh cười lại, anh ôn nhu nhìn cô, vuốt ve cái má đỏ. Ánh mắt sát bén thâm tình đến nỗi Hy Mộc phải ngấm nhìn nó thật kĩ, cô đưa tay đặt lên khuôn mặt cương nghị, dịu dàng mím môi một đường cong tình tứ.

Anh không biết điều gì khiến anh đắn đo, nhưng khi nhìn cô, bây giờ chỉ còn lại sự đau lòng.

- Được.

Tất cả suy nghĩ được anh chôn vùi, cuối đầu ngậm lấy cánh môi mọng của cô. Đúng vậy, cảm xúc vẫn nguyên vẹn, cô vẫn là cô gái đã bước vào cuộc sống của anh, làm đảo lộn nó, và cũng là cô gái đã khiến anh yêu bằng cả tâm trí mình. Chỉ có điều sao có thể đau đớn đến vậy, tình yêu của anh, tình yêu của cô và sự hòa hợp giữa hai người, có sự bi thương nào đang ngấm tòn tại ở đây.

- Umm..

Hy Mộc nhạy cảm rên nhẹ một tiếng khi bàn tay to của anh bao quanh bầu ngực đầy, không mạnh không nhẹ dầy vò nó. Anh tham lam hôn lấy cái cổ thơm tho trắng ngần của Hy Mộc, thuận tiện thêm lên đó một vài vết hôn đỏ. Khiêm xé toạt chiếc váy trắng thóm của cô, cởi bỏ tất cả những gì cô có, đảo một vòng xung quanh thân thể cô gái của mình sau đó mím cười. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô và muốn nắm thóp tất cả, nâng khuôn mặt nhỏ của cô hôn thật mạnh, đầu lưỡi day dưa đến phát cuồng. Hy Mộc không thể tỉnh táo thêm nữa, hai tay vòng qua cổ anh, phối hợp nhịp nhàng, gò má đỏ ửng.

Nhìn dáng vẻ cô diễm lệ dưới thân mình, cái môi nhỏ mở ra hô hấp khó khăn, nước da trắng vì bị kích tình mà ửng một màu hồng nhẹ nhàng, anh càng không thể kiềm cự cơn thú dữ trong mình.

Hai mắt Khiêm đỏ ngầu, khuôn mặt tối sầm lại, giật phắt khăng tẩm đi, tay nâng hông Hy Mộc để hai chân cô quấn quanh thắt lưng mình, bá đạo mà tiến sâu vào bên trong cô.

- Ah.....Khiêm, rất trưởng, ah....từ...từ....

Đột ngột được lấp đầy khiến Hy Mộc chịu không nhẫn nại cả mặt mày, đập đập lên vai anh cầu xin nhưng cũng vô tác dụng, ngược lại những lần ra vào còn mạnh mẽ hơn.

- Cậu chủ.

Bác quản gia cung kính nở nụ cười khi thấy Khiêm từ trên lầu đi xuống.

- Bác dặn đầu bếp bồi bổ cho Hy mộc.

- Được rồi, bác nhớ rồi.

Kích tình không biết bao nhiêu lần mới ngừng nghỉ, trời cũng đã sập tối. Hy Mộc không còn sức lực ngất trên chiếc giường mịn thơm tho. Vương Khiêm chỉ nhìn thoáng qua gương mặt cô, sau đó lập tức rời đi, rồi lại quay lại hôn thật lâu vào môi cô, lại nhìn thật lâu vào gương mặt ấy, rồi lại rời đi. Khiêm đến phòng làm việc, trống rỗng ngầy ngốc nhìn màn đêm ngoài cửa kính. Mây đẹp nhú lại, cứ thế không biết đã bao lâu.

* Reng...Reng.....*

Tiếng chuông điện thoại reo được 2 phút, 4 cuộc gọi nhờ mới được Vương Khiêm buồn nhắc máy, không phải không muốn nghe máy, nhưng không biết anh đã bị cuốn vào điều gì đến nỗi những âm thanh khác đều trở nên xa xỉ, duy chỉ nghe được tiếng lòng.

- Này, Hy Mộc đã về nhà rồi đúng không, ngày mai chúng tôi sẽ đến thăm, đái chúng tôi cho hậu hĩnh, tất đây, không cần cậ trả lời đâu đồ tiết kiệm ngôn ngữ.

Hành Khiết lại giờ giọng lưu manh hồ báo khiến người khác phát điên. Vương Khiêm ngờ ngác, không đoái hoài gì đến chiếc điện thoại, tiếp tục suy ngẫm với chiếc đầu rỗng.

Hy Mộc, trong đầu anh bỗng hiện lên cái tên này, rồi trong lòng chua xót và nhói đau.

Anh rời phòng đi tìm Hy Mộc. Cô gái đang đứng nhìn khung cảnh ngoài trời đêm, để cửa sổ mở toang để mái tóc nhẹ phất phơ theo gió đông ê buốt. Nhìn từ đằng sau, bóng lưng nhỏ bé của cô nhuốm màu buồn bã và cô đơn không tả nổi.

- Em dậy lúc nào.

- Cũng không lâu lắm đâu, mới đây thôi.

Vương Khiêm không nói gì nữa, ôm cô từ đằng sau, nâng niu cô trong lòng như vật bé nhỏ.

- Có phải khó khăn quá không anh?

Giọng cô nhỏ, nghe có chút run, câu hỏi cũng cực kì mang theo nỗi hụt hẫc.

- Chuyện gì?

Vương Khiêm bình tĩnh trả lời, trong lòng cồn cào khó chịu.

- Chuyện tình của mình, trở nên khó khăn quá phải không anh...

- Không..

Vương Khiêm xiết chặt vòng tay, ôm cô từ phía sau ngày càng chặt, như chiếm hữu, như nuôi tiếc.

- Để em đi..

- Hy Mộc.

Vương Khiêm nhú mày, quay mạnh người cô lại, tay nắm chặt vai Hy Mộc đau đến nỗi phát run. Anh gọi tên cô, nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của cô, trong lòng đau đớn như gào thét.

Hy Mộc đặt tay lên khuôn mặt anh tuấn của anh, khuôn mặt đẹp nhẵn nhụi lại như một đứa trẻ khóc nhe, tìm thất lại từng cơn, lồng ngực muốn vỡ tan ra.

- Em rất buồn... Em không thể không buồn được, là em nói dối, mất An Nhi, em không thể chịu được...

Cô khụy xuống, tay ôm ngực, co rúm người lại. Anh vội đỡ cô, ôm cô vào lòng, để cô vùi vào lồng ngực rắn chắc của mình, dường như anh cảm nhận được trái tim cô run lên, sợ hãi cả thế giới. Mắt anh cũng rung rung, mày đẹp nhú lại xót xa.

- Anh cũng như thế, sao lại lừa dối em. Anh cứ đau lòng đi, cứ lạnh nhạt với em đi, sao có thể ôm em, hôn em, dịu dàng với em. Rồi lại tự một mình chịu đựng như thế, anh đã rất khó khăn rồi.....

Hy Mộc òa lên như một đứa trẻ, mềm nhũn dựa vào lồng ngực anh.

- Em yêu anh, nhiều hơn em nghĩ, nhiều hơn anh nghĩ. Em không thể tin được sẽ có một ngày nào đó em phải rời xa anh. Nếu như là trước đây em sẽ tuyệt nhiên vùng vẫy, sẽ làm mọi cách,... nhưng đã khó khăn quá rồi... Nỗi đau trong lòng em đang sưng tấy lên, nó chưa bao giờ được chữa trị cả, chưa bao giờ..... Em biết, em biết anh đã vất vả nhiều lắm, nỗi đau của anh cũng sâu như nỗi đau của em, có khi còn bị thương hơn cả em, mà em lại không thể làm gì cả...

...

- Khiêm,...để em đi.

Hy Mộc ngược nhìn anh, anh cũng đang khóc, cả hai trái tim đều đang sung đỏ, nhói đau, co thắt cũng khó khăn. Anh vuốt ve mái tóc của cô, ôm cô thật chặt, vùi sâu vào cổ cô.

Từ bao giờ lại như thế, mỗi người đều giữ cho mình một khoảng trống. Từ bao giờ lại như thế, mỗi người đều đau âm ỉ trong lòng mà không bao giờ nói ra, vẫn giả vờ là mình ổn để người kia không lo nghĩ. Từ bao giờ lại như thế, hai người yêu nhau nhưng nhìn nhau lại tràn ngập xót ra, hôn nhau lại đắng nơi đầu lưỡi, ôm nhau lại nhức nhối trong tim. Từ bao giờ lại như thế, em yêu anh, nhưng lại quá đau lòng đến nỗi không thể ở bên anh. Từ bao giờ lại như thế, anh yêu em, nhưng đối diện với em là một mảng đen xám xịt vây kín.

Chúng ta yêu nhau, nhưng có lẽ nên dành cho nhau một khoảng riêng. Bởi quá đau lòng, nên không thể ở bên nhau.

Hy Mộc bắt taxi đi trên một con đường khác ngay trong đêm đó. Để lại người đàn ông trầm tư trong căn phòng lạnh lẽo.

Trong trái tim đang gào thét đó, Hy Mộc đã tự nói với bản thân mình:

- Vương Khiêm, anh đừng đau lòng, đừng tổn thương lâu quá. Một ngày nào đó, sẽ lại có một ngày nào đó, chúng ta gặp lại, và con tim sẽ không một mồi như thế này

Trước hết em xin lỗi vì đã để các bác đợi mòn mỏi.

Tiếp là:

Có bác nào muốn đến đây là kết thúc Sad Ending luôn không:)))??? Nếu không thì cho cái comment phần nộ cái. Tội lười vật vã, nếu muốn continue thì các bác đợi hơi lâu đấy nhé. Tội cũng bận, nhưng không lâu lắm đâu các bác ơi.

À, vì ra trễ quá nên có thể một vài bạn có thể quên nội dung, huhu biết làm sao:(:(

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

- Bác quản gia...

Đồng Mao vác cả cái bụng to chạy như bay đến ôm chầm bác quản gia. Nhớ nhưng không thể diễn tả khiến cô không thể kiềm được mà sụt sịt cái mũi đỏ.

- Này này, không được chạy như vậy.

Bác quản gia thấy cô chạy nhanh như vậy thì hoảng hồn xua xua tay, khuôn mặt già nua dường sợ hãi mà nhăn nhoe lại.

Hành Khiết đi phía sau thấy cảnh tượng này cũng rung mình, khó chịu nhíu mày nhưng không chạy theo cô, điềm tĩnh đi phía sau.

- Con nhớ bác lắm,...con...

- Nếu nhớ thì đến đây ở một lần nữa đi.

Hành Khiết khó chịu ra mặt, bước đến phía sau không kiên nhẫn mà lên tiếng. Anh giận rồi, vì lúc này Đồng Mao chạy nhanh như vậy, anh sợ cô sẽ có chuyện gì, còn cả đứa bé nữa. Cô có còn là đứa trẻ, hay cô gái đôi mươi thiếu chính chắn suy nghĩ nữa đâu.

Đồng Mao xoay sang nhìn anh, sau đó quay qua nhìn bác quản gia, hai bác cháu đều cười khi ra rồi vội nín lại. Cô nói nhỏ với bác:

- Cháu có mua cho bác vài cái áo ấm, ấm lắm nhé, cả trà gừng nữa.

Nói rồi cô cười khi khi nắm tay bác xoa xoa, sau đó ra hiệu cho bác đi nghỉ. Lúc này mới quay sang nhìn Hành Khiết.

- Này, có phải anh giận rồi không?

Đồng Mao kéo kéo góc tay áo Hành Khiết.

- Em nghĩ anh là con nít?

- Thì đúng là như vậy mà.

Đồng Mao vạ miệng cái lại, biết mình sai mồn một nên che miệng, mắt tròn to lên không dám nói nữa. Lại bắt gặp ánh mắt như lửa muốn thiêu đốt cả cô thì biết mình đã sai lầm lớn rồi.

-....ly dị, ly dị đi.

Hành Khiết nhìn cô một lúc lâu, sau đó nói hai từ " ly dị ". Đồng Mao như gục ngã, cô khóc òa lên như con nít, tiếng khóc vừa to vừa chói tai khiến người hầu trong nhà cũng giật mình.

- Anh sao lại nói được như thế, khó khăn lắm mới đến được với nhau thế này, anh còn muốn rời xa em một lần nữa. Đồ đáng ghét, em không nên yêu anh mới phải. Được, ly dị đi, em sẽ khô cần rồi chết ở một hoang đảo nào đó, ngày ngày nhớ anh không dứt, chết đi cũng sẽ làm ma mà yêu anh!

Lúc trước, Đồng Mao là một cô gái dịu dàng, tính tình chừng mực, hiểu chuyện, nhưng bây giờ có lẽ hoocmon đã thay đổi rồi. Mang thai làm cô thay đổi, dễ khóc, dễ cười, dễ cáu gắt, khiến người khác vừa buồn cười, vừa cưng chiều, vừa chán ghét.

- Em còn định khóc đến bao giờ.

Hành Khiết nhú mày, giọng nói đầy kiên nhẫn, trầm ấm vang lên. Nhưng cô vẫn không nín là không nín.

- Anh sẽ không ly dị, nếu em còn khóc, ngay bây giờ sẽ đi ký giấy li hôn.

Căn nhà bỗng im thin thít. Đồng Mao cắn chặt môi không ra tiếng, cái nấc nhẹ cũng bị chôn vùi. Thấy cô ngoan ngoãn như thế Hành Khiết không nở mà ôm lấy cô, hôn cái chóc vào cái má hồng.

- Em cứ trẻ con như thế không chừng anh sẽ chán em.

Đồng Mao mếu máo, hai má đỏ lên, đôi mắt rung rung rơi vài giọt nước mắt nóng hổi xuống cái cổ trắng ngần, lắc đầu lia lịa rồi vùi đầu vào cổ anh. Hành Khiết cười thành một đường cong tuyệt đẹp, người con gái này chỉ có người con gái này mới khiến anh như chết đi sống lại, khiến anh muốn sống những ngày tháng nghiêm túc, chừng mực. Có phải anh điên rồi không, vượt bao rào cản để có được cô, điên rồi, anh đúng là điên rồi, ngoài kia còn bao nhiêu của lạ anh không được hưởng. Nghĩ đến đây anh lại lắc đầu nhẹ một cái, ôm cô chặt hơn.

- Này, em nhớ không lầm em khóc không nhỏ đâu, sao vẫn chưa thấy Khiêm..

Hành Khiết nghiêng đầu, nhìn lên lầu 2 của khu biệt thự.

- Hey bro, do you miss me? Oh, my little sister, it was a long time right.

Niel vừa bước vào đã to mồm lớn miệng, chào hỏi hết người này đến người, nhìn thấy Đồng Mao thì lập tức ôm chầm lấy đến nỗi cô muốn tắt thở.

- Này, anh..

- Ok ok, don't get angry.

Bị Hành Khiết đá ngay đầu gối một cái khiến Niel như chết đi sống lại, anh gồng mình không hét lên, chỉ để lại tiếng gầm nhẹ.

Quyết Tùng từ sau bước tới, đảo mắt xung quanh một chút, sau đó dừng lại hỏi:

- Cậu ấy đâu?

- Không rõ, có lẽ ở lầu 2.

Hành Khiết vừa nói vừa nhìn lên lầu, căn phòng to nhất, cũng trông như trống trải và cô đơn nhất. Lãnh Phong theo sau bước lên, lắc đầu:

- Các cậu có một môi như tôi không?

Cả 3 đều gật đầu, sau đó đồng loạt lên cầu thang.

- Đồng Mao ở đây, có thể đi lại xung quanh ngôi nhà này, tuyệt đối không được đi nơi khác không có sự kiểm soát của anh.

Hành Khiết không quay đầu, vừa đi vừa nói như vậy, để Đồng Mao một mình đứng lặng lẽ.

- Này, Đồng Mao!!

Hai ba cô người hầu đang núp ở phía phòng khách không xa, chỉ dám hé nửa con mắt ra nhìn Đồng Mao, gọi bé xú.

- Cửa không mở được, cửa này mở ở đâu, sao không mở được, êh êh êhhhh...

Quyết Tùng chịu không được bẻ ngược cánh tay đang đâm vào cánh cửa sắt không có tay cầm ấy, liếc đậm một cái, con người như muốn ăn sâu vào tâm hồn:

- Thật muốn moi tìm gan cậu ra cho sói ăn.

Anh đưa ngón tay vào hộp đen bên cạnh cửa, ánh sáng xanh lóe lên, cửa tự động tách ra làm đôi, một không gian rộng lớn xa xỉ xuất hiện.

- Đây đâu phải lần đầu cậu đến đây.

- Tất cả chúng tôi đều là lần thứ hai.

Hành Khiết bỏ tay vào túi nói giọng hờn dỗi làm Quyết Tùng ho khan một tiếng, vốn dĩ muốn chỉ trích Niel một chút, ai dè lại tóm cả một bầy sói.

Căn phòng nồng nặc mùi xốc của rượu xộc thẳng vào mũi, Niel nhú mày, lùi lại một bước. Cũng không ai để ý, vì biết Niel không biết uống rượu, cũng dị ứng với độ cồn và mùi rượu nên được miễn vào.

Phòng làm việc bừa bộn hiếm thấy, khác xa với cảnh ngăn nắp tươm tất thường ngày, không một ánh đèn, cửa sổ mở toang làm những đợt gió mùa lạnh thấu xương thấm vào da thịt.

Quyết Tùng day day thái dương, cuối đầu nhìn bức ảnh bị mũi giày đập một mép.

- Đây..

Bức ảnh Quyết Tùng nhặt lên có một cô gái nhỏ, xung quanh là đường phố tấp nập mà đôi mắt cô như chẳng có một bóng dáng. Thất thần, cô đơn, đau đớn. Hành Khiết, Lãnh Phong vội vàng cố định bức ảnh, nhìn thật rõ, ngay cả Niel của chạy xộc vào trong ngõ ngàng nhìn bức ảnh.

Lãnh Phong nhìn về phía những chai thủy tinh rỗng, rất nhiều chai thủy tinh rỗng, và một người đàn ông cao to nằm ngất ra đó.

- Lại là chuyện gì nữa?

Cả 3 người đều nhìn về hướng đó, Quyết Tùng không ngậm nổi chua xót, lắc đầu mà nói:

- Xem ra cả hai người đều không thể vượt qua được.

Bao nhiêu năm trôi qua, cùng nhau sát cánh trên thương trường lẫn chiến trường, quyết sinh quyết tử, 3 người đàn ông cao cao thượng thượng lần đầu thấy Vương Khiêm trong trạng thái này. Kể cả khi Trà Ni ra đi, Vương Khiêm chỉ làm ầm lên như một đứa trẻ bồng bột. Và bây giờ, Khiêm lại trầm lặng nhưng nỗi đau lại lan tỏa ra từng góc ngách trong tâm hồn, khiến người khác nhìn vào cũng cảm thấy đau lòng.

- Hy Mộc đi rồi có phải không?

- Mao, không phải anh nói em ở yên...

- Hy Mộc đi rồi có phải không?

Đồng Mao từ từ bước vào, khuôn mặt buồn bã bị Hành Khiết quát nặng lời, các hormone nhay cảm lại bắt đầu vỡ òa ra, cô run run hỏi, nhưng không ai trả lời, chỉ dùng ánh mắt mà đáp lại.

- Em biết thế nào cũng như thế, một tâm hồn mỏng manh, một cô gái yếu đuối như vậy mà hết lần này đến lần khác bị vùi dập, phải chịu cảnh đau đớn dày vò, ngay cả thân thể cũng... Áhhhhhhhhhh

- KHIÊM

Cả ba người đàn ông hoảng hồn đồng thanh gần lớn một tiếng, cũng không thể hiểu tại sao Vương Khiêm lại hành động một cách ngớ ngẩn như vậy, thật không giống với Vương Khiêm chuyện 1 nghĩ 10, làm 1 nghĩ 100 như ngày nào, giờ đây, hành động như lần át cả cả lí trí trong anh.

Vương Khiêm lao ra từ trong bóng tối như một con sói vồ mồi, động tác nhanh như chớp bóp cái cổ trắng nõn của Đồng Mao, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt không còn chút cảm xúc, cứ lạnh băng như thế, nhưng anh biết trong con tim anh đang rỉ ra từng giọt máu, đang vỡ ra thành từng mảnh rồi tan biến không thể hành gấn lại được.

Đồng Mao bị bóp cổ thành linh hoảng sợ hét lớn, cả thân bị Khiêm nhấc lên chân không còn chạm được đất, nước mắt bắt đầu rơi xuống, cổ họng khô hốc đau đớn, ứ ứ không nghe được tiếng gì. Không ai dám ngăn cản, sợ bản tính xưa lại trở dậy thì chỉ có chết trong gang tấc. Duy chỉ có Hành Khiết đau lòng đến điên người, rút súng từ thắt lưng nhắm vào gáy Vương Khiêm từ xa, Lãnh Phong giật mình nhanh chóng can tay Hành Khiết lại, Quyết Tùng

cũng nhanh như cắt đứng chắn ngay sau Khiêm.

- Cậu điên rồi sao.

- Cũng được, có điên cũng chẳng sao. Nhìn xem nó đang giết chết vợ tôi, con tôi kìa!

Đồng Mao bắt đầu trợn mắt, không còn thấy con người. Hành Khiết liền đánh ngất Lãnh Phong một cái ngay gáy thật mạnh.

Đùng

Đùng

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

- KHIẾT.

Niel từ sau nhú mảy găng lớn giọng, cũng chả biết ngăn cản ai nên Niel đành lùi lại. Bảo vệ tình yêu của mình, Hành Khiết đứng. Bảo vệ tri kỉ của mình, Lãnh Phong và Quyết Tùng cũng đứng. Có quyền đau lòng vì quá khứ, vì vết thương còn đau âm ỉ, vì người phụ nữ vì mình mà đã chịu quá nhiều hy sinh, Vương Khiêm càng đứng. Chỉ là, tại sao Hành Khiết có thể nặng tay như vậy.

Một viên đạn vào vai phải của Quyết Tùng, một viên nữa vào vai trái của Khiêm. Tùng nhú mảy gục xuống, Khiêm cũng nói lỏng tay, nhắm nghiền mắt lại, sau đó vì men rượu và nỗi đau lẫn thể xác và tinh thần hòa quyện vào nhau, Khiêm nằm xuống, từ từ nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, tiếng thở vẫn đều đều, chỉ là anh muốn không mở mắt.

Hành Khiết chạy thật nhanh lại ôm chặt lấy Đồng Mao, khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu. Nhìn cô gái trong lòng mình ngất đi, dã thú bên trong dường như nổi dậy, anh vô lý Khiêm, vung một nắm đấm nặng đòn vào mặt Khiêm. Niel vội ngăn lại, hét lớn:

- Còn đánh đấm được nữa sao. Mau đưa Mao đi nhanh đi.

Khiết lúc này mới bừng tỉnh, vội nhấc bổng Đồng Mao trong tit tắc rồi đi.

Niel nhú mảy, day day thái dương nhìn hai con người dưới chân mình, không biết phải xử lý người nào trước, cũng không biết nhờ vả được ai. Mặc dù biết vết thương này chỉ là chuyện quá bé nhỏ không làm họ chết được nhưng cũng phải khẩn trương, không được chủ quan. Nghĩ tới đó Niel lại khó chịu, thở dài một tiếng. Lôi hai người ra khỏi phòng, nói to:

- Tôi muốn về New York.

* Ở một nơi khác của thành phố *

- Đây cô gái... Cô ơi..... Cô có đau ở đâu không?... Cô ơi....

Một bà lão đứng tuổi, tóc muối tiêu, nước da trắng hồng nhăn nhúm, trên gương mặt hiện lên vẻ lo lắng lay lay co gái đang co rúm ở góc đường. Chẳng qua lúc bà đi ngang qua, thấy cô gái đáng dấp bé nhỏ như vậy mà lại đi ngủ ở con hẻm nhỏ vắng lặng như vậy thật không hay. Bà lo lắng lấy tay sờ trán cô gái.

Hy Mộc lơ mơ tỉnh dậy, nhìn thấy bà lão trước mặt thì giật mình ngồi dậy, sợ điều chẳng lành nên rút người lại, hành động này càng làm bà lão đau lòng hơn.

Cô lúc ra đi, miệng thì nói như vậy, tâm can quyết muốn ra đi như vậy nhưng lại không có một chút gì trong túi, tiền cũng không, trang sức quý cũng không, quần áo chỉ vốn vẹn đôi chút nên mới ngủ bụi ngủ bờ như vậy, nghĩ đến đây lòng có chút ghen ngào. Mới như vậy mà cô đã nhớ Khiêm rồi, thật sự rất nhớ.

Bà lão thấy nước mắt có vẻ muốn tuôn trào ra khỏi khóe mắt thì vội lau đi, vỗ vỗ vai Hy Mộc nói:

- Bà không xấu, không phải là người xấu. Có muốn về nhà bà ở không, cháu có thể làm ở tiệm cơm nhà bà trả tiền phòng cho bà. Nhà bà chỉ có 3 người, lại không có phụ nữ tâm sự nên bà cũng buồn. Cháu về nhà bà, ở lại đây một mình...không được.

Bà vừa nói vừa nhìn xung quanh, Hy Mộc cũng thuận nhìn theo. Ấy...con phố khi này cô ngủ còn đôi chút đáng người qua lại, sao bây giờ lại vắng hoe,

gió lạnh khiến Hy Mộc bất giác rung mình một cái. Cô cúi đầu, nói với bà:

- Nhưng có ai là người xấu mà nói mình là người xấu bao giờ đâu ạ...

- Nhưng nếu bà xấu xa, bà đã kêu người vào tận đây bắt con, hay chích cho con một liều rồi bán con đi. Bà ngồi ở đây khuyên con về nhà bà làm gì?

Hy Mộc nghe đúng, quả thật là đúng, suy đi nghĩ lại thôi đành đi theo, cô cho đây là quyết định liều lĩnh lần thứ hai của mình, trước quyết định đó là quyết định yêu Khiêm, bằng tất cả tâm trí.

Bà lão dắt cô đi qua hai ba con hẻm nhỏ, sau đó là đến một con đường lớn, người qua kẻ lại tấp nập. Ban đầu Hy Mộc có hơi nghi ngờ, tay run run đi theo phía sau nhưng khi thấy ánh đèn của thành thị, khu phố tấp nập vào buổi đêm thì tâm tư giãn ra, bà dắt cô đến một quán ăn cỡ trung đã xuống đèn, bên ngoài đề chữ: "Đồng Nhiên Hộ"

- Vào đi, ở trong đây.

Bà lão mở cửa, ngoác ngoác Hy Mộc vào.

Không gian bên trong vô cùng ấm áp, được thiết kế theo kiểu truyền thống Trung Hoa tuy nhỏ gọn nhưng rất thân thuộc, Hy Mộc hít một hơi thật dài, là mùi đồ ăn. Bụng cô gái nhỏ sôi lên rột rột, cô xấu hổ ôm lấy bụng, liếc nhìn bà lão.

Bà dường như cũng biết chuyện đó, nắm tay cô gái dẫn vào trong bếp nơi mùi thơm đang tỏa ra.

- Con trai, mẹ về rồi đây.

Bà lão cười tí mắt nhìn người đàn ông trong bếp, thoáng nhìn cũng là một bóng lưng tuyệt đẹp, Hy Mộc nghiêng đầu nhìn vào, không khỏi nheo mắt một cái.

Bóng lưng in đậm những ngày khắc khoải, phong trần, đôi tay cùng cơ bắp lực lưỡng cứ thoát ẩn thoát hiện cùng với thao tác của anh. Khi chàng trai quay lại, Hy Mộc dù chỉ hé nửa con mắt nhìn nhưng vẫn hốt hoảng. Không xuất sắc, nhưng rất thu hút nha. Khuôn mặt góc cạnh, đôi mắt sâu đen láy, nước da bánh mật cùng với cơ bắp cuồn cuộn, hơn Hy Mộc một cái đầu. Anh xoay người, khoe miệng cong lên vô cùng rạng rỡ:

- Mẹ đi đâu thế.

Bà lão được hỏi, vui mừng nắm tay Hy Mộc từ đằng sau lôi vào bếp, khuôn mặt già nua như đứa trẻ cứ vui tí cả lên:

- Mẹ đi tìm vợ cho con. Đây, con thấy có đẹp không?

Anh hơi đứng hình một chút, sau đó vẫn dửng dưng như bình thường gật đầu chào cô, nụ cười có chút nhạt đi thay vào đó là sự xấu hổ.

- Thích đúng không, những cô gái khác mẹ dắt về, con đều không ngại như vậy. Xem ra lần này là mẹ đúng rồi.

- Mẹ, không phải con nói mẹ đừng như vậy sao?

Chàng trai bụng đĩa thịt từ bếp đi ra, tránh mặt 2 người phụ nữ trong bếp. Hy Mộc lúc này đang ngoác giật mình, sau đó nắc cục một cái thật lớn. Nhận ra mình vô ý nên che miệng lại.

Anh nghe Hy Mộc nắc cục, ở bên ngoài không khỏi phụt cười một cái. Anh không hiểu sao cô gái này lại làm anh để mắt tới. Nước da trắng ứng hồng. Khuôn mặt tinh tế nhẹ nhàng, nét đẹp vừa đáng yêu vừa kiêu diễm khiến người ta vừa nhìn đã muốn nâng niu. Cả thân hình bé nhỏ nữa, nhìn thôi đã muốn ôm vào lòng.

- Con, cho con bé ở lại nhé. Lúc này mẹ tìm, thấy con bé nằm ngủ ở hẻm Liêm. Nếu mẹ không đưa về kịp, có lẽ con bé gặp chuyện không hay.

- Thật sao?

Anh nhìn sang Hy Mộc, cô có chút thẹn quay đi chỗ khác, bậm bậm môi không nói gì, khuôn mặt lấm lem phút chốc làm anh đau lòng. Sau đó liền khôi phục ý thức, nhìn bà lão nhíu mày:

- Tại sao mẹ lại sang đó, không phải con đã dặn mẹ rồi sao. Mẹ có chuyện gì, con và Đồng Nhiên phải sống như thế nào?

- Mẹ chỉ vô tình thôi, chỉ mới một lần không sao đâu mà. Dù sao cũng tìm ra vợ cho con, mẹ đi tắm một chút.

Bà lão tỏ vẻ như nhẹ nhõm cả người, vươn vai một cái mạnh sau đó kéo cửa đi ra chỗ khác.

- Tôi là Đồng Lý, còn cô?

Anh vừa dọn đồ ăn vừa hỏi, lâu lâu nhìn sang cô nở một nụ cười. Hy Mộc nói nhỏ:

- Hy Mộc..

- À, tên rất đáng yêu.

- Hà...?

- À...không có gì. Xin lỗi cô, là do mẹ tôi có một chút không ổn về trí nhớ nên mới dẫn cô đi lung tung như vậy. Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về.

Nghe đến chữ nhà, Hy Mộc lại nhói lên trong lòng. Cô đã từ bỏ ngôi nhà của mình rồi, ngoài nơi đó ra, không nơi nào có thể là nhà của cô cả,...

Thấy Hy Mộc cứ cúi đầu không trả nhìn. Đồng Lý nhìn một lượt trên cơ thể cô, một túi xách nhỏ, áo khoác, quần jean, đôi ủng, đều là hàng hiệu, sao có thể không có nhà được? Anh khó hiểu hỏi lại một lần nữa.

- Nhà cô ở đâu, có thể cho tôi biết, rồi cô sẽ được về nhà.

- Tôi không có..

- Sao?

- Tôi đã từ bỏ nó rồi.

- Cô là trẻ vị thành niên bỏ nhà ra đi?

Hy Mộc phụt cười một cái, sau đó mím môi lại, thấy cô tâm tình thoải mái, Đồng Lý cũng thu lại ý cười, không trêu chọc cô nữa. Khuôn mặt nghiêm túc hỏi:

- Cô có muốn ở lại đây không?

- Hà?

- Ở lại đây, mỗi ngày phụ tôi và mẹ phục vụ khách ở quán ăn, coi như đó là chi phí cho cô ở đây. À, chăm sóc tiểu quý của tôi nữa.

Hy Mộc nghe vậy thì vui mừng không thôi, may ra còn có chỗ ở, không phải suy nghĩ mông lung phải ngủ ở đâu nữa. Nhưng mà, "tiểu quý" ở đây là...?

- Tiểu quý của anh?...

- Đúng vậy, lúc sáng mới đi dã ngoại với lớp xong nên có vẻ cậu bé mệt nên đi ngủ rồi. Nếu không giờ này sẽ chạy lung tung ở đây. Cô không đói sao, tôi nghe bụng cô kêu rất to, ngồi xuống đi.

Hy Mộc không để ý chìm vào lời nói của anh và suy nghĩ. Anh có con rồi sao? Vậy còn vợ thì sao? Còn mình thì sao? Nhưng nghe tới chỗ hẳn nghe thấy cái bụng đói của cô thì hai má ửng đỏ lên, cô xua xua tay nói không cần thì Đồng Lý ngược nhìn:

- Mau đi, đừng ngại, chỉ có tôi biết cô ăn thôi.

Anh lại nở nụ cười tươi rói, như chọc ghẹo, như an ủi cô, làm Hy Mộc không kiềm được mà cởi áo khoác ngồi xuống, lễ phép cúi đầu sau đó ăn thật ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

- Cuối cùng cũng tỉnh rồi sao.

Bác quản gia nhả nhận thay nước truyền dịch. Trong căn phòng im ắng truyền ra tiếng thờ ngáy hiêm.

- Có cần bác gọi bác sĩ cho cháu không?

Vương Khiêm mở mắt, khuôn mặt vẫn không thay đổi, cảm xúc chưa bao giờ được thể hiện trên gương mặt anh tuần đó, mà không có Hy Mộc.

- Cháu nói gì đi.

- Có tin tức gì về Hy Mộc không?

Khiêm mệt mỏi nhìn lên trần nhà, lờ thoát ra nhưng môi cũng lười cử động.

Bác quân gia đau lòng nhìn Khiêm, bàn tay nhăn nheo bao lấy bàn tay to nóng hổi, bác nắm chặt như xót xa từ tận đáy lòng mình:

- Con bé cần được chữa lành, thời gian sẽ giúp nó điều đó. Việc con cần làm là chờ đợi, nếu nó cảm thấy thiếu con, hoặc chúng con không thể thiếu nhau. Tuyệt nhiên sẽ có ngày gặp lại.

Khiêm nhủ mảy, ngồi dậy dứt dây truyền dịch ra, đứng dậy bước đi như vừa ngủ dậy, không có tí cảm giác gì là bị đạn ghim vào người.

- Khiêm, vết thương của con...

- Con không sao.

Anh vào phòng thay trang phục, vài phút sau đã mặc chiếc áo sơ mi trắng bỏ hờ hai nút trên cùng để lộ vòm ngực rắn chắc. Không mặc vest ngoài mà khoác hẳn chiếc áo khoác dáng dài màu đen. Khuôn mặt vẫn nghiêm nghị, không hề thay đổi khiến bác quân gia rùng mình, chỉ biết ngồi một chỗ cứng đờ nhìn anh đến khi không còn nghe thấy hơi thở anh vắng vắng trong căn phòng nữa.

Trở lại rồi, Vương thiếu!

Chiếc Bentley đen bóng kiêu ngạo dừng trước ngôi biệt thự màu biển nhạt. Ngôi biệt thự to không khác gì biệt thự của Vương Khiêm nhưng màu sắc sinh động hơn, lối vào được mời đón bởi hai "cánh đồng nhỏ" hoa Nemophilas xanh rực như đại dương sâu hun hút làm người ta vừa nhìn đã phải trở mắt khen không hết lời.

Vương Khiêm bước xuống xe, một tay bỏ vào túi, nhìn đáng vẻ ngôi nhà, đầu mắt sâu thăm thẳm áy lên về khó chịu. Người hầu vì thấy anh đến bất chợt mà lóng ngóng tay chân không biết làm gì, đến khi nữ quản gia trẻ tuổi về mặt nghiêm nghị điều tất cả người trong nhà ra xếp thành hai hàng dọc quanh lối đi. Từ xa, nữ quản gia cúi đầu, cánh cửa đen kiên cố được đẩy ra một cách nặng nề. Anh sai từng bước dài vào biệt thự, từng bước đi đều mang lại hương thơm đáng sợ, từng nơi anh bước qua như giết chết cả nghìn bông hoa đang rực rỡ, từng người anh bước qua đều rùng mình cuối gập đầu.

- Vương thiếu, ngài đến đây để gặp Khiết thiếu đúng không ạ?

Khiêm không trả lời, mắt có chút gục xuống, sau đó trở lại đáng vẻ ban đầu. Nữ quản gia vẫn cúi đầu, không dám ngược mắt nhìn anh. Một hồi lâu vẫn không thấy Khiêm trả lời, mồ hôi cô đã vã ra là bao, đành liều mạng ngược nhìn một chút. Khuôn mặt cương nghị với một vẻ đẹp quá hút hồn khiến nữ quản gia chìm đắm, cô từ từ đứng thẳng dậy, nghiêng đầu mỉm cười nhìn anh như một báu vật.

Anh như ghét sự chờ đợi, chớp mắt một cái thật nhẹ nhàng sau đó quay sang nhìn cô gái đang trao cho mình ánh mắt hết sức ám muội. Ánh mắt hết sức nhẹ nhàng, nhưng lại như cửa vào lòng dũng cảm người đối diện. Nữ quản gia bỗng rụt mình, thu người lại lùi về sau, cúi đầu một góc 90 độ, tay cúi thẳng hướng lên lầu.

- Khiết thiếu đang ở trên tầng 3, cửa màu tím nhạt. Xin lỗi là làm mất thời gian của ngài.

Mồ hôi không biết khi nào đã đổ ướt trán, các nữ hầu đang gập đầu cũng liếc nhìn, miệng không khỏi trách sao quản gia có thể ngu ngốc đến nỗi ngược đầu nhìn anh.

Khiêm sai bước nhẹ tênh trên lầu, không màng đến mọi thứ xung quanh, gương mặt không biểu lộ một chút cảm xúc dù trong lòng có chút khó chịu.

- Đến rồi à?

Hành Khiết nghe tiếng mở cửa nhưng cũng không ngoảnh đầu lại. Trông anh nhẹ nhàng khi ngồi cạnh Đồng Mao đang ngủ say trên chiếc giường màu hoa oải hương. Tờ báo sáng in một dòng chữ lớn: "Tập đoàn Vương thị đang trên bờ vực sa sút khi mất một dự án lớn với Đàm thị vì Đàm Nghị ra mặt?"

- Tôi xin lỗi.

Hành Khiết từ đầu đến cuối không để tâm, đến khi nghe được lời xin lỗi mới ngược đầu nhìn.

- Cậu nên như vậy.

Anh đóng tờ báo thật mạnh lại, ngoảnh mặt đi chỗ khác, tay day day thái dương không muốn chấp nhận.

- Là xin lỗi cậu, cả Đồng Mao. Hôm đó là tôi không đúng.

Chân thật và tri kỉ là hai điều Hành Khiết tôn trọng nhiều nhất. Anh từ từ đứng dậy, sợ "cục cứng" sẽ thức giấc sau đó đối diện với Vương Khiêm. Nhìn ánh mắt và cách cư xử, Khiết thăm thò dài, có phần trách móc sao Khiêm có thể lựa chọn sống lại con người cũ.

- Dù sao cũng là tri kỉ, tôi tôn trọng cậu. Chỉ có điều, sau khi cô ấy tỉnh dậy, cậu phải đích thân xin lỗi.

Gật mọi suy nghĩ, dù Khiêm có sai lầm hay không hãy để thời gian giải quyết. Anh không còn nhiệm vụ phải chăm sóc cậu ta nữa rồi. Khiêm nghe anh nói vậy thì vỗ vỗ vai anh, gật đầu:

- Từng.

- À.....

Đúng thật là anh quên mất người đàn ông anh đã cho một viên đạn ngay sáng hôm qua, nghe Khiêm nhắc mới lơ mơ nhớ. Thấy Khiết còn chưa kịp nhớ ra người tiếp theo, Khiêm cũng nói thêm một chút:

- Phong

- À.....

Lại một người nữa được gọi lại trong ký ức. Một tràng "À" ngớ ngẩn không thể nào tha thứ được, Hành Khiết ngại ngùng vò vò mái tóc bóng mượt. Từ sau đội lên tiếng cười nhỏ nhưng rất khoái chí. Đồng Mao tỉnh được một lúc, nghe cuộc trò chuyện ngắn ngủi mà cười khúc khích ở phía sau:

- Chồng ơi, thân thiết hay tri kỉ cũng phải có một tiếng xin lỗi đó chồng.

Khiết nghe tiếng "cục cụng" thì trong lòng không còn lo nghĩ gì nữa, cứ bỏ mặc Khiêm ở đó sai bước dài tới cạnh Đồng Mao. Hôn mạnh một cái vào cái môi bóng của cô, méo mếu như muốn khóc:

- Em không sao bé thơ của em, anh đừng khóc.

Khiết thiếu bắt đầu sợ hãi, sau đó quay qua nhìn Khiêm bằng gương mặt ngược ngùng. Khiêm cũng hiểu chuyện nên quay đi hướng khác. Anh nhân cơ hội lờm Mao một cái thật mạnh, thấy cô rụt mắt mới hôn cái trán cao rồi nói:

- Anh đi tạ tội, nếu không sẽ khó sống.

- Đồng Mao, xin lỗi.

Khiêm đến gần, nâng bàn tay Đồng Mao hôn nhẹ một cái, lời xin lỗi thoát ra nhẹ nhàng, dịu dàng và tinh tế. Đồng Mao có chút bất ngờ, nhưng cũng nhận ra vấn đề sau đó cũng gật đầu một cái.

- Được.

Đồng Mao niềm nở cười tươi rồi chào anh, Khiết cùng Khiêm chuẩn bị đi thì Mao nói với ra:

- Hai người, Niel cũng rất đáng thương, đừng bỏ qua cậu ấy.

Hai người đàn ông vừa nghe xong, bất giác thờ dài nhìn nhau. Cùng một bóng dáng cao ráo bước ra khỏi căn biệt thự đầy mơ mộng.

- Niel

Tùng đi từ đằng sau gọi giọng hồ hởi. Niel đang chỉnh sửa bộ váy đỏ rực cho cô người mẫu châu Âu cũng hồ hởi không thêm trả lời. Tùng vẫn đứng chờ một hồi lâu không nói một điều gì, tiếp theo đó là Khiêm và Khiết đứng phía sau cũng không thêm nói thêm câu nào.

- It's done. You'll shine for me.

- Thank you for this dress and for my vedette.

- Nothing is free Natalise.

Niel ôm mạnh vòng eo nhỏ vào người mình, hôn mạnh vào cái cổ trắng ngần đến khi cô gái then đỏ mặt mới chịu bỏ ra. Lúc này mới nhìn anh em của mình một cái.

- Không cần phải nói gì nữa, chờ đợi tôi như thế đã là một lời xin lỗi for me.

Rồi quay sang cô mẫu Tây bên cạnh ra hiệu được phép ra ngoài. Cô ả nhìn thấy 3 người họ thì bần rùn tay chân, trên đất nước này còn có những loại người như vậy sao. Cô cứ lăm lăm tưởng ngoài Niel chuẩn soái ra thì không còn ai nữa, thế nhưng lại còn nhiều thế này. Niel cũng là một tinh tú, tinh tú trong tinh tú. Họ là ai mà lại mang về lạnh lùng bậc nhất, nhìn vào khiến vào khác run sợ nhưng lại muốn bám vào, muốn tìm hiểu, muốn chạm lấy, muốn chìm ngập trong vòng tay họ. Bất giác cô thấy Quyết Tùng, một thân hình rắn chắc, khuôn mặt cương nghị, chững chạc của năm tháng, trong bộ vest sang trọng càng làm anh thêm phần cuốn hút. Natalise đi chậm chậm lại Quyết Tùng, nháy mắt một cái, đi lướt qua và ngã vào lòng ngực anh.

- Ah...

Người gì sao có thể vô tình như thế, Natalise ngã sóng soài nằm trên mặt đất, khuôn mặt đẹp nhăn nhó lại vì đau đớn. 3 người họ được một trận cười ngả nghiêng, Niel ôm bụng ngồi phịch xuống cái sofa đỏ đậm, nằm vật vã ra đó:

- Lady, come here.

Niel định thần, nghiêm nghị rót một ly rượu, nói chuyện nhưng cũng không thèm nhìn Natalise một chút nào. Khiêm, Khiết, Tùng cũng bước vào ngồi ở dãy sofa đỏ đối diện, bắt chéo chân hết sức sang chảnh. Nhìn màn vui sắp xảy ra. Cô à ngồi dậy khó khăn, chiếc váy đỏ gây khó khăn cho cô không ít, vất vả đi đến bên Niel, cúi gập đầu không dám nhìn anh.

- Who do you choose? I'll give you.

Natalise mừng rỡ nhìn Niel, chỉ tay vào người đàn ông vận vest xám phẳng phiu ngồi ở phía bìa. Quyết Tùng thấy cô à chỉ đích thân mình, không chút bất ngờ nở một nụ cười ác liệt, khóe miệng cong lên tuyệt mĩ khiến Natalise ôm ngực muốn vụn vỡ ra.

- This man? Oh Natalise, you have the best eyes.

Niel đứng dậy vuốt ve khuôn mặt bé nhỏ của cô gái, ép cô nhìn sâu vào đôi mắt mình.

- But he's mine.

Natalise đứng hình, mặt đơ lại, môi run run không nói nên tiếng nhìn gương mặt đầy lạnh nhạt như cắt vào tim người khác của anh. Người đàn ông này... làm sao có thể trở thành như vậy. Niel trước giờ luôn là hình mẫu lý tưởng của các model ở trong nước lẫn ngoài nước. Một người vừa thành công, vừa tài năng, ngũ quan đầy thần sắc, tướng mạo cũng không khác gì một người mẫu, vậy mà sao...

- Jetty, cậu đã set up chương trình chưa. Nếu rồi thì hãy set up lại từ đầu. Lilley là vedette tối nay. Trang phục sẽ được gửi sang cho Lilley 15 phút nữa.

- Sao... Vậy còn Natalise. Không phải cô ấy là vedette tối nay sao? Cậu hết hứng thú với cô ta rồi à?

- Không phải, cô ấy cướp chồng tương lai của tôi.

Niel cúp máy một cái mạnh, mặt vẫn nghiêm túc, không một tí gì là đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Tôi về trước.

Quyết Tùng đứng dậy đi về, mặt đơ lại ẩn chứa sự ngại ngùng. Khiết tranh thủ nói to trêu ghẹo.

- Ấy, cậu về sớm vậy, bỏ vợ tương lai ở lại à?

- Tôi..không..có

Tùng gằn từng tiếng, mặt đỏ lừ làm mọi người được một phen cười hả hê.

- Natalise, don't let me see you again.

Niel nhìn thẳng vào mắt cô người mẫu đang đứng bất động ra đó run rẩy, à lập tức nhận ra câu nói rồi rời đi. Nước mắt bắt đầu rơi và trời cũng nổi lên những đợt sấm chói tai. Sự nghiệp Natalise đến đây là chấm dứt. Tạm biệt, Natalise.

- Các cậu đến đây có chuyện gì.

Niel nhàn nhả ra hiệu cho Quyết Tùng ngồi xuống, nhấp một tí rượu.

- Cảm ơn, và xin lỗi vì chuyện không hay hôm trước.

Khiết nhanh miệng nói trước, 2 người còn lại gật gù theo. Đối với bọn họ, biết ơn là tội lỗi phải rõ ràng, nếu có lỗi, phải tạ lỗi, nếu có ơn, phải đền đáp. Sống chết với nhau rất lâu như vậy, họ luôn tôn trọng điều đó nên việc nói ra 2 chữ "cảm ơn" và "xin lỗi" đối với nhau rất dễ dàng.

- Các cậu biết không. Sống đến bây giờ tôi vẫn yêu các cậu nhất. Nếu có con gái nhất định sẽ gả cho nhóc tí của nhà các cậu. Có vậy tôi mới yên lòng được.

- Mưa rồi.

Phòng của Niel không dùng cửa sổ, vì bức tường giáp với bên ngoài được làm bằng kính một chiều, ngồi từ trong có thể thấy được cả thành phố, nên tất nhiên những giọt mưa cũng không ngoại lệ. Hành Khiết thấy mưa thì vô thức nói một chút, sợ cục cưng ở nhà sẽ sợ mà khóc lóc ồn ào.

Vương Khiêm cũng nhìn ra ngoài, đúng là mưa thật. Cô gái nhỏ của anh không biết đang ở đâu, làm gì, có đang sợ trận mưa rào, có đang vui mình vì sấm sét, có đang bị ai đó ức hiếp hay không. Buồn bực trong lòng lại dâng trào, Khiêm cúi đầu xoa xoa trán. Mộc, anh rất đau lòng, thiếu em anh nghĩ mình sẽ trở về như lúc trước. Anh không thể dượng khi thiếu vắng em được.

Có lẽ, mọi chuyện đều không nên bắt đầu.

- Hy Mộc, cô làm gì ở đây vậy?

- Ah... Không có gì. Có khách tới sao?

- Không có, chỉ là giờ tôi sẽ đi đón Đồng Nhiên. Cô có muốn đi cùng gặp nó không?

Thật ra cậu nhóc Đồng Nhiên đã đi học từ sớm, Hy Mộc thì do mệt là nên ngủ có chút trễ, không thể gặp cậu bé được. Nghe bà lão kể cậu bé khá xinh lại thông minh sáng suốt, đẹp trai còn hơn cả Đồng Lý nên cô có hơi tò mò.

- Được rồi, trời đang mưa đi hai người sẽ không tiện. Anh cứ rước Đồng Nhiên về đi, tôi sẽ chuẩn bị cơm chiều cho cả nhà.

- Được, phiền cô.

Đồng Lý cười tí mắt chạy ra khỏi nhà bước vào xe hơi trắng, lái thẳng trong mưa. Hy Mộc cũng cười đáp lại, thấy anh đi rồi lại nhìn ra phía cửa sổ của căn bếp, mắt rung rung long lanh màu nước.

- Khiêm, em lại nhớ anh nữa rồi. Nói xem em là loại người gì đây. Vừa nói sống cùng anh rất khó khăn, vừa ra đi lại muốn nhào vào lòng anh, hôn anh. Em có phải xấu xa lắm không.

Hy Mộc lẩm bẩm một mình, nhìn những giọt mưa đầu mùa ập vào cửa sổ vang lên âm thanh tí tách, hòa cùng với sự im ắng của không gian này thật buồn bã.

An Nhi, mẹ xin lỗi đã không giữ được con, mẹ xin lỗi đã rời xa ba con như thế. Vì mẹ không thể chịu được sự bức bách trong lòng. Có lẽ, mọi chuyện đều không nên bắt đầu. Yêu lấy người đàn ông đó phải chăng là mẹ sai rồi. An Nhi, mẹ biết phải làm gì bây giờ, mẹ rất đau lòng, mưa như thế này, mẹ rất nhớ ba con.

Tâm trạng cực kì mâu thuẫn đang như gào thét, như muốn giết chết Hy Mộc. Cô ngồi gục xuống gian bếp, khóc thút thít không thành tiếng, bàn tay bé nhỏ che miệng mình lại giấu đi những tiếng nấc dài.

- Sao con lại khóc? Đồng Lý làm gì con à? Không yêu thương con, không ôm con, hôn con, hay không quan tâm đến con. Con nói đi, nếu tội lớn, ta sẽ đuổi ra khỏi nhà không tha. Mẹ hứa sẽ không để ai bắt nạt con đâu.

Bà lão nghe tiếng khóc thút thít khi đang bước vào bếp, vội vàng chạy vào, nhìn Hy Mộc khóc thì lo lắng ôm chăm lấy cô, hỏi han đủ thứ. Bà sợ Hy Mộc vì con trai bà mà bỏ đi lần nữa, sợ Đồng Nhiên sẽ khóc vì nhớ mẹ hằng đêm, mà không biết mặt mẹ nó là ai, sợ Đồng Lý sẽ uống rượu lên lút mỗi đêm trong buồn rầu nhưng sợ bà phát hiện. Nên lần này, bà quyết giữ chặt Hy Mộc.

Hy Mộc nghe bà xưng tiếng "mẹ" thì ngơ ngác nhìn bà, để mặc bà lau nước mắt cho mình, một hồi lâu mới hoàng hồn giật mình.

- Àh...con không sao..

- Bà nội ơi Nhiên về rồiiiiiiiii

Tiếng trẻ con vang vọng cả căn nhà làm không khí tươi vui tràn về ngập tràn trong không gian. Bà nghe tiếng cháu yêu về liền buông Hy Mộc ra, bước cẩn thận ra ngoài. Từ xa, cậu bé nhỏ lóc chóc chạy vào ôm chăm bà, cái miệng nhỏ nói ngọng lịu lợ:

- Bà ơi, hôm nay Đồng Nhiên được 3 điểm A+ môn Mi thuật, môn toán, môn âm nhạc nữa. Đáng lẽ còn có cả môn tập đọc nữa nhưng..

- Nhưng sao hả chó con của bà?

- Con đánh nhau...nên cô giáo không cho con điểm nữa....

Cậu bé cúi đầu, cái miệng đỏ chu ra phụng phịu, hai tay giấu sau lưng ưỡn cái bụng tròn ra xoay xoay, trông tội lỗi nhưng đáng yêu vô cùng.

- Sao cháu lại đánh nhau? Đây là lần thứ bao nhiêu rồi. Bà và ba đã dạy rất nhiều là không được...

- Nhưng Tiểu Mạn cứ nói con là đứa không có mẹ, cứ bảo các bạn trong lớp nói con là thiên tài không mẹ. Bọn nó còn nói mẹ bỏ con đi vì không cần con nữa, sớm muộn gì ba cũng sẽ bỏ con đi, bà cũng vậy. Con không muốn bọn nó nói điều sai, con chỉ muốn đúng chính...

- Đúng chính không phải là đánh nhau, con trai. Con sẽ bị phạt không được ăn dưa hấu tuyệt 1 tuần.

Mặc cho Đồng Nhiên mếu máo nói chữ được chữ không, khuôn mặt bụ bẫm đỏ lên, cái mũi nhỏ sứt sứt đầy chất lỏng. Đồng Lý vẫn nghiêm nghị bước từ ngoài vào, như chuyện việc quá đỗi quen thuộc đến nỗi không thêm ôm cậu bé vào lòng. Anh đặt chìa khóa vào móc, nghiêm giọng dạy dỗ con khiến cậu bé tủi thân thêm phần nào mà khóc lớn hơn. Cái miệng nhỏ mếu máo qua lại để lộ hàm răng mọc thưa thớt.

- Cháu đừng khóc. Ba làm thế vì muốn tốt cho con. Nay, bà tìm mẹ cho cháu rồi, từ giờ sẽ không bị nói gì nữa nhé...

- Bà nói dối, bao nhiêu lần bà nói như thế, các cô ấy đều bỏ đi, không ai ở lại để thương Nhiên cả. Cùng lắm là được 1 tuần, họ rút cuộc cũng chỉ muốn tài sản của ba thôi, cô này cũng vậy chứ gì. Trông con bé thế thôi chứ con biết hết. Bà là đồ nói dối...

- ĐỒNG NHIÊN.

Đồng Nhiên lớn giọng trách mắng bà, cậu bé chưa ý thức được lời nói, hay vì ý thức được nên mới thật sự nói ra nỗi buồn trong lòng mình. Chỉ là Đồng Lý quá chán nản với việc này, hôm nay nhóc còn cả gan nói bà của nó như thế, lại còn chỉ tay vào người lớn mà to giọng khóc lóc. Anh quát Đồng Nhiên một cái thật lớn làm cậu bé nín bặt, môi mím chặt lại, hai tay đặt trước bụng xoa xoa. Hy Mộc nhìn cậu bé, biết hết mọi tâm tư sâu bên trong thân thể nhỏ bé đó, cậu bé rất buồn, rất cần mẹ, rất cần người có thể dịu dàng mà ôm cậu bé mỗi đêm. Sao Đồng Lý có thể vô tâm như vậy, còn lớn tiếng với thằng bé. Bình thường trông anh hòa đồng như vậy, ai ngờ lúc này lại như một ác ma.

- Con ra đây, mau.

Đồng Lý ngồi ở phòng khách, gọi Đồng Nhiên vào, tay cầm chiếc roi dài và mỏng, xiết chặt. Cậu bé cũng ngoan ngoãn nghe lời, cúi gằm mặt bước vào, tự động xoay người lại. Đồng Lý đánh một roi thật mạnh vào mông cậu bé, đau đớn lan truyền làm cậu bé nước mắt ngấn nước mắt dài, nhưng vẫn cắn chặt môi không thành tiếng.

Cứ thế, hai roi, ba roi, đến nỗi khi Hy Mộc chịu không được tiếng roi vùn vụt thì mới chạy lại ôm cậu bé. Khiến roi thứ tư dán vào lưng cô một cái thật mạnh. Hy Mộc run lên, môi cắn chặt lại, đánh mạnh như vậy, những đứa trẻ bình thường đa phần đã khóc lóc van xin, hay có thể ngất đi, sao cậu bé này vẫn có thể chịu được như thế, ngay cả cô còn không thể.

Đồng Lý quát trúng cô, nhủ mày dừng lại. Bà lão đứng bên ngoài không dám can thiệp cũng dùng tay che miệng, không ngờ cô lại làm như vậy.

- Cô...

- Anh có bị điên hay không?

Hy Mộc quát lớn, trừng mắt nhìn Đồng Lý, tay vẫn ôm chặt cậu bé, để cậu bé vùi vào ngực mình khóc thút thít không thành tiếng.

- Anh đánh như vậy, ngay cả tôi còn thấy đau. Nó là con anh, có sai thì dạy bảo phải đúng cách. Tại sao tiếng trước tiếng sau lại đánh đến đau lòng như vậy. Anh xem, nó khóc còn không dám nữa. Tôi nói cho anh biết, anh mà con đánh con như thế, tôi không nể là khách hay là người dưng. Tôi cũng sẽ đánh anh lại như vậy, có nghe không?

Cô không ngờ hôm nay lá gan cô lại lớn như vậy. Còn đòi đánh người khác, mà người này xem ra lớn hơn cô gấp 2 lần. Nói xong Hy Mộc ôm Đồng Nhiên ra ngoài, hỏi bà phòng của cậu bé ở đâu sau đó đưa cậu bé đi.

Bà lão đứng quan sát ở phía sau cả buổi trời, cuối cùng cũng rón rén đến gần Đồng Lý:

- Con xem, nó xem Đồng Nhiên như là con của nó. Cô bé này thật lạ, mẹ nghĩ mẹ đã chọn đúng rồi. Hãy để con bé ở lại đây một thời gian, rồi chúng ta tính tiếp. Được không con?

Đồng Lý không nói gì, buông roi xuống. Lòng đau như cắt không còn nghĩ gì được nữa. Anh bước ra khỏi phòng khách, dày vò chiếc áo sơ mi mình đang mặc đến nhàu nát cả ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Đãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hy Mộc bế Đồng Nhiên vào phòng. Cậu bé không hề gầy dựa mà vùi vào lòng Hy Mộc, nín hắt lúc nào không hay nhưng trong lòng vẫn còn uất ức, mềm nhũn trong lòng cô. Hy Mộc lúc này bỗng dưng cảm thấy ấm áp, cậu bé như cục bông nằm gọn trong lòng cô, hơi ấm của cậu bé lan tỏa khắp lòng ngực làm Hy Mộc cảm thấy được an ủi và không còn tủi thân nữa. Cô đặt cậu bé lên chiếc giường nhỏ xinh xắn màu xanh biển trầm, nhỏ gọn vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh:

- Con tên gì?

Cậu bé ngơ ngác nhìn cô, lúc sau cái miệng nhỏ mới bập bẹ nói:

- Đồng Nhiên nhưng cô không được hỏi họ. Ba con nói, họ tên của nhà này phải hạn chế cho người ngoài biết...cho người ngoài biết....nhiều nhất có thể

Cậu bé thông minh đang tìm những lời lẽ để diễn tả, nhưng đến khi nói ra rồi lại thật buồn cười. Hy Mộc thuận ý nhoen miệng đẹp cười một cái. Cậu bé thấy cô cười, liền nắm lấy tay cô, ngây thơ hỏi:

- Cô làm mẹ cháu đúng không?

- Cô rất khác, không giống những cô trước bà dặt về đâu. Bà con việc gì cũng giỏi, từ dọn dẹp, kinh doanh, đến chăm sóc ba con con. Nhưng lại không...không....không suy nghĩ được ai là vợ của ba. Ba rất buồn vì bà làm như vậy, thật đấy, con thấy ba...ba..ba....ba rất khổ sở.

Đồng Nhiên nói năng lùng củng nhưng rất thích nói, còn hay dùng những từ ngữ đậm chất người lớn. Hy Mộc chịu không nổi sự đáng yêu, ngày càng thích nói chuyện cùng cậu bé, cô ôm cậu bé ngày càng chặt, dịu dàng cùng tâm sự ;

- Thế những người đó đâu cả rồi?

- Con đuổi cả rồi.

Nhiên ngây thơ đúng chất của một đứa trẻ, Hy Mộc phải trở mắt ra nhìn cậu bé, bản lĩnh, chỉ có từ này dành cho nhóc thôi.

- Con đuổi!

- Dạ, con khóc lóc âm ỉ cả ngày trời, thế là ba phải mời những người đó ra khỏi nhà. Trước khi đi còn ôm ba con tạm biệt rất...rất.....cô chờ một tí.....rất.....à, rất quyến luyến.

Thấy Hy Mộc vẫn còn đang chăm chú nghe mình nói, cậu bé nhanh chóng đứng lên giường, vừa đủ tầm ngay má Hy Mộc hôn một cái thật kêu vào má.

- Cô ở lại đây đi, vì lúc này cô đỡ đòn cho Nhiên, nên Nhiên sẽ không khóc đuổi cô đi đâu. Sẵn tiện, cô ở đây làm mẹ Nhiên cũng được. Hôm nào cùng chụp với Nhiên một tấm hình. Nhiên sẽ đi khoe với các bạn, mẹ Nhiên đẹp như thiên thần. Không còn bỏ Nhiên đi nữa.

Hy Mộc nghe những lời đó mà đau lòng, cậu bé sao có thể thiếu thốn tình yêu của mẹ như thế. Trông phút chốc, Hy Mộc gạt đầu, nước mắt cũng muốn trào ra. Cô để cậu bé nằm úp xuống, xoa xoa cái mông tròn:

- Có đau không, ba xấu xa quá có phải không?

Đồng Nhiên cũng bất chước, đẩy tay Mộc ra, đứng dậy ép Hy Mộc cũng nằm úp xuống, tay nhỏ xoa xoa cái lưng cho cô.

- Có đau không, ba xấu xa quá có phải không?

Hy Mộc ngờ ngàng, sao cậu bé có thể nói được như vậy chứ đúng là đáng yêu. Tiếng cười rộn lên trong căn phòng nhỏ của Đồng Nhiên.

- Giật mình.

Đồng Lý đứng chắn ngay cửa, Hy Mộc không để ý đụng phả vòm ngực rắn chắc thì hét lên một cái. Sau đó liền dùng tay bịt chặt miệng lại, đánh một cái mạnh vào vai anh, vừa đánh vừa nói:

- Anh đứng đây để dọa tôi chết đúng không, để tôi hét lên cho Đồng Nhiên thức giấc khi nó vừa bị đánh đến rướm máu đúng không, để...

Cánh tay mỏng manh bị anh nắm lấy, nghiền thật chặt đến nỗi nó đỏ lên, khuôn mặt bừng sáng hừng ngày cùng nụ cười như đem lại ánh nắng cho màn đêm bỗng mất đi. Trước mặt cô là con người kiên nghị, khuôn mặt hết sức nghiêm túc. Hy Mộc rụt người, cô như vậy mà đòi ra oai với ai chứ. Đang trách mình thì Hy Mộc bị anh kéo đi thật mạnh, ngồi phịch xuống cái giường trắng toát.

- Tại sao lúc này cô làm vậy, cô có ý gì?

- Làm...? Đờ roi cho Đồng..Nhiên?

- Đúng vậy.

- Anh đánh như vậy, có là người lớn hay người già, trai trẻ khỏe khoắn tôi cũng đỡ. Huống chi chi là một đứa con nít.

- Tôi đang dạy con tôi.

- Nhưng như vậy không phải là cách, anh sẽ làm nó ngày càng xa cách anh thêm thôi.

- Nếu tôi không làm vậy, nó sẽ hư, sẽ khóc lóc không giống một đứa nam nhi, ngày ngày nhớ đến người mẹ vô tâm đã bỏ nó đi khi chưa nhìn được mặt nó. Người phụ nữ đó không đáng được nhắc đến. Cô ta,..... vô liêm sỉ.

Đồng Lý bức xúc trở nên nóng tính, quát tháo Hy Mộc không thôi. Sau đó tâm tình không ổn mà vò mái tóc bóng mượt đến rối tung.

- Nó sẽ không hư, nếu nó hiểu. Nó sẽ thành một đứa nam nhi, nếu nó trưởng thành. Nó sẽ không nhớ đến người đó nữa....nếu có tôi.

Anh quay sang nhìn cô, khuôn mặt cương nghị bỗng trở nên rối rắm, bết tắc dần hiện rõ trên gương mặt từng trái.

- Tôi không phải người xấu, cũng không cần gì cả, chỉ cần cho tôi chỗ ăn và ngủ. Tôi sẽ phụ giúp quán ăn cho cả nhà, chăm sóc Nhiên, bà, cả anh nữa.

Hy Mộc dùng một chút suy nghĩ, thấy mình đòi chăm sóc toàn người lạ thì có hơi ngượng, nhưng cũng liều mình nói tiếp:

- Tuy không biết gì nhiều, chỉ hiểu loáng thoáng, nhưng tôi lỡ thấy được hoàn cảnh của anh cũng giống với...người đàn ông....một người...tôi rất yêu...

Cô như muốn vỡ òa, khó khăn kiểm soát cảm xúc. Dường như tìm được sự đồng cảm, Đồng Lý tâm tình an yên, đồng ý cho Hy Mộc ở bên cạnh.

- Khiêm. Anh Khiêm, anh Vương Khiêm.

Một người phụ nữ xinh đẹp, thân hình trắng như tuyết, tóc hồng rực mặc một chiếc váy dài màu vàng chanh, hở ra cái vai trần cùng xương quai xanh gợi cảm. Từ đằng sau gọi Khiêm.

Đây đang ở bữa giao lưu thời trang trước buổi trình diễn những bộ trang phục đẹp nhất của những nhà thiết kế tài ba. Niel mời cả 3 người đi để họ đỡ phải nhàm chán. Thấy cô gái gọi Khiêm từ phía sau, ai cũng tò mò ngoáy ra sau nhìn, duy chỉ có Khiêm là không thèm để ý, chăm chú nhìn ra phía cửa kính xa xăm, nơi hoa những bông hoa Muscari khoe nét đẹp trong trời đêm.

- Khiêm, mỹ nhân gọi.

Hành Khiết động tay Khiêm một cái, ánh mắt anh liền dời đi về phía Khiết, khuôn mặt bình tĩnh làm Khiết thiếu chán ghét, anh dùng 1 ngón tay chỉ vào cô gái đối diện phía xa xa.

Khi ánh mắt Khiêm lia tới, cô gái bỗng thẹn thùng vuốt tóc, cắn cắn cánh môi đào. Tay ngoắt ngoắt anh đến.

Khiêm nhìn thấy ả, như hạt bụi trong vô vàn hạt bụi, nhìn thấy rồi lướt đi, động tác như có như không khiến người ta không nghĩ nổi anh đã trông thấy cô gái ấy hay chưa.

- Vương Khiêm.

Cô gái từ xa la lớn, khuôn mặt giận dữ dậm chân một cái. Khiêm liền nhú mày, quay sang nhìn cô ả. Niel thấy vậy thì cười một cái thật đậm.

- Khiêm, Khiết thiếu đây có đạn vàng được khắc rồng. Cho cô ả một viên, dù sao viên đạn và ả đều vàng.

- Được.

Lời nói đùa "có cũng như không", mọi khi ai cũng không thèm để ý, lần này thì chính Vương Khiêm lại thấy hứng thú mà hạ lệnh. Ai cũng nhìn anh một cái, sau đó rời đi.

- Vương Khiêm. Anh là đồ đáng ghét.

đùng

Đạn rồng ghim thẳng vào vai cô gái trong tít tít, Hành Khiết không kịp trở tay với động tác nhanh như chớp đó, chỉ biết giật nảy lên một cái.

Trong sảnh tiệc đông đúc, ai nấy đều chạy tán loạn, va đập vào nhau không ít, cũng không ai thèm nhuròn nhìn nhau. Sợ nếu chần chừ một giây con thịnh nộ sẽ trở lại, một lần nữa cần quét cả căn phòng này.

Khiêm điềm tĩnh trả lại súng cho Hành Khiết, bình thần như chỉ mượn để "xem" chứ không động đậy gì bên trong cả. Uống hết ly rượu trong tay, sau đó rời đi.

- Lãnh Phong, bệnh viện cậu có chữa ca này không?

Niel nhăn nhó hỏi, ăn một miếng trái cây thật to rồi lắc lắc đầu. Phong không trả lời, nghiêng đầu hỏi Quyết Tùng đang im lặng quan sát.

- À là ai vậy?

- Hạc Tâm Ni, con gái của tổng giám đốc công ty dầu khí Louisa. Vài ngày trước cô gặp gỡ thông qua buổi ký hợp đồng. Nhờ ông Hạc ngỏ lời, ả nói chuyện được mới Khiêm vài ba câu. Hôm nay lại vờ thân thiết, xem ra rất thích.

- Thế thôi, không chữa.

Lãnh Phong cảm thấy ngày càng rắc rối, xua tay bỏ đi. Niel cũng cười cười theo sau, bị Hành Khiết bắt lại, khuôn mặt nhăn nhó tội nghiệp:

- Đạn của tôi...khó khắc lắm.con rồng đó nắm ngón chân đấy.

Niel thấy vậy cũng đồng cảm, mếu máo vỗ vai, sau đó xoay người tiến gần lại Tâm Ni.

- Cứu.....cứu.....cứ.....

Tâm Ni nói không ra hơi, rên rỉ xin cứu mạng, Niel cũng hưởng ứng theo trề môi, nắm lấy bàn tay ngọc:

- Ok ok, just a minute! Calm and breathe. Let me do something.

Anh gọi một tên vệ sĩ gần đó lại, lấy từ bắp chân một con dao nhọn hoắt, rạch một đường dài chỗ vết đạn. Thân hình mỏng manh run lên, tay chới với không biết tựa vào đâu, cô như sắp ngất đi.

Niel tiếp tục đưa ngón tay vào vết hở, lục tìm viên đạn quý hiếm của Khiết thiếu như một thú vui, khuôn mặt điềm đạm không chút sợ hãi.

- Khiết, đây đây.

Anh giờ cao khoe chiến tích, sau đó không quên gọi cấp cứu. Cùng mọi người rời đi, từ đằng xa vọng lại tiếng trò chuyện loáng thoáng:

- Hy Mộc đang ở đâu cậu biết không?

- Không điều tra, Vương Khiêm nói không cần biết nữa.

- Tại sao vậy, cô gái của tôi.

- Ai là của cậu?

.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phụ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

2 năm sau.

Anh quốc - London tuyết phủ trắng mặt đường.

- Khiêm, trông anh rất buồn, có phải ba em lại nói gì không?

...

- Khiêm... Anh lại suy nghĩ gì nữa vậy?

...

Tư Ninh dựa người, ôm anh từ đằng sau. Khuôn mặt kiêu diễm áp vào tấm lưng rắn rỏi, bất giác thỏa mãn nhắm nghiền hai mắt.

Hai năm trước, Vương Định Khải - em trai của Vương Định Khâm trở về từ Bruges, thấp thỏm đứng trước tòa nhà Vương thị 2 tiếng đồng hồ chỉ để

được gấp lại thẳng cháu trai đã quên hẳn đi khuôn mặt.

Chiếc Maybach kiểu hãnh dừng lại trước cửa tòa nhà Vương Thị, gió mùa xuân năm đó thổi nhàn nhạt khiến tóc người đàn ông vừa bước ra bị rối tung. Anh vương ngón tay thon dài vuốt vuốt vài cái, lạnh như băng từng bước sai dài, đôi mắt thoáng nhìn như không nhìn vào chiếc xe hiệu đối diện. Người đàn ông đứng tuổi trước xé hộp đó trông đã già, nhưng sự nghiêm nghị và cứng cỏi vẫn hằn sâu trong đó, ông nhìn Vương Khiêm, nghẹn ngào nhàu mày. Đứa cháu năm đó ta coi như con ruột, từng giờ từng khắc luôn để tâm vào con, thương con đến nghẹn ngào khi con tập nói, tập đi, đến khi con vừa biết cách nhớ đến khuôn mặt của một người, ta đã phải rời đi ngay lập tức. Giờ đây đứng trước mặt ta là một người đàn ông đỉnh đạt, sự phong trần và chừng chạc được thừa hưởng hết sức tự hào của dòng họ Vương. Thằng nhóc, cháu đã phải mạnh mẽ như thế nào.

Vương Khiêm vừa nhìn có chút quen thuộc, dừng lại nhìn thẳng vào ông. Người đàn ông mang một vài nét của cha mình, lại như có như không áy lên tình cảm ruột thịt. Khuôn mặt vẫn không thay đổi sắc thái, lạnh lùng lướt qua ông, ánh mắt quét qua thật nhanh rồi rời bỏ.

- Vương Khiêm

Vương Định Khải vội vàng kêu từ phía sau, chân có vội vàng mà bước lên vài bước.

Khiêm xoay người, để lộ vẻ khó chịu. Đúng là dòng họ Vương, không hề sợ hãi, ông nhìn thẳng vào mắt Vương Khiêm, giọng run run:

- Con có biết Vương Định Khâm không?

Bước chân anh chậm lại một chút, rồi dừng hẳn, nhưng không hề quay đầu. Trong lòng thoáng động, mi tâm anh giật nhẹ một chút, chớp mắt một cách lười biếng rồi bước tiếp.

Định Khải có chút thất thần, đối mặt với cháu mình, ông có cảm giác xa cách. Mặc dù chỉ cách nhau vài sai chân, nhưng lại tưởng chừng như không thể với tới được. Thời gian đã mài dũa con như thế nào, cuộc sống đã tôi luyện con ra sao, mà con lại trở nên như một bức tường lạnh lẽo, chạm vào cũng cảm thấy khó khăn vô cùng.

Định Khải chạy theo vội vã, cuối cùng cũng có thể với lấy tay anh. Đứng trước mặt Vương Khiêm, ông cảm thấy đứa cháu của mình quá cao cao tại thượng, khuôn mặt quá lãnh khốc tưởng chừng nhìn thôi cũng khiến người ra run sợ, tình nguyện nín thở đợi anh bước qua. Anh vẫn bình thản, trong con người không để lộ một tia lên xuống của cảm xúc, như một bức tượng đứng lặng im nhìn bàn tay, chớp một cái đã nhìn sâu vào mắt Định Khải.

- Vương Định Khải?

Một câu hỏi cũng như một lời khẳng định. Người đàn ông đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt nếu máo lộ rõ vết già nua. Môi mím lại, đầu gật gật.

- Đã lâu, đã lâu lắm rồi. Đứa cháu nhỏ của ta..

Định Khải ôm chầm lấy Khiêm, anh có thể cảm nhận được vai ông run lên, thân thể trong lúc này thật yếu ớt. Anh lúc này cũng động lòng, mắt đẹp trở nên hồng hồng, chớp mắt nhiều hơn, mày đẹp động một chút.

Năm đó, Định Khải vì yêu con gái của ông trùm Mafia lúc bấy giờ mà làm loạn khắp nơi. Hai người họ đã vào sinh ra tử, đấu tranh cho tình yêu không biết bao nhiêu lần, nhưng cuối cùng vẫn không thể ở bên nhau. Thời khắc đó, nhà họ Vương thế lực không hề thua kém ông trùm, Vương tộc dưới một người, trên vạn người. Ông trùm không cho phép con gái yêu người trước sau gì cũng là kẻ thù của mình, nuôi rắn trong nhà ắt bị rắn cắn, không biết đã ngăn cản bằng những biện pháp dã man nào.

" Vương Định Khải, đời này kiếp này em nợ anh một tình yêu trọn vẹn. Mong anh đừng quá đau buồn, cũng đừng dằn vò quá lâu. Nếu có gặp lại, em mong chúng ta sẽ không bị thương như thế này. "

Người phụ nữ của Định Khải đau lòng nhìn anh bị chặt đứt chân phải mà khóc òa. Dùng súng tự chữa vào thái dương, cho phép bản thân được sợ hãi. Định Khải năm đó mạnh mẽ, kiên cường như vậy, chân bị đứt lìa mà không hề la hét, chỉ gào lên từng tiếng xót lòng. Duy chỉ có thời khắc súng bóp cò, anh đã gào thét như một đứa trẻ. Muốn với lấy bàn tay đó, chạm vào khuôn mặt đó, ôm lấy thân thể gầy gò đó, nhưng không thể nào được.

Vương Định Khâm liêu minh, dùng tất cả đàn em có được năm đó chống trả quý dữ. Cuối cùng cũng cứu được Vương Định Khải, nhip thờ anh nhẹ như có như không mà miệng lại luôn thêu thảo tên người con gái anh yêu.

Năm đó, đúng, chính vào năm đó, Định Khâm một mình che cả bầu trời, Định Khải yêu một cách cuồng si.

Vương Khiêm cùng Vương Định Khải sai bước dài trên bờ biển sáng sớm. Nắng biển buổi sớm trong vắt soi rọi hai khuôn mặt anh tuấn, toát ra khí chất mê người.

Khiêm đi chậm lại một chút, Định Khải thấy vậy thì xoay lưng nhìn anh một cái, rồi cả hai cùng đứng lại.

Tầm mắt anh xa xăm vô tận như bao quát cả đại dương bao la, khuôn mặt kiên định không thay đổi cảm xúc. Hít vào một hơi thật dày, không khí mang hơi lạnh xộc vào mũi làm lòng anh có chút chua xót.

Vương Định Khải quay sang nhìn anh, sau đó mím mím môi, cùng anh nhìn ra phía biển

- Thời gian đúng là có thể làm tất cả mọi thứ. Vương Khiêm mà chú biết chỉ bằng một hạt mít, nay lại trở nên oai phong, đỉnh đạt như vậy. Còn nữa, nét

đẹp này, con thừa hưởng quá nhiều từ họ Vương chúng ta rồi. Hahaha..

Nụ cười đậm đầy ấm áp, Khiêm cúi đầu, môi mỏng cũng cong nhẹ một chút. Nụ cười dần dần trở nên mông lung. Định Khải thu lại ánh cười, thờ dài một hơi:

- Ta xin lỗi vì đã bỏ đi như vậy...

Đúng vậy, năm đó vì vết thương lòng cứ ám ảnh bám riết trong lòng, ông đã ra đi bỏ lại mọi thứ. Rồi một buổi chiều trên boong tàu Whisper, ông nhận được tin chị dâu ra đi. Vài năm sau đó, Định Khâm cũng vì gồng gánh quá nhiều công việc, máu trên tay cũng đã đổ quá nhiều, ông đã trả giá bằng cái chết nhẹ nhàng nhất. Ngày đó, ông đã rất đau đầu vì giới hắc đạo Định Khâm gây dựng bấy lâu nay và đứa cháu trai đang ở ngưỡng mới lớn. Nhưng sau tất cả, ông vẫn quyết định nhắm mắt bỏ mặc đi.

Nhiều năm như vậy, Định Khải luôn ăn không ngon ngủ không yên. Thời khắc nghe tin đứa cháu duy nhất của mình một mình đứng dậy chống lại cả thế giới, ông đã bật khóc, trách bản thân quá tệ bạc.

Vương Khiêm lắc đầu, chớp mắt nhẹ một cái, môi mỏng lười nhác mấy máy:

- Người phụ nữ đó chú đã bao giờ quên cô ấy chưa?

Định Khải dừng một chút, xuýt xao hồi lâu rồi bất giác cười cười:

- Không được. Cách nào cũng không được...

Câu trả lời như được đoán trước, Vương Khiêm nhướn mày, chán nản cúi đầu.

" Đây là Thuần Tư Ninh, con gái tôi. Còn tôi là Thuần Vu Không, chủ tịch tập đoàn J. Hân hạnh được biết hai vị cao nhân. "

Thuần Vu Không cười to, kéo ghế cho Tư Ninh bên cạnh rồi nhàn nhã ngồi xuống.

" Hai vị, nghe danh đã lâu, không ngờ hôm nay lại được gặp ở đây. Vu Không tôi mừng không kể hết. Chẳng hay...hai vị muốn hợp tác với chúng tôi? "

Vương Khiêm ngồi bắt chéo hai chân, chán nản đọc tài liệu không nhìn Vu Không lấy một cái khiến hắn giận tím mặt. Định Khải thấy vậy liền hạ hỏa, chú tâm bàn bạc việc ký kết đưa Vương thị mở rộng.

Kết thúc, chủ tịch Thuần dù đã bị thuyết phục đáo để nhưng vẫn không ký, chần chừ nửa ngày nhìn chăm chăm vào Vương Khiêm, mặc cho Vương Định Khải có nói gì.

Khiêm có chút không để tâm, nhưng cứ bị nhìn mãi như thế cũng khó chịu ngược nhìn. Khuôn mặt anh tuấn tỏa ra vẻ lãnh khốc làm Vu Không thu mắt, duy chỉ có Tư Ninh nhìn anh một cách mê mẩn, ôn nhu dịu dàng nhất có thể. Mắt anh lia xuống tập tài liệu trên tay Vu Không, dừng lại ở đó.

Khốn khiếp, Vu Không tự mắng mình một từ như thế, ông hận không thể đặt bút ký ngay một cái thật rõ ràng rồi ra về. Hắn so với tên trẻ hơn nửa đời người này một chút phản kháng cũng không dám, hắn chỉ vì quá thương đứa con gái nhỏ nhắn này.

- Có vấn đề gì sao?

Anh lười biếng cất giọng, có điều chỉnh tư thế một chút, mọi cử chỉ của anh đều làm Tư Ninh ngột ngạt đến khó thở. Cô từ phía bên đối diện thờ một hơi thật mạnh, nhận thấy ánh mắt tò mò nhìn mình, cô nhẹ nhàng cười cười, hướng về phía Định Khải gật đầu một cái.

Vu Không giật mình một cái, hai chân thấp thòm lên xuống, lấp ba lấp bắp nhìn tứ tung, cuối cùng cũng dừng lại ở Tư Ninh, cô con gái nhỏ như mong chờ hỏi thúc điều gì đó.

Khó khăn gấp tập tài liệu lại, Vu Không đặt hai tay lên bàn, gượng gạo nhìn Khiêm:

- Con gái...Tư Ninh của tôi rất thích cậu. Mong rằng...cậu có thể cho nó một cơ hội...

Vòng vo không có lợi gì cho mình, ông quyết định nói ra lời thỉnh cầu của con gái dành cho mình, "thỉnh cầu" vị vua trẻ tuổi.

Vương Khiêm cup mắt xuống một chút, Định Khải ngồi bên cạnh thì tâm tình vui vẻ dựa người ra phía sau, tay xoa xoa môi mỏng như đang xem một bộ phim lãng mạn.

Mắt Khiêm như có như không nhìn Tư Ninh. Ngay lập tức cô gái ngại ngùng đỏ mặt ho nhẹ, cười tươi như ánh nắng mùa xuân dưới ánh đèn pha lê sang trọng. Đào mắt qua một chút thôi, anh lại lãnh đạm nhìn Vu Không nhướn mày, môi mỏng mở nhẹ hít một hơi thật dài để lộ vẻ chán nản.

Vu Không vội đặt bút ký nhanh gọn. Một cuộc hợp tác lớn như vậy, món hời lớn như vậy, cơ hội phát triển không ít, không thể vì tình cảm nhỏ nhen của con gái mà khiến tên tiểu tử này tức giận. Tư Ninh nhìn cha ký mà có chút tiếc nuối, đứng ngồi không yên méo mào, tay nắm thành quyền.

- Được rồi được rồi, hợp tác vui vẻ Thuận tổng.

Định Khải cười lớn, đưa tay ý hiệu bắt tay kết thúc chuyện công việc. Khiêm cũng đứng lên, khoác chiếc áo choàng màu xám đậm bước đi.

- Khiêm, em thích anh. Mong anh cho em một cơ hội. Em hứa sẽ ngoan ngoãn. Em rất thích anh, rất rất thích anh.

Tư Ninh lấy hết dũng khí hết lớn khi thấy người đàn ông mình điên cuồng theo đuổi bước đi trong vô vọng. Định Khải dừng bước xoay người nhìn Tư Ninh, ngơ ngàng không ngờ cô gái này có thể không nghĩ tới sĩ diện của mình, nhắm nghiền mắt, nghiền tay, thu hết can đảm mà thổ lộ.

Vu Khổng cũng khó khăn nhìn con gái, chấp chặt miệng, loạn trí vuột mất vài cái đầu lông thay cho con gái mình.

Lời nói rõ ràng, vang vọng cả căn phòng, ấy vậy mà Khiêm như không hề bỏ vào tai. Chỉ khi thấy Định Khải không bước tiếp thì xoay người lại nhìn.

Định Khải cũng nhìn anh, đứa cháu này đúng là khó nhằn. Định Khâm có lạnh nhạt, hờ hững, lãnh khốc bao nhiêu, thằng nhóc này đúng ra là hơn gấp trăm lần.

Đôi chân thẳng tắp tiếp tục sải bước. Tư Ninh chạy nhanh đến quỳ xuống ôm lấy chân Khiêm, nước nở.

- Này, Tư Ninh. Con...

Định Khải nhìn một chút, sau đó khều khều Tư Ninh, ra hiệu buông ra. Nhưng cô gái nhỏ quả quyết giữ chặt, vùi đầu vào chân anh.

- Xin anh...

- Con gái, như vậy là không nên. Con cũng nên giữ thể diện cho cha con một chút.

Ánh mắt mang tia chết chóc lạnh lùng liếc nhìn Vu Khổng, ông vội vàng run rẩy, rút trong túi ra chiếc khăn màu vàng nhạt lau mồ hôi đã rỉ ra trên trán lúc nào không biết. Ông chạy đến kéo Tư Ninh ra, dùng hết sức mới tách được con bé. Tư Ninh méo máo nhìn bóng lưng Vương Khiêm không thém nhìn cô đến một lần.

- Được.

Cả căn phòng như trống rỗng, Tư Ninh im bất ngờ to mắt, Vu Khổng giật mình không đỡ nổi bầu vú vào cô con gái nhỏ bên cạnh, Định Khải nhượng mảy, miệng để lộ ý cười. Cả hai bước ra khỏi căn phòng đó.

Vương Khiêm từ đó cũng đã bắt đầu một mối quan hệ mới một cách bừa bãi, qua loa như thế mặc trong lòng không chút cảm giác run động.

Một năm sau đó, Tư Ninh đã sống chết nhòe nhèo, khóc lóc đến mức làm loạn cả công ty Vương Khiêm chỉ vì muốn chuyển đến London sống. Khiêm lúc đó một chút cũng không màng tới, mặc cô dùng danh hiệu vợ sắp cưới của Khiêm tổng quậy phá. Trừ gian phòng của anh ra, cô có thể làm gì tùy ý. Quyết Tùng năm đó điên trí đến mức muốn giết chết Tư Ninh, súng cũng đã rút ra, ngón tay cũng sắp bóp cò, nhưng Khiêm lại hạ nòng súng của anh xuống.

Vài tuần sau đó, Khiêm thật sự đến London, ngày anh đặt chân đến Anh Quốc, hít một hơi thật đầy không khí ở nơi đây. Anh cảm thấy đã bỏ lại quá nhiều thứ khiến anh nhớ nhung nuối tiếc.

- Khiêm, không trả lời em sao?

Trầm mình vào bầu trời đêm tuyệt đẹp của London, giọng nói của Tư Ninh mãi mới lọt vào tai của Vương Khiêm. Cảm nhận được cái ôm từ đằng sau của Tư Ninh, anh nhẹ nhàng xoay người, nhượng mảy một cái.

Tư Ninh tuy trông rất vô tư, nhưng đối với người đàn ông này lại rất kỹ lưỡng. Cô hiểu anh hơn ai hết, bấu môi dậm chân một cái.

- Anh lại không nghe em nói.

Khóe miệng Khiêm khẽ động, cong lên tạo thành một nụ cười tuyệt đẹp, nụ cười tinh tế vô giá mà Tư Ninh luôn phát cuồng say mê. Tư Ninh luôn thích nụ cười đó của anh, nếu anh cười một trăm lần, cô nguyện đồ gục một trăm lần. Cô dựa vào ngực anh, ôm vòng eo rắn chắc thủ thi:

- Em muốn đi Oxford Street.

- Được.

Khiêm nhẹ nhàng vuốt tóc Tư Ninh, trả lời rất ngắn gọn. Tư Ninh vốn quen với cách nói chuyện của anh, ngược lại còn thấy cuốn hút. Tâm tư vui vẻ nhảy nhẩy lên như con nít, tay chòang qua cổ anh, hôn mạnh một cái vào má, đôi mắt đầy vẻ mong chờ.

- Anh đi cùng em.

Hai tay Tư Ninh bị anh kéo xuống, cô dùng sức giữ lại dù biết là không có tác dụng. Cô nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của anh mà tự hiểu câu trả lời. Hai năm qua, việc cô làm giỏi nhất chính là nhìn khuôn mặt anh đoán một tia cảm xúc cũng không hé lộ này mà đoán lời anh nói.

- Khiêm, đi cùng em. Dù bận thì cũng một chút thôi.

Tư Ninh mếu máo, nắm lấy cánh tay anh lay mạnh. Thấy anh chán chường đi đến quay ra phía cửa kính, cô càng cúi kính dậm chân, thân thể múa may loạn xạ sau đó thì té xuống đất. Trề môi nhìn anh không hề quay đầu lại.

Cô gọi tên anh cả đêm hôm đó nhưng mọi nỗ lực đều không có kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài Ngược Dãi Phu Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.